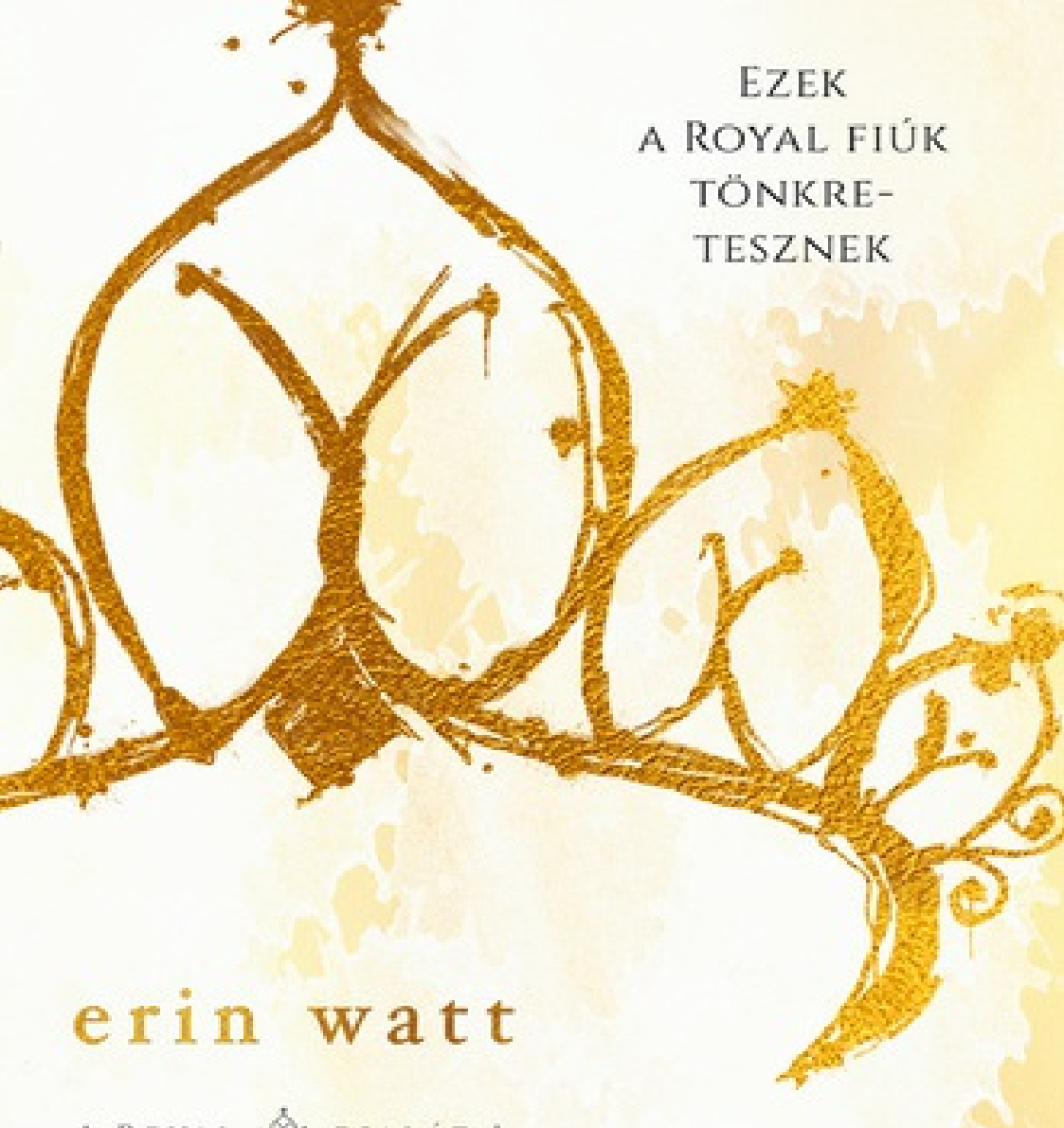

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRE-
TESZNEK

erin watt

A ROYAL CSALÁD I.

PAPÍR

HERCEGNŐ

*finest
selection*

erin watt

A ROYAL CSALÁD I.

PAPÍR
HERCEGNŐ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Írta: Erin Watt

A mű eredeti címe: Paper Princess (The Royals Book 1.)

A művet eredetileg kiadta:
EverAfter Romance

Copyright © 2016 by Erin Watt
Cover Design by Meljean Brook

Hungarian translation © by Sándor Alexandra Valéria, 2017

A szöveget gondozta: Balogh Eszter

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 437 149 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2017-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Réti Attila, Schmidt Zsuzsanna
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*Margónak,
aki pont úgy lelkesedik ezért a témáért, mint mi.*

*Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők,
a helyszínek és az események a szerző képzeletének
szüleményei.*

*Valós eseményekkel, helyekkel és élő **vagy** elhunyt
személyekkel
való egybeesés pusztán csak a véletlen műve.*

I. FEJEZET

— **ELLA: MENJ AZ IGAZGATÓI IRODÁBA!** – közli

Ms. Weir, amikor belépek hozzá matekórára.

– Még csak nem is késtem! – pillantok az órára.

Egy perc múlva lesz kilenc, és ez az óra sohasem téved. Szerintem ez a legdrágább holmim. Anya azt mondja, hogy apáé volt, aki a hímivarsejtjein kívül csak ezt hagyta hátra.

– Nem, *most* nem késésről van szó...

Mintha egy kicsit lágyabb lenne az egyébként merev tekintete, amit az ilyenkor még ködös agyam vészjelzésnek érzékel. Ms. Weir nem szokott szarozni, pont ezért kedvelem. Úgy kezeli a diákokat, mintha tényleg matekot tanulni jöttek volna, nem pedig azért, hogy hegyi beszédet hallgassanak arról, hogy szeresd felebarátaidat, meg ilyenek. Az együttérző pillantása tehát csak azt jelentheti, hogy az igazgatóiban valami baljós dolog készülődik.

– Rendben.

Nem mintha válaszolhatnék másképp. Egy bólintással az iskolatitkárság felé veszem az irányt.

– Majd elküldöm a házít e-mailben – szól utánam Ms. Weir. Biztos úgy gondolja, hogy nem fogok visszamenni órára, de Mr. Thompson, az igazgató, úgysem vághat hozzám semmi rosszabbat annál, mint amikkel eddig szembenéztem.

Mire beiratkoztam a George Washington Gimi tizenegyedikes évfolyamára, már mindent elveszítettem, ami fontos volt nekem. Még ha Mr. Thompson rá is jött valahogy, hogy igazából nem is ebben a körzetben lakom, hazudhatok, hogy időt nyerjek. És ha át kell mennem egy másik suliba – ez a legrosszabb, ami ma történhet –, akkor nem nagy dolog, túlélem.

– Hogy van, Darlene? – köszöntöm a nagymamifrizurás titkárnőt, aki alig hajlandó felpillantani a pletykamagazinból.

– Foglalj helyet, Ella! Mr. Thompson mindjárt behív.

Hát ilyen viszonyban vagyunk mi Darlene-nel. Már a keresztnevünkön szólítjuk egymást. Egy hónapos GW-s múltam során máris túl sok időt töltöttem ebben az irodában, ami a rendszeres késéseimnek köszönhető. De ez van, ha az ember éjszakai műszakban dolgozik, és minden éjjel csak három után bújik ágyba.

A nyakamat nyújtogatva próbálok belesni Mr. Thompsonhoz a reluxa résein keresztül. Valaki ott ül vele szemben, de csak az illető határozott állkapcsát és sötétbarna haját látom. Pont a szöges ellentétem. Én olyan szőke és kék szemű vagyok, mint annak a rendje. Anya szerint ez a spermadonor érdeme.

Mr. Thompson látogatójáról az a külvárosi üzletember jut eszembe, aki szép kis borravalót adott anyának, hogy egy estére úgy tegyen, mintha a barátnője lenne. Vannak hapsik, akiket ez jobban izgat, mint maga a szex. Legalábbis anya szerint. Én nem tudom... még. És remélem, hogy soha nem is kell megtudnom. Pont ezért van szükségem érettségire, hogy aztán főiskolára mehessek, diplomát szerezzek, és normális életem legyen.

A többiek arról álmodoznak, hogy bejárják a világot, és menő kocsijuk lesz meg nagy házuk. De én? Én egy saját lakást akarok teli hűtővel, meg egy biztos állást, ami lehetőleg nem valami dögunalmas szarság.

A két férfi csak beszél és beszél odabent. Már negyedóra eltelt, de továbbra is csak tolják a vakért.

– Darlene, éppen matekóráról lógok. Jó lesz, ha visszajövök majd, amikor az igazgató úr ráér?

Igyekszem olyan kedvesen érdeklődni, amennyire csak lehet, de mivel évek óta nem volt jelen igazi felnőtt az életemben – a drága, szeleburdi anyukám nem számít annak –, elég nehéz összekaparnom azt a fajta alázatot, amit a felnőttek elvárnak azoktól, akik a törvény szerint még csak nem is pialhatnak.

– Nem. Mr. Thompson mindjárt végez, Ella.

Ezúttal nem tévedett, mert nyílt az ajtó, és kilépett rajta az

igazgató. Mr. Thompson százhetvennyolc centi, és úgy néz ki, mint aki tavaly érettségizett. Mégis olyan a kiállása, hogy tekintély sugárzik belőle.

– Miss Harper! Kérem, jöjjön be!

Menjek be? Amíg az a Don Juan még ott van?

– Már van bent valaki – mutatok rá a nyilvánvaló tényre. Marhára gyanús ez az egész helyzet, és valami azt súgja, hogy lépjek le. De ha elmenekülök, azzal búcsút intek annak az óvatosan felépített életnek, amit hónapokon keresztül tervezgettem.

Az igazgató hátrafordulva Don Juanra néz, aki a székéből felemelkedve integet nekem a hosszú karjával.

– Igen, miatta van itt. Kérem, jöjjön be!

A józan eszemmel mit sem törődve besétálok Mr. Thompson mellett, és rögtön megállok. Az igazgató becsukja az ajtót, aztán úgy állítja a reluxát, hogy ne lehessen átlátni rajta. Most már tényleg ideges vagyok.

– Ms. Harper, talán foglaljon helyet – mutat rá Mr. Thompson arra a székre, amelyikről Don Juan az imént felpattant.

Karba font kézzel tiltakozva nézek mindkettejükre. Na tudják, mikor ülök le. Majd ha fagy.

Mr. Thompson felsóhajtva leül, mert felismeri, hogy mikor reménytelen a helyzet. Ettől csak még jobban feszengek, hiszen ha ezt a harcot feladja, akkor biztos egy nagyobb következik utána.

– Ella Harper, ő itt Callum Royal – jelenti be az igazgató egy halom papírral a kezében, és olyan hangsúllyal, mintha ez mondana nekem valamit.

Royal meg úgy néz rám közben, mintha még nem látott volna lányt. Rájövök, hogy a karba font kéz nem jó, mert összenyomja a mellemet, úgyhogy inkább leeresztem, amitől viszont a két karom esetlenül lóg mellettem.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Royal.

Minden jelenlévő számára nyilvánvaló, hogy pont az ellenkezőjét érzem.

A pasas magához tér a hangomtól. Gyorsan megindul felém,

és még mielőtt megmoccanhatnék, mindkét kezével megragadja az én jobb kezemet.

– Istenem! Pont úgy nézel ki, mint ő – suttogja, hogy csak én halljam. Aztán mintha tudatosulna benne, hogy hol van, megrázza a kezemet. – Kérlek, szólíts Callumnak!

Olyan furcsán formálja a szavakat. Mintha nehezeire esne kiejteni őket. Elhúzódom tőle a kezemet, ami nem könnyű, mert ez a szatír nem akarja elengedni. Mr. Thompsonnak meg kell köszöri a torkát, hogy Royal eleerszen.

– Mi ez az egész? – kérem számon. Nem helyénvaló, hogy egy tizenhét éves lány így beszéljen két felnőttel, de a szemük sem rebben.

Mr. Thompson idegesen beletúr a hajába.

– Nem tudom, hogy mondjam el ezt, úgyhogy inkább nem kertelek. Mr. Royal tájékoztatott, hogy mindkét szülőd elhunyt, így most már ő a gyámod.

Elsápadok. De csak egy pillanatra. Annyi időre, amíg a sokkból felháborodás nem lett.

– A nagy szart! – bukik ki belőlem, még mielőtt lakatot tehetnék a számra. – Az anyám íratott be ide. Ott az aláírása a jelentkezési lapomon.

Ezerrel zakatol a szívem, mert az az aláírás igazából az enyém. Aláhamisítottam, hogy a saját életem ura lehessenek. Hiába vagyok kiskorú, tizenöt éves korom óta kénytelen voltam magamra vállalni a felnőtt szerepét a családban.

Az igazgató, becsületére legyen mondva, nem szid le a szóhasználatom miatt.

– A papírok szerint, Mr. Royal igazat állít – lengeti meg a paksamétát a kezében.

– Igen? Hát pedig hazudik. Még soha életemben nem láttam ezt a fazont, és ha hagy vele elmenni, akkor majd a híradóban fogja viszontlátni, hogy eladtak egy GW-s lányt szexrabszolgának.

– Igazad van, még tényleg nem találkoztunk – szól közbe Royal. – De az még nem változtat a tényeken.

– Hadd nézzem – ugrok oda Mr. Thompson asztalához, hogy

elvegyem tőle a papírokat. Cikázik a szemem fölöttük, de nem nagyon fogom fel a mondatokat. Néhány szóra felfigyelek – például arra, hogy *gyám, elhunyt és örökség*, ám ezek nem jelentenek semmit. Callum Royal továbbra is idegen, és kész.

– Talán ha az édesanyád bejönne, azzal sikerülne tisztázni mindent – javasolja Mr. Thompson.

– Igen, Ella. Hozd ide az anyukádat, és akkor visszavonom a kérelmet – mondja Royal kedvesen, de érezni lehet a mondandója élet. Tud valamit.

Megint az igazgatóhoz fordulok. Ő itt a leggyengébb láncszem.

– Ilyen papírokat még én is tudok gyártani a számítógépes teremben. Még csak Photoshop sem kell hozzá – dobom le elé a köteget. Látszik a tekintetén, hogy elkezdett kételkedni, ezért kihasználom az előnyt. – Vissza kell mennem órára. Még csak most kezdődött a félév, és nem akarok lemaradni.

Mr. Thompson bizonytalanul megnyalja az ajkát, én pedig teljes meggyőződéssel nézek le rá. Nincs apukám. Gyámom meg aztán végképp nincs. Ha mégis van, akkor meg hol volt ez a köcsög egész eddigi életemben, amikor anya a megélhetésünkért küzdött, amikor szörnyű fájdalmai voltak a ráktól, és amikor a hospice ház ágyán zokogott, hogy egyedül hagy engem? Akkor hol volt ez az ember?

– Jól van, Ella – sóhajt fel Mr. Thompson. – Akár vissza is mehetsz órára. Mr. Royallal természetesen akad még megbeszélnivalónk.

– Az összes papír rendben van – tiltakozik Royal. – Ismer engem, és ismeri a családomat is. Nem mutatnám meg ezeket a dokumentumokat, ha nem az igazság állna bennük. Mi okom lenne rá?

– Sok perverz alak szaladgál a világban – jegyzem meg gonoszul. – Mindig van okuk arra, hogy történeteket találjanak ki.

– Elég ebből, Ella – legyint az igazgató. – Mr. Royal, ez a helyzet mindnyájunkat meglep. Ha felvettük a kapcsolatot Ella édesanyjával, az egész tisztázásra kerülhet.

Royalnak nem tetszik az időhúzás, ezért megint azzal érvel,

hogy milyen fontos ember, és hogy egy Royal sohasem hazudna. Szinte már várom, hogy előadja, hogy ő találta fel a spanyolviaszt. Amíg ezek ketten vitatkoznak, én kislisszolok az irodából.

– Ki kell mennem a mosdóba, Darlene – kamuzom. – Utána pedig visszamegyek órára.

Rögtön beveszi.

– Csak nyugodtan. Majd szólok a tanárodnak.

Nem megyek a mosdóba. Nem megyek vissza órára. Helyette inkább a buszhoz sietek, és egészen az utolsó megállóig megyek vele.

Onnan még fél óra séta a lakás, amit szánalmas ötszáz dollárért bérelek havonta. Egy hálósoba, egy koszos fürdő meg egy penésztől bűzlő amerikai konyha. De legalább olcsó, és egy olyan nőtől vettem ki, aki hajlandó elfogadni a készpénzt, és eltekinteni attól, hogy leinformáljon.

Nem tudom, ki ez a Callum Royal. De azt igen, hogy nagyon-nagyon rossz hír, hogy itt van Kirkwoodban. Azokat a dokumentumokat bizony nem Photoshoppal csinálták. Igaziak. Ettől viszont még semmiképpen sem fogom egy idegenre bízni az életemet, aki csak úgy a semmiből bukkan elő.

Az életem az *enyém*. Én élem. Én irányítom.

Kiborítom a százdolláros tankönyveket a hátizsákomból, hogy aztán ruhákkal, kencékkel és a spórolt pénzem maradékával töltssem meg. Ezer dollár a vagyonom. Francba! Gyorsan pénzre lenne szükségem, hogy kijussak a városból. Súlyosan merül a készlet. Több mint kétezerbe került, hogy ideköltöztem. Ebben a buszjegy és kéthavi lakbér van benne a kaucióval. Ciki, hogy kajára kell költenem a lakhatásra félretett pénzt, de világos, hogy nem maradhatok itt.

Megint menekülök. Erről szól az életem. Anyával is mindig menekültünk. Mindig egy aktuális pasi, egy perverz főnök, a szociális munkások meg a szegénység elől. A hospice ház volt az egyetlen, ahol egy kicsit tovább maradtunk, és ott is csak azért, mert ő már haldoklott.

Néha már arra gondolok, hogy a sors megtiltotta nekem a

boldogságot.

Leülök az ágy szélére, és próbálom összeszedni magam, hogy ne sírjak a dühtől meg a tehetetlenségtől. Oké, még félelem is van bennem. Öt percet adok magamnak az önsajnálatra, aztán a telefonért nyúlok. Csessze meg a sors!

– Szia, George. Gondolkodtam az ajánlatodon, hogy a Daddy G-ben dolgozzak. Belevágnék.

Már eddig is a rúd mellett dolgoztam a Miss Candyben, ahol tangára és bimbótapaszra vetkőztem. Jó pénz járt érte, de annyira nem sok. George az elmúlt hetekben azt kérdezgette, hogy nem lépnék-e tovább a Daddy G-be, ami egy teljesen pucér hely. Ellenálltam, mert nem láttam szükségét, hogy belemenjek. Most már kell.

Anyukámtól örököltem a testalkatomat, hála istennek. Hosszú lábak, karcsú derék. A mellem ugyan nem dupla D-s, de George azt mondta, hogy neki tetszik a feszes B-m, mert a fiatalság látszatát kelti. Ami persze nem csak látszat, de a személyim szerint harmincnégy éves vagyok, és nem Ella Harpernek hívnak, hanem Margaret Harpernek. A halott anyukám neve. Ez nagyon durva így belegondolva, szóval igyekszem inkább nem belegondolni.

Nincs túl sok olyan munka, amit egy tizenhét éves részmunkaidőben végezhet, és ki tudja belőle fizetni a számlákat. És egyik sem törvényes. Az ember elmehet dílernek, prostinak vagy sztriptíztáncosnőnek. Én az utóbbit választottam.

– Azta, ez nagyszerű hír, csajsz! – ugatja George. – Ma este lesz egy megnyitóm. Te lehetsz a harmadik táncos. A katolikus diáklány egyenruhát vedd fel! A csávók zabálni fogják.

– Mennyi lesz a mai?

– Mi mennyi?

– A pénz, George. Mennyit kapok?

– Ötszázat, plusz annyi borraivalót, amennyit össze bírsz szedni. Ha vállalsz privát öltőnőt, tőlem egy százast kapsz mindegyikért.

Bakker! Simán megkereshetek egy ezrest ma este. Féltreteszem a szorongást meg a rossz érzésemet. Ez most nem

az erkölcsi vívódás ideje. Kell a pénz, és a vetkőzés az egyik legbiztonságosabb módja annak, hogy szerezzek.

– Ott leszek. Szervezz nekem annyi privátot, amennyit csak tudsz.

2. FEJEZET

A DADDY G FOS HELY, de még mindig sokkal jobb, mint a város néhány másik éjszakai klubja. Olyan, mintha azt mondanám, hogy nyugodtan bele lehet harapni a romlott csirkébe ott, ahol kevésbé zöld és penészes – de a pénz az pénz.

Egész nap azon rágódtam, hogy Callum Royal felbukkant a suliban. Ha lenne laptopom és internetem, rágugliztam volna a pasasra. A régi gépem viszont rossz, és nincs keret arra, hogy beruházzak egy újra. Könyvtárba sem akartam menni, hogy az ottaniakat használjam. Hülyeség, de féltem kilépni a lakásból, nehogy lecsapjon rám az utcán.

Ki ez a hapsi? És miért hiszi, hogy ő a gyámom? Anya egyszer sem említette a nevét. Átfutott az agyamon, hogy talán ő lehet az apám, ám a papírok szerint a faterom is elhunyt. És ha anya nem hazudott nekem, akkor az apámat nem Callumnak hívták, hanem Steve-nek.

Ez a Steve viszont mindig is olyan volt nekem, mint egy blöff. Képzeld csak el, milyen lenne, ha a gyereked eléd állna, hogy „mesélj az apukámról, anyuci!”, te meg zavarodban hirtelen rávágna az első nevet, ami eszedbe jut: „hát ööö... Steve a neve, kicsim”.

Mégis utálok azt gondolni, hogy anya hazudott. Mindig őszinték voltunk egymással.

Igyekszem kivenni a fejemből Callum Royalt, mert ma este

lépek először színpadra a Daddy G-ben. Nem hagyhatom, hogy egy ezerdolláros öltönybe bújt középkorú vadidegen elterelje a figyelmemet. Éppen elég középkorú alak lesz ott, hogy rájuk figyeljek.

Tele van a hely. A katolikus diáklányok biztos vonzzák a közönséget. A földszinten minden asztal és boksztel van, a VIP-részlegnek otthont adó emelvény viszont kihalt. Nem meglepő. Kirkwood egy Tennessee állambeli kisváros Knoxville mellett, nincs túl sok szóba jöhető VIP arca. Főleg munkások élnek itt. Akinek átlagos jövedelme van, már piszkosul gazdagnak számít. Pont azért jöttem ide. Olcsó az albérlet, a közoktatás pedig megfelelő.

Hátul van az öltöző. Nagy a nyüzsgés, amikor belépek. Félmegtelen nők pillantanak rám. Van, aki bólint, néhányan mosolyognak is, aztán mindannyian folytatják a harisnyatartó felhúzását vagy a sminkelést a tükrös asztaloknál.

Csak az egyikük siet oda hozzám.

– Hamupipőke? – kérdezi.

Bólintok. Ezt a nevet használtam a Miss Candyben. Akkoriban találónak tűnt.

– Rose vagyok. George megkért, hogy igazítsalak útba ma este.

Minden klubban van egy tyúkanyó: egy idősebb nő, aki rájött, hogy vesztésre áll a gravitáció elleni harcban, ezért másképpen kezdi magát hasznossá tenni. A Miss Candyben a korosodó platinaszőke Tina volt az, aki az első pillanattól kezdve a szárnyai alá vett. Itt pedig a korosodó vörös Rose kotkodácsol körülöttem, és odavezet a fémállványon lógó jelmezekhez.

A diáklányos cucc felé nyúlok, de megfogja a kezemet.

– Nem, azt majd később. Most ezt vedd fel!

Mire észbe kapok, már bele is szuszakol egy keresztben megkötös fekete fűzőbe meg egy fekete csipketangába.

– Ebben fogok táncolni?

Levegőt is alig kapok a fűzőben, levenni pedig aztán pláne nem tudom.

– Ne foglalkozz azzal, hogy mi van felül – nevet, amikor látja,

hogy elakadt a lélegzetem. – Csak rázd a popót Richie Rich rúdján, és máris jó leszel.

– Nem a színpadra megyek? – nézek rá bambán.

– George nem mondta? Most egy privid lesz a VIP-ben.

Tessék? Még csak most érkeztem! A Miss Candyben úgy volt, hogy párszor a színpadon kell táncolni, mielőtt bárki is privátot kérne az embertől.

– Biztos az egyik törzsvendéged az előző helyről – feleli Rose, amikor látja, hogy mennyire értetlenkedem. – Richie Rich úgy szambázott be ide, mintha az övé lenne a kóceráj, aztán George kezébe nyomott öt darab százdollárost, hogy küldjön oda téged – kacsint rám. – Ha jól csinálod, még simán kipréselsz belőle néhány bankót.

Azzal Rose már el is tűnik. Odalibben egy másik táncoshoz, én pedig ott állok, és azon töprengek, hogy hibát követtem-e el.

Szeretem játszani a keményet, és bizonyos mértékig az is vagyok. Voltam már szegény, voltam már éhes. Egy sztriptíz táncosnő nevelt fel. Tudom, hogy kell behúzni valakinek, ha muszáj. De még csak tizenhét éves vagyok, ami néha túl kevésnek tűnik a múltamhoz képest. Néha körülnézek, és arra gondolok, hogy nekem itt *semmi keresnivalóm*.

Mégis itt vagyok, mert csóró vagyok. Szóval, ha azzá a hétköznapi lánnyá akarok válni, akivé kétségbeesetten próbálok, akkor muszáj kísértálnom ebből az öltözőből, és rápattanni Mr. VIP rúdjára, ahogy Rose olyan szépen megfogalmazta.

Amint kilépek a folyosóra, megjelenik George. Zömök, szakállas, jámbor tekintetű fickó.

– Rose mondta neked a klienst? Már vár téged.

Bólintok, aztán zavaromban nyelek egyet.

– De ugye nem kell csinálnom semmi extrát? Csak egy sima öltánc?

– Olyan extrát csinálsz, amilyet akarsz, de ha hozzád ér, Bruno kivágja innen a francba – kuncog George.

Megkönnyebbülten hallom, hogy a Daddy G-ben ilyen komolyan veszik a szabályt, miszerint tilos megfogni a portékát. Sokkal könnyebb megemészteni, hogy undorító fickóknak táncol

az ember, ha nem tehetik rá az undorító kezüket.

– Jó lesz, csajsz – paskolja meg a karomat. – És ha rákérdez, akkor huszonnégy vagy, oké? Tudod, hogy itt nem dolgoznak harminc felettiek.

És húsz alattiak? Majdnem kibukik belőlem a kérdés, de inkább összeszorítom a számat. Tudnia kell, hogy kamuzok a koromról. Mint az itteni lányok fele. Lehet, hogy nehéz a sorsom, de kurvára nem tűnhetek harmincnégy évesnek. Kisminkelve legfeljebb huszonegynek. Talán még annyinak se.

George eltűnik az öltözőben, én pedig veszek egy mély lélegzetet, mielőtt végigmegyek a folyosón. A nagyterembe érve dübörgő basszus fogad. A színpadon lévő táncos éppen kigombolja a fehér egyeningét, a férfiak pedig első látásra megvadulnak az átlátszó melltartójától. Bankjegyek záporoznak. Azokra összpontosítok. A pénzre. Minden más le van szarva.

Mégis kiborít a gondolat, hogy ott kell hagynom a GW gimit, ahol végre tényleg érdekli a tanárokat, hogy mit tanítanak. De majd találok egy másik sulit egy másik városban. Egy olyanban, ahol Callum Royal nem fog tudni... -

Földbe gyökerezik a lábam. Aztán ijedten megpördülök a tengelyem körül.

Túl késő. Royal máris átszelte a félhomályban úszó VIP részleget, hogy erős kezével megfogja a karomat.

– Ella – szólal meg halkán.

– Engedjen el!

Próbálok annyira tárgyilagos lenni, amennyire csak bírok, de megremeg a kezem, ahogy igyekszem lefejtetni magamról az ujjait.

Nem enged el. Addig nem, amíg egy másik alak elő nem bukkan a sötétből: egy széles vállú öltönyös.

– Nem érhet hozzá – közli baljós hangon a kidobó.

Royal olyan hirtelen engedi el a karomat, mintha megégettem volna. Mogorva pillantást vet Brunóra, a kidobóra, majd megint felém fordul. Egyenesen a szemembe néz, mintha nem akarná látni a hiányos öltözetemet.

– Beszélünk kell – mondja.

Kis híján eldőlök a whiskey-szagú leheletétől.

– Nincs semmi mondanivalóm – válaszolom hidegen. – Nem is ismerem magát.

– Én vagyok a gyámod.

– Maga egy idegen – váltok lekicsinylő hangnemre. – Aki nem hagy dolgozni.

Tátva marad a szája. Aztán becsukja.

– Rendben. Akkor munkára!

Tessék?

Gúnyosan megcsillan a szeme, miközben háttal visszasétál a plüss kanapék felé. Leül, kissé szétrakja a lábát, hogy így folytassa:

– Add meg, ami jár a pénzemért.

Felgyorsul a szívverésem. Ezt már nem! Nem táncolok ennek az embernek. A szemem sarkából látom, hogy George közeledik a VIP lépcsőjén. Az új főnököm várakozva néz.

Nyelek egyet. Sírnom kell, de visszatartom. A nem létező magabiztosságomat fitogtatva odasasszézom Royalhoz.

– Oké. Azt akarod, hogy táncoljak neked, apukám? Akkor táncolni fogok.

Könnyek szöknek a szemembe, de tudom, hogy nem fognak kicsurranni. Megtanultam már, hogy ne sírjak mások előtt. Legutóbb az anyám halálos ágyánál sírtam, és azt is csak azután, hogy az orvosok meg a nővérek kimentek a szobából.

Callum Royal fájdalmas arcot vág, amikor odaállok elé. A csípőm ösztönösen mozdul a zenére. Szó szerint ösztönösen, mert a tánc benne van a véremben. Hozzám tartozik. Amikor kicsi voltam, anya össze tudott kaparni annyi pénzt, hogy három évig balettra és jazztáncra járjak. Miután már nem futotta rá, ő maga tanított. Videókat nézett, és belógott a művelődési házban tartott órákra, amíg ki nem dobták, aztán otthon átadta nekem, amit látott.

Imádok táncolni, és jól is csinálom, de nem vagyok olyan hülye, hogy erre építsem a jövőmet. Hacsak nem sztriptíz táncosnóként akarom keresni a kenyeremet. De nem, én rendes munkát akarok. Üzleti vagy jogi területen valamit, amiből

jól megélek. A tánc csak a naiv kislányok álma.

Amint csábítóan végighúzom a fűzőm elülső részén a kezemet, Royal felnyög. Nem ehhez a fajta nyögéshez vagyok szokva. Nem úgy fest, mint aki beindult. Hanem inkább úgy, mint aki... szomorú.

– Ő most biztos forog a sírjában – mondja rekedten Royal.

Nem érdekel, mit dumál. Számomra nem is létezik.

– Ez így nem oké! – teszi hozzá elfúló hangon.

Hátravetem a hajamat, és kiszabadítom a melleimet. Érzem magamon Bruno tekintetét a sötétben.

Száz dolcsi egy tízperces táncért, amiből kettő már letelt. Csak nyolcat kell még végigvonaglanom. Meg tudom csinálni.

Royal viszont nyilván nem tudja. A következő mozdulatomnál két kézzel megragadja a csípőmet.

– Nem! – mordul fel. – Steve nem akarná, hogy ezt csináld.

Még mielőtt pisloghatnék, vagy felfoghatnám, amit beszél, már talpra is szökken. Én pedig a levegőben vagyok, aztán nekicsapódik a hasam a széles vállának.

– Engedjen el! – sikítom.

Meg se hallja. Úgy cipel a vállán, mintha valami rongybaba lennék, és még Bruno hirtelen felbukkanása sem állíthatja meg.

– Takarodjon az utamból! – kiabál rá Brunóra, amikor az még egy lépést tesz felé. – Ez a lány tizenhét éves! Kiskorú, és én vagyok a gyámja. Isten látja lelkemet, ha még egy lépéssel közelebb jön, akkor gondoskodom róla, hogy itt nyüzsögiön Kirkwood összes zsaruja, és sittre vágják magát meg az összes perverz alakot kiskorú veszélyeztetése miatt!

Bruno nagydarab, de nem ostoba. Döbbenten félreáll az útból.

Én viszont nem vagyok ennyire együttműködő. Ököllel csapkodom Royal hátát, a drága zakóját kaparászom.

– Tegyen le!

Nem tesz le. Senki sem áll az útjába, ahogy a kijárat felé masírozik. A pasasokat túlságosan lefoglalja, hogy a színpadra bámulva huhogjanak. Egy pillanatra látom, ahogy George Bruno mellé lép, aki sietve a fülébe suttog valamit, de aztán eltűnnek a képből, engem pedig megcsap a hideg levegő.

Már kint vagyunk, de Callum Royal továbbra sem tesz le. Látom, ahogy a parkoló repedezett betonján kopog a drága cipője. Kulcscsörgés, egy pittyenés, aztán megint a levegőben vagyok, mielőtt egy bőrülésen landolnék. Egy kocsi hátuljában vagyok. Ajtócsapódás, motorindulás.

Jaj, istenem! Ez az ember elrabolt engem!

3. FEJEZET

A HÁTIZSÁKOM!

Benne van a pénzem és az óráim! Ennek a behemót valaminek, amit Callum Royal kocsinak nevez, fényűzőbb a hátsó ülése, mint amihez valaha is hozzáért a fenekem. Kár, hogy nem lesz időm kiélvezni. Rávetem magamat a kilincsre, de az a hülye ajtó nem nyílik ki.

A sofőrre téved a tekintetem. Tudom, hogy oltári nagy felelőtlenség, de nincs más választásom: előrelemdülök, hogy megragadjam a vállát. Akkora a nyaka, mint nekem a combom.

– Forduljon meg! Vissza kell mennem!

Meg se rezzen. Mint valami kőszobor. Megrázom még néhányszor, de ez a pasas szerintem akkor is csak Royal parancsát hajlandó teljesíteni, ha épp nyakon szúrják.

Callum egy centit sem moccan eddig mellettem a hátsó ülésen. Kénytelen vagyok beletörődni, hogy nem fogok kiszállni addig, amíg ő jóvá nem hagyja. Azért még megnézem az ablakot. Szintén makacsul zárva marad.

– Gyerekzár? – motyogom, pedig eleve tudom a választ.

– Többek között – bólint. – De legyen elég annyi, hogy a

kocsiban maradsz, amíg oda nem érünk. Ezt kerested?

Az ölemben landol a hátizsákom. Ellenállok a kísértésnek, hogy beletúrjak, és ellenőrizzem, hogy elvette-e a pénzemet meg a személyimet. Bármelyik nélkül teljesen ki vagyok neki szolgáltatva, de addig nem fedem fel a kártyákat, amíg ki nem derül, miben sántikál.

– Nézze, uram! Nem tudom, mit akar, de az nyilvánvaló, hogy van pénze. Rengeteg prosti akad, aki mindent megtesz, amit csak kér, és még csak törvénybe sem ütközne úgy, mint az én esetemben. Csak tegyen ki a következő keresztesződésnél, és megígérem, hogy soha többé nem hall felőlem. Nem megyek el a rendőrségre. Majd megmondom George-nak, hogy maga egy régi vendégem, és már elsimítottuk a nézeteltérésünket.

– Nem prostiért jöttem, hanem érted.

Royal eme baljós kijelentés után kibújik a zakójából, és felém nyújtja.

Örülnék, ha egy kicsit bátrabb lennék. De ebben a hiper-szuper kocsiban ülve elég szerencsétlennek és védtelennek érzem magam azzal a hapsival szemben, akit táncrúdnak használtam. Jelenleg bármit megadnék egy nagyibugyiért. Vonakodva felveszem a zakót, hogy szorosan összehúzzam magamon, miközben igyekszem tudomást sem venni a fűző okozta fájdalomról.

– Semmim sincs, ami kellene magának.

A táskám alján lapuló kevéske pénz neki biztos bakfitty. A kocsija annyit ér, mint az egész Daddy G.

Royal néma cáfolat gyanánt felvonja a szemöldökét. Most, hogy már ingben van, látom a karóráját, ami... pontosan úgy néz ki, mint az enyém. Követi a pillantásomat.

– Ezt már láttad.

Nem kérdés volt. Felém tolja a kezét. A tizennyolc karátos, ívelt üvegű aranyórát egyszerű fekete bőrszíj tartja a helyén, ezüst a csatja. A számok és a mutatók világítanak a sötétben.

– Soha életemben nem láttam – hazudom kiszáradt szájjal.

– Tényleg? Ez egy Oris óra. Kézzelel készítették Svájcban. Ajándékba kaptam, amikor végeztem a kiképzéssel. A legjobb

barátom, Steve O'Halloran ugyanilyet kapott, amikor végzett a kiképzéssel. Az van a hátuljára gravírozva, hogy...

Non sibi sed patriae.

Kilencéves koromban néztem utána, hogy mit jelent, miután anya elmesélte nekem, hogyan születtem. „Bocs, kicsim, de lefeküdtem egy tengerésszel. Csak a keresztnéve maradt utána, meg az órája.” És én. Huncutul beletúrt a hajamba, és azt mondta, hogy én vagyok a legjobb dolog az életében. Úgy hiányzik, hogy megint összeszorul a szívem.

– Azt jelenti, hogy „ne magadért, hanem a hazáért”. Steve órája tizennyolc éve tűnt el. Azt mondta, hogy elhagyta, de sohasem vett helyette másikat. Nem hordott többé karórát – meséli búsan Royal. – Ezt használta kifogásnak, amiért folyton elkésett.

Azon kapom magam, hogy előredőltem, és még többet akarok tudni Steve O'Halloranról, arról a kiképzésről, meg arról, hogy honnan ismerték egymást. Le is keverek magamnak egy képzeletbeli pofont, aztán ismét nekidőlök az ajtónak.

– Menő sztori. De mi közöm van hozzá? – kérdezem, és az elől ülő Góliátra pillantva felemelem a hangomat. – Mert maguk pont most raboltak el egy kiskorút, és biztos vagyok benne, hogy ez mind az ötven államban bűncselekménynek számít.

– Az emberrablás az illető korától függetlenül bűncselekmény, de mivel én vagyok a gyámod, és törvénytelenül cselekedtél, jogomban állt téged onnan eltávolítani.

Erre gúnyosan felnevetek.

– Nem tudom, kinek hisz engem, de harmincnégy éves vagyok.

Kiveszi a kezemből az igazolványt.

– Százhetven centi, ötvenkilenc kiló – olvassa fel, aztán végigmér.

Jó, ha negyvenkilenc, de biztos fogytál, amióta szökésben vagy.

Szökésben vagyok? Ezt meg honnan a fenéből tudja?

Az arckifejezésemet látva felhorkan.

– Öt fiam van. Nincs olyan trükk a világon, amivel ne

próbálkoztak volna. Felismerem a tinédzsereket. Még akkor is, ha vakolat alá rejtőznek.

Merev tekintettel nézek vissza rá. Akárki is ez az ember, semmit sem fog kiszedni belőlem.

– Steve O’Halloran az apád. Mármint ő volt az apád – helyesbít.

Az ablak felé fordulok, hogy ez az idegen ne lássa, amint megvonaglik az arcom a fájdalomtól. Hát persze, az apám halott. Hát persze.

Összeszorul a torkom és ég a szemem a visszatartott könnyektől. Csak a kisbabák szoktak sírni. Meg a gyengék. Egy olyan apáért sírjak, tikit soha életemben nem láttam? Totális gyengeség.

Az út moráján túl üvegkoccanást hallok, aztán a loccsanást, ahogy egy pohárba ital kerül. Royal hamarosan megszólal:

– Apád a legjobb barátom volt. Együtt nőttünk fel. Együtt jártunk főiskolára. A hasunkra ütöttünk, úgy kerültünk a haditengerészethez. Végül beléptünk a SEAL-kommandóba, de az apáink azt akarták, hogy korán nyugdíjba vonuljunk, ezért a szolgálat folytatása helyett hazajöttünk, és átvettük a családi vállalkozást. Repülőgépeket építettünk, ha esetleg érdekel.

Mi mást... – gondolom keserűen.

Vagy nem érdeklí a hallgatásom, vagy beleegyezésnek veszi a folytatásra.

– Steve öt hónapja halt meg sárkányrepülő-balesetben. Hátborzongató, de mintha lett volna valami előérzete – rázza a fejét Royal. – Mielőtt elment, hagyott nekem egy borítékot, és azt mondta, hogy az a legfontosabb levél, amit valaha is kapott. Azt mondta, hogy majd együtt elolvassuk, amikor hazaért. De egy hét múlva csak a felesége jött vissza, aki tájékoztatott Steve haláláról. Félreraktam a levelet, hogy a... Hogy a halála és az özvegye körüli bonyodalmakkal tudjak foglalkozni.

Bonyodalmakkal? Ez meg mit jelent? Az ember meghal és kész, nem? Ráadásul úgy ejtette ki az „özvegy” szót, mintha káromkodna, úgyhogy kíváncsi lettem a nőre.

– Pár hónappal később jutott eszembe a levél. Akarod tudni,

mi volt benne?

Milyen ciki ez a heccelés! Persze hogy tudni akarom, mi volt a levélben, de nem fogom megadni neki azt az örömet, hogy feleljek. Inkább csak az ablakhoz nyomom az arcomat.

Royal néhány sarokkal később adja meg magát.

– A levelet az édesanyád írta.

– Micsoda? – kapom fel a fejemet döbbsenten.

Nem tűnik büszkének, amiért végre magára vont a figyelmemet. Csak fáradtnak. Látszik az arcán a fájdalom, hogy gyászolja a barátját, aki az apám volt. Most először látom annak Callum Royalt, akinek előadja magát: egy apának, aki elvesztette a legjobb barátját, és élete legnagyobb meglepetésén van túl.

De mielőtt még bármi mást mondhatna, megállunk. Az ablakon kinézve látom, hogy kint vagyunk a városból. A hatalmas, sík telken egyszintes, fémlemezéből készült épület áll, és egy torony. Az épület mellett egy nagy repülőgép áll „Atlantic Aviation” felirattal. Amikor Royal említette, hogy repülőgépeket gyárt, nem arra gondoltam, hogy *ilyeneket*. Fogalmam sincs, mire számítottam, de semmiképpen sem egy rohadt nagy valamire, ami több száz embert keresztül tud repíteni a világon.

– Ez a magáé? – igyekszem nem eltátani a számat.

– Igen, de nem állunk meg.

– Tessék? – húzom el a kezemet a súlyos ezüstkilincstől.

Egy időre félreteszem a sokkot, hogy elraboltak, hogy a létezésemben közreműködő spermadonor tényleg létezett és meghalt, és még arról a titokzatos levélről is megfeledkezem. Tátott szájjal, lenyűgözve nézem, ahogy áthajtunk a kapun, el az épület előtt, egyenesen arra a területre, ami szerintem a kifutópálya lehet. A gép hátsó részéből lenyílik egy ajtó, s amint a rámpa földet ér, Góliát felkaptat a kocsival az emelkedőn, egyenesen a repülő gyomrába.

Megfordulok, hogy a hátsó ablakon keresztül lássam, ahogy az ajtó zajosan becsukódik mögöttünk. Amint ez megtörténik, halkán kattán az autó zárja is. Most már szabad vagyok. Többé-kevésbé.

– Csak utánad – mutat Callum az ajtóra, amit Góliát kinyitott nekem.

Szorosan összehúszom magamon a zakót, és igyekszem megőrizni a nyugalmamat. Még a repülő is jobban fest nálam így, hogy ebben a kölcsönvett fűzőben és kényelmetlen magas sarkúban feszegek.

– Át kell öltöznöm.

Örülök, hogy sikerül szinte normális hangon megszólalnom. Sokszor megszégyenítettek már, így megtanultam az évek során, hogy a legjobb védekezés a támadás. De ezúttal mélyponton vagyok. Nem akarom, hogy bárki is ebben a hacukában lásson. Sem Góliát, sem a repülő személyzete.

Most vagyok először repülőn. Eddig csak buszoztam, meg néhány szörnyű alkalommal kamionsofőrök mellett utaztam. Ez hatalmas dög, még egy kocsis is belefér. Biztos van itt egy sarok, ahol átöltözhetek.

Callumnak ellágyul a tekintete, és kurtán odabiccent Góliátnak.

– Odafent várunk – mutat a garázsszerű helyiség végébe. – Az ajtón túl van egy lépcső. Gyere fel, ha végeztél.

Abban a pillanatban, amikor egyedül hagynak, gyorsan lecserélem a vetkőzős munkaruhát a legkényelmesebb fehérneműmre, laza farmerre, ujjatlan topa és flanelingre. Utóbbi nem szoktam begombolni, de ma este inkább nyakig begombolom. Csak a legfelső gombot hagyom úgy. Úgy nézek ki, mint egy csöves, de legalább eltakar a cucc.

Belegyömöszölöm a munkaruhát a táskámba, aztán megnézem, hogy megvan-e a pénzem. Hála az égnek megvan, Steve órájával együtt. Valahogy meztelennek érzem nélküle a csuklómat, és akár fel is vehetem most, hogy Callum már úgysis tudja. Amint felcsatolom, máris jobban érzem magam, erősebbnek. Szembenézek bármivel, amit Callum Royal tartogat nekem.

Felkapom a hátizsákot, és az ajtó felé menet tervezgetni kezdek. Pénzre van szükségem. Callumnak van. Kell egy új hely, ahol élhetek, ráadásul minél hamarabb. Ha elég pénzt kapok tőle,

akkor tovaröppenek a következő állomásra, és mindent előlről kezdek. Van benne gyakorlatom.

Rendben lesznek.

Minden rendben lesz. Addig ismételve magamban ezt a hazugságot, amíg el nem hiszem. Még akkor is, ha nem igaz.

A lépcsőn felérve ott vár rám Callum. Bemutat a sofőrnek.

– Ella Harper, ő itt Durand Sahadi. Durand, ő Steven lánya, Ella.

– Örülök, hogy megismerhetlek – szólal meg Durand elképesztően mély hangon. Jesszusom, olyan a hangja, mint Batmannek! – Őszinte részvétem.

Kissé lehajtja a fejét, és olyan marha aranyos, hogy taplóság lenne tőlem, ha levegőnek nézném. Félrehúszom a hátizsákomat az útból, és megrázom a felém nyújtott kezét.

– Köszönöm.

– Én is köszönöm, Durand – bocsátja el a sofőrjét Callum, majd felém fordul. – Foglaljuk el a helyünket! Haza akarok menni. Egy óra az út Bayview-ig.

– Egy óra? Maga vett egy repülőt egy egyórányi távolság miatt?

– Kocsival hat óra lett volna, ami nagyon sok. Így is kilenc hét és egy hadseregnyi magánnyomozó kellett hozzá, hogy megtaláljalak.

Mivel jelenleg nincs más lehetőségem, követem Callumot a krémszínű plüss kárpittal bevont, egymással szemben lévő ülésekhez. Közöttük egy tip-top, ezüsttel díszített fekete faasztalka van. Leül az egyik ülésre, és int, hogy foglaljam el a másikat. Az asztalon máris ott az üveg és a pohár, mintha az emberei tudnák, hogy az ital az üzemanyaga.

Az átjáró másik oldalán még két süppedős ülés terpeszkedik, azokon túl pedig egy kanapé. Eszembe jut, hogy vajon lehetnék-e nála utaskísérő. Ez még menőbb, mint a kocsija. Tudnék itt élni, semmi kétség.

Leülök, és leteszem a hátizsákomat a lábam közé.

– Szép óra – jegyzi meg szárazon.

– Kösz. Az anyukámtól kaptam. Azt mondta, hogy az apám

csak ennyit hagyott hátra a nevén és rajtam kívül.

Már semmi értelme hazudoznom. Ha egy hadseregnyi magánnyomozó vezette el hozzám Kirkwoodba, valószínűleg többet tud anyáról és rólam, mint én magam. Határozottan úgy tűnik, hogy sokat tud az apámról, és a jobbik eszem ellenére szomjazom az információt.

– Hol van a levél?

– Otthon. Majd odaadom, amikor hazaértünk – válaszolja, és egy bőrtáska után nyúl, amiből kivesz egy köteg bankjegyet. Olyat, amilyeneket a filmekben lehet látni, körülötte fehér papírgyűrűvel. – Alkut akarok kötni veled, Ella.

Tudom, hogy csészealjnyira kerekedett a szemem, de nem tehetek róla. Még soha életemben nem láttam ennyi százdollárost.

Felém tolja a köteget a sötét asztallapon. Lehet, hogy ez egy vetélkedő, vagy valami valóságshow? Becsukom a számat, és igyekszem összeszedni magam. Engem senki sem fog hülyére venni.

– Halljuk – fonom karba a kezemet, miközben résnyire szűkült szemmel nézek Callumra.

– Amennyire tudom, sztriptíz táncosnóként dolgozol, hogy eltartsd magadat és leérettségizz. Ebből sejtem, hogy szeretnél továbbtanulni, abbahagyni a vetkőzést, és valószínűleg valami mással foglalkozni. Talán könyvelő, orvos vagy ügyvéd akarsz lenni. Ezzel az összeggel szeretnék támogatni – paskolja meg a pénzt. – Ez a köteg tízezer dollárt tartalmaz. Minden velem töltött hónapért egy újabb köteget kapsz. Ugyanennyit, készpénzben. Ha velem maradsz az érettségiig, kapsz kétszázezer dollár bónuszt. Ebből fedezheted az egyetemi tanulmányaidat, a lakhatásodat, az ételmet és a ruházódásodat. Ha diplomát szerzel, újabb jelentős bónuszra számíthatsz.

– Mi ebben a csel?

Viszket a tenyerem, hogy felmarkoljam a lóvét, keressek egy ejtőernyőt, és elmeneküljek Callum Royal karmaiból, még mielőtt annyit mondhatna, hogy *tőzsde*.

Ehelyett inkább ülve maradok, és várom, hogy milyen beteg

dolgot kell majd művelnem ezért a pénzért. Közben azon agyalok, hogy meddig lennék hajlandó elmenni.

– Az a csel, hogy nem balhézol. Nem próbálsz elszökni. Elfogadod a gyámságomat. A házámban laksz. Testvérként nézel a fiaimra. Ha ezt megteszed, akkor olyan életet élhetsz, amilyenről mindig is álmodtál – feleli, majd egy pillanatra elhallgat. – Amilyet Steve szánt volna neked.

– És mit kell megtennem *magának*?

Pontosan ismernem kell a feltételeket.

Callumnak elkerekedik a szeme, és kissé elzöldül az arca.

– Nem kell megtenned semmit. Nagyon csinos lány vagy, Ella. De valóban *Lány* vagy, én pedig egy negyvenkét éves, ötgyerekes apa. Ráadásul van egy szép barátnőm, aki minden igényemet kielégíti.

Upps!

– Oké, nem kérek bővebb magyarázatot – tartom fel a tenyeremet.

Callum megkönnyebbülve felkacag, de aztán megint komolyra vált.

– Tudom, hogy nem pótolhatom a szüleidet, viszont mindenben számíthatsz rám, amiben rájuk támaszkodnál. Lehet, hogy elvesztetted a családot, de már nem vagy egyedül, Ella. Royal lettél.

4. FEJEZET

ÉPPEN LANDOLUNK, de hiába nyomom oda az orromat az ablakhoz, a sötétben nem látok semmit. Csak a kifutó pislákoló fényeit tudom kivenni, s amint földet érünk, Callum nem hagy időt, hogy felmérjem a terepet. Nem azzal a kocsival megyünk, amivel felhajtottunk ide. Az biztos az „utazós” járgány, mert Durand egy másik áramvonalas fekete sedan felé terel minket. Annyira sötétített benne az üveg, hogy fogalmam sincs, mi mellett suhanunk el. Amikor viszont Callum lehúzza egy kicsit az ablakot, megérzem a sós illatot. Óceán!

Ezek szerint a parton vagyunk. Talán Észak- vagy Dél-Karolinában? Kirkwoodtól hatórányira az Atlanti-óceán partvidéke lehet, ami indokoltta tenné Callum cégének nevét. Habár nem számít. Csak a hátizsákomban lapuló ropogós bankjegyek számítanak. Tízezer dolcsi. Még mindig nem fér a fejembe. Tízezer dolcsi *havonta*. És érettségi után még ennél is baromi sokkal több.

Biztos van benne valami csel. Lehet, hogy Callum azt mondta, hogy nem vár el cserébe semmi... extra szívességet, de nem most jöttem le a falvédőről. Mindig van valami csel, és a végén úgyis kiderül, hogy mi az. Akkor legalább már lesz tízezer dolcsi a zsebemben, ha megint menekülnöm kell.

Addig viszont belemegyek a játékba. Jópofizom Royallal.

És a fiaival...

Francba, meg is feledkeztem a fiairól. Azt mondta, öten vannak.

Vajon mennyire lehetnek borzalmasak? Öt elkényeztetett kőgazdag kölyköcske. Haha, láttam én már sokkal rosszabbat is. Például anya gengszter pasiját, Leót, aki megpróbált letaperolni tizenkét éves koromban, aztán megtanított rendesen ökölbe szorítani a kezemet, miután gyomorszájon vágtam, de majdnem beletört a kezem. Nevetett, és onnantól fogva öribarik lettünk. Az önvédelmi tippjei sokat segítettek anya következő pasijánál, akinek pont ugyanannyira eltévedt a mancsa. Anya kifinomult ízléssel választotta ki a legjobbakat.

Azért igyekszem nem elítélni érte. Azt tette, amit a túlélésért tennie kellett. Abban pedig sohasem kételkedtem, hogy szeretett engem.

Félórányi autózás után Durand lelassít egy kapu előtt. Hiába van térelválasztó az elülső és a hátsó ülések között, hallom a csippanást, aztán a fém surrogását, és utána megint haladunk. Ezúttal már lassabban, míg végül meg is állunk, és egy kattanással nyílik a központi zár.

– Itthon vagyunk – jelenti be halkán Callum.

Ki akarom javítani, hogy nekem nincs otthonom, de inkább befogom.

Durand kinyitja nekem az ajtót, és felém nyújtja a kezét. Kissé remegő térdekkel szállok ki. Három másik autó parkol a hatalmas garázs előtt: két fekete terepjáró és egy cseresznyepiros platós, ami kilóg a többi közül.

Callum a pillantásomat követve bánatosan elmosolyodik.

– Három Range Rover volt, de Easton elcserélte a sajátját a platósra. Biztos több hely kellett neki, hogy a barátnőivel szórakozzon.

Nem szemrehányóan mondta ezt, hanem inkább beletörődve. Easton biztos az egyik fia. Callum hangjában volt valami, ahogy róla beszélt. Talán tehetetlenség? Még csak néhány órája ismerem, de el sem tudom képzelni, hogy ez az ember valaha is

tehetetlen lenne. Megint védekező pozícióba helyezkedem.

– Az első napokban majd a srácokkal kell iskolába menned. Amíg nem szerzek neked egy kocsit – teszi hozzá hunyorogva. – Már ha van olyan jogosítványod, ami a saját nevedre szól, és nem azt írja, hogy harmincnégy éves vagy.

Kelletlenül bólintok.

– Helyes.

Ekkor esett le, hogy mit mondott az előbb.

– Mr. Royal, maga vesz nekem egy kocsit?

– Igen, veszek, mert úgy könnyebb lesz. A fiaim ugyanis... nem nyílnak meg túl könnyen ismeretleneknek – magyarázza, a szavait gondosan megválogatva. – De el kell jutnod az iskolába, úgyhogy... – Megvonja a vállát, és megismétli, csak úgy magának. – Igen, úgy könnyebb lesz.

Nem tudom félretenni a gyanakvásomat. Itt valami búzlik. Ezzel az emberrel. A gyerekeivel. Lehet, hogy jobban kellett volna küzdenem még Kirkwoodban, hogy elengedjen. Lehet, hogy...

Semmivé foszlanak a gondolataim, amikor először megpillantom a villát.

Vagyis a palotát. Szó szerint a Royal, azaz Királyi Palotát.

Ilyen nincs! Kétszintes az épület, de akkora, hogy alig látom a tulsó végét. És mindenhol tele van ablakokkal. *Mindenhol*. Talán allergiás volt a falakra, aki tervezte, vagy nagyon félt a vámpiroktól.

– Maga... Maguk itt laknak? – kérdezem elfúló hangon.

– *Mi* lakunk itt – helyesbít. – Ella, ez most már a te otthonod is.

Ez sohasem lesz az én otthonom. Nekem semmi közöm a pompához. Nekem a mocsokhoz van közöm. Azt ismerem. Abban érzem jól magam. A mocsok nem hazudik. Nincs díszcsomagolásban. Az, aminek látszik.

Ez a ház egy illúzió. Csillog-villog, de az álom, amit Callum próbál eladni nekem, olyan tűnékeny, mint egy papír. Ezen a világon semmi sem csillog örökké.

A Royal-villa belseje pont olyan túlzó, mint a külseje. Hófehér

burkolat húzódik végig arannyal és szürkével átszőve a végtelen előcsarnokon – tisztára, mint amilyen a bankokban és az orvosi rendelőkben szokott lenni. A plafon pedig az égig ér. Kísértést érzek, hogy elkialtsam magam, hogy kiderüljön, milyen a visszhang.

A bejárat mindkét oldaláról lépcső vezet fel az emelet balkonszerű részére, ami a halira néz. A fejem fölött lévő csillár legalább száz égőt rejthet, és annyi kristályt, hogy ha a fejemre esne, csak üvegszilánk maradna utánam. Mintha egy szállodába készült volna. Nem lepődnék meg rajta, ha onnan hozták volna.

Akármerre nézek, *gazdagságot* látok.

Callum viszont aggódva néz rám, mintha olvasna a gondolataimban, és tudná, hogy milyen közel vagyok a kiboruláshoz. Ahhoz, hogy elmeneküljek innen, amilyen gyorsan csak bírok, mert kurvára nem vagyok idevaló.

– Tudom, hogy ez más, mint amihez hozzászoktál – morogja rekedten. – De majd ehhez is hozzászoksz. Tetszeni fog itt neked, megígérem.

– Ne ígérjen semmit, Mr. Royal – vágom rá feszülten. – Nekem soha ne ígérjen semmit!

Az arckifejezése fájdalmas.

– Kérlek, tegeződjünk! És szólíts Callumnak! Minden neked tett ígéretet valóra akarok váltani, Ella – közli lesújtva. – Éppúgy, ahogy az apádnak tett összes ígéretemet is betartottam.

Ettől valahogy el lágyulok.

– Önnek... Ööö... Neked... Tényleg fontos volt az én... Tényleg fontos volt Steve? – préselem ki szerencsétlenül a szavakat.

– Ő volt a legjobb barátom – válaszolja tömören Callum. – Az életemet is rábízтам.

Biztos kellemes lehet. Hogy az egyetlen, akiben megbízott, már nincsen. Meghalt, eltemették. Eszembe jut anya, és hirtelen annyira hiányozni kezd, hogy összeszorul tőle a torkom.

Próbálok csevegő hangon megszólalni, mintha nem állnék a sírás vagy az idegösszeomlás szélén.

– Izé... szóval van inasod is, vagy ilyesmi? Vagy házvezetőnőd? Ki tartja rendben ezt a helyet?

– Van személyzet. Nem kell padlót sikálnod azért, hogy maradhass.

Leolvad az arcáról a vigyor, mert mereven bámulom.

– Hol van a levelem?

Callum biztos érzi, hogy mindjárt kiakadok, mert megenyhül.

– Figyelj, most késő van, és pont elég volt az izgalomból erre a napra. Miért nem folytatjuk ezt a beszélgetést inkább holnap? Most azt szeretném, hogy rendesen kialudd magad – fürkészi az arcomat sokatmondó pillantással. – Sejttem, hogy jó ideje nem volt már példa erre.

Igaza van. Veszek egy mély lélegzetet, aztán lassan kifújom.

– Hol van a szobám?

– Felkísérlek... – kezd bele, de elhallgat, amikor lépések hallatszanak fölöttünk. Úgy megvillan a kék szeme, mintha helyeselné. – Hát itt vannak. Gideon főiskolán tanul, de a többieket megkértem, hogy jöjjenek le megismerkedni veled. Nem mindig hallgatnak...

És a Royal fiúk nyilván most sem hallgatnak az apjukra, mert akármilyen parancsot is kaptak, biztos, hogy figyelmen kívül hagyják. Mint ahogy engem is. A négy sötét hajú figura egyetlen pillantást sem vet rám, ahogy felbukkannak a gondosan faragott korlátnál.

Kissé eltátom a számat, de be is csukom, hogy felvértezsem magam a felülről érkező nyers erő ellen. Nem hagyom, hogy lássák, mennyire zavarba hoztak, de bakker, tényleg zavarba jöttem. Sőt, meg vagyok ijedve.

A Royal fiúk nem olyanok, mint amire számítottam. Nem márkás ruhába bújt gazdag ficsúrok. Félelmetes gengsztereknek tűnnek, akik úgy össze tudnának roppantani engem, akár egy faágot.

Mindegyik olyan nagydarab, mint az apja. Simán száznyolcvan centi fölött, különböző izommennyiséggel. A két jobbra álló szálkásabb, a két balra lévő pedig széles vállú, muszklis karokkal. Biztos sportolnak. Senki sem lehet kigyúrt úgy, hogy véres verejtékkel keményen meg ne dolgozna érte.

Most már feszengek, mert senki nem szól egy szót sem. Sem

ők, sem pedig Callum. Még innen letről is látom, hogy a fiúk az ő szemét örökölték. Világító, átható kék tekintetük az apjukra szegeződik.

– Fiúk – töri meg a csendet Callum. – Gyertek, hadd mutassam be a vendégünket – mondja, aztán megrázza a fejét, mintha helyesbíteni akarna. – Gyertek, hadd mutassam be a családunk új tagját!

Csend.

Ez hátborzongató.

A középső haloványan elmosolyodik: épphogy csak felfelé görbül a szája széle. Az apjával incselkedve rátámaszkodik izmos karjával a korlátra, és továbbra is hallgat.

– Reed! – visszhangzik Callum parancsa. – Easton! – újabb név dörög. – Sawyer! – és még egy. – Sebastian! Gyertek le! Most azonnal.

Nem moccannak. Most látom, hogy a jobbra állók ikrek. Teljesen egyforma a külsejük és a szokatlan testhelyzetük, ahogy karba fonják a kezüket maguk előtt. Egyikük balra néz, hogy alig észrevehető pillantást vessen a bal szélső testvérére.

Kiráz a hideg. *Tőle* kell tartanom. Ő az, akin rajta kell tartanom a szememet.

És ő az egyetlen, aki kimérten felém biccent. Ahogy egymás szemébe nézünk, kicsit gyorsabban dobog a szívem a félelemtől. Más körülmények között lehet, hogy nem azért dobogna. Mert fantasztikusan néz ki. Mint a többiek is.

De ő ébreszt bennem félelmet, és én mindent megteszek, hogy titkoljam ezt. Kihívóan a szemébe nézek. *Gyere le szépen, Royalka! Rajta!*

Kissé összeszűkül sötétkék szeme. Érzi a kimondatlan szavaimat. Látja a szembeszegülésemet, és nem tetszik neki. Aztán elfordul a korláttól, hogy elsétáljon. A többiek mintha parancsszóra követnék. Már rá se néznek az apjukra. Lépések visszhangoznak az óriási térben. Ajtók csukódnak.

– Bocsánatot kérek emiatt – sóhajt fel mellettem Callum. – Azt hittem, hogy már megbeszéltem velük, és volt idejük felkészülni, de úgy tűnik, hogy még több időre van szükségük

ahhoz, hogy megemésszék ezt az egészet.

Ezt az egészet? Tehát engem. A jelenlétemet az otthonukban, én a kötelékemet az apjukhoz, amiről máig én sem tudtam.

– Biztos, hogy reggel kedvesebbek lesznek – teszi hozzá, mintha saját magát próbálná meggyőzni.

Engem baromira nem győz meg.

5. FEJEZET

IDEGEN ÁGYBAN ÉBREDEK, ÉS EZ NEM TETSZIK. Mármint nem az ágy nem tetszik. Attól lehidalog. Egyszerre puha és ruganyos, az ágynemű pedig bársonyos. Nem olyan, mint a viszketeg rongyok, amikhez hozzászoktam – már amikor tényleg vetett ágyban alhattam. Sokszor csak hálózsák jutott, márpedig azok a műszálas izék egy idő után bűzleni kezdenek.

Ennek az ágynak méz- és levendulaillata van.

Valahogy olyan fenyegető ez a luxus és szépség, mert nagyon csúnya meglepetés szokta követni a tapasztalataim szerint. Anya egyszer úgy jött haza a munkából, hogy jobb helyre fogunk költözni. Jött vele egy magas, vékony férfi, aki segített összepakolni a szerény ingóságainkat, néhány órával később pedig már az ő kis házában voltunk. Imádni való hely volt kockás függönyökkel az ablakon, és nekem még saját szoba is jutott.

Aznap éjjel kiabálásra és üvegcsörömpölésre ébredtem. Anya berohant a szobámba, kihúzott az ágyból, és mielőtt levegőhöz jutottam, már kint is voltunk. Csak két sarokkal később vettem észre az arcán liluló zúzódást.

Úgyhogy a szép dolgok nem feltétlenül járnak kedves emberekkel.

Felülve körülnézek. Az egész szoba olyan, mintha egy hercegnőnek tervezték volna – egy nagyon fiatal hercegnőnek. Hányinger, mennyi rózsaszín és fodor van benne. Tényleg csak a Disney-poszterek hiányoznak belőle, bár a poszter biztos túl

snassz lenne egy ilyen helyen. Akárcsak a hátizsákom, ami ott hever az ajtó mellett.

Átfutnak az agyamon a tegnapi esti események, és elakadok a kötegni szízdollárosnál. Kiugrok az ágyból a táskámért. Gyorsan feltépek, hogy aztán megkönnyebbülten felsóhajtak, amikor meglátom a tetején a bankjegyeket. Végighúdom a hüvelykujjamat a köteg szélén, hogy az édes zizegés megtörje a szoba csendjét. Ennyivel akár le is léphetnék. Tízezer dolcsiból ellennék egy darabig.

De... Callum Royal sokkal többet ígért, ha maradok. Az ágy, a szoba, havi tízes az érettségiig... Csak azért, hogy iskolába járjak? Azért, hogy ebben a palotában lakjak? Azért, hogy saját kocsival furikázzak?

Berakom a pénzt a táskák alján lévő rejtett zsebbe. Meggondolom a dolgot. Semmi sem akadályozhatja meg, hogy holnap, a jövő hónapban vagy azután elmenjek. Amint rosszra fordulnak a dolgok, lépek.

Miután biztonságba helyeztem a lóvét, kiborítom az ágyra, ami még a hátizsákomban van, hogy leltározzak. Ruhafronton két szűk farmerem van, meg az a lazább fazonú, amelyiket idefelé húztam magamra, hogy elkerüljem a figyelmet. Ezenkívül öt póló, öt bugyi, egy melltartó, a tegnapi esti táncos fűző, egy tanga, egy pár sztriptíz táncos cipő meg egy szép ruha, ami annak idején az anyukámé volt. Rövid, fekete, és úgy nézek ki benne, mintha odafent dúsabb idomokkal áldott volna meg az isten. Van egy neszeszerem is, szintén főleg anya régi holmijaival, de olyanok is akadnak benne, amiket más sztriptíz táncosok itt-ott elhagytak. Ez a készlet biztos legalább ezer dolcsit ér.

Elhoztam az Auden-verseskötetemet is, ami valószínűleg a legromantikusabb és legszükségtelenebb ingóságom. Egy kávézó asztalán találtam, és a kézzel írt ajánlás megegyezett az órák gravírozásával. Nem hagyhattam ott. A talizmánom lett, bár általában nem is hiszek az ilyesmiben. A sors keze a gyengéknek való: azoknak, akiknek nincs elég hatalmuk vagy kitartásuk, hogy kihozzák az életből, amit akarnak. Még én sem tartok ott. Nincs elég hatalmam, de egyszer majd lesz.

Megsimogatom a könyv borítóját. Valahol talán szerezhetek egy részmunkaidős pincérnői állást. Egy sima étterem pont jó lenne. Azzal szert tehetnék egy kis költőpénzre, hogy ne kelljen hozzányúlnom a tízezerhez, amit ezennel érinthetetlené nyilvánítok.

Összerezzenek, mert kopognak az ajtón.

– Callum? – szólok ki.

– Nem. Reed vagyok. Nyisd ki!

Végignézek a túlméretezett pólomon. Anya egyik expasiájé volt, és lényegében eltakar, de teljes harci készség híján nem akarok az egyik Royal fiú dühösen vádló tekintetének keresztüzébe kerülni. Ami azt jelenti, hogy fel kell öltöznöm, és egy réteg rosszlányos vakolat mögé rejtőznöm.

– Nem vagyok szalonképes.

– Leszarom. Öt másodpercet kapsz, aztán bemegyek – közli erőteljes tárgyilagossággal.

Mekkora paraszt! Azokkal a muszklikkal biztos, hogy tényleg be tudja törni, ha akarja.

Odacsörtetek, és kivágom az ajtót.

– Mit akarsz?

Tapintatlanul végigmér. Hiába elég hosszú a pólóm ahhoz, hogy eltakarja a szaftos részeket, mégis úgy érzem magam, mintha tök meztelen lennék. Utálok ezt, úgyhogy a tegnap esti bizalmatlanságom igazi utálattá fajul.

– Tudni akarom, miben sántikálsz – lép előre, hogy megfélemlítsen. Az ilyen srácok egyszerre használják csalinak és fegyvernek a testüket.

– Szerintem az apáddal kéne beszélned. Ő rabolt el engem, hogy idehozzon.

Reed újabb lépést tesz felém, amitől olyan közel állunk egymáshoz, hogy minden lélegzetvételnél összeérünk.

Elég jól néz ki ahhoz, hogy kiszáradjon a szám, és olyan helyeken kezdjek bizseregni, ahová szeretném azt hinni, hogy egy ilyen segglej sohasem juthat el. De ugyancsak anyától tanultam meg, hogy az ember teste akarhat olyan dolgokat, amilyeneket a feje nagyon nem. Márpedig a fejnek kell

irányítania. Ez is egy olyan intelem volt, amiben azt kérte, hogy azt tegyem, amit mond, ne pedig azt, amit ő csinál.

Ez egy tahó, aki bántani akar!- rivallok rá a testemre. Ennek ellenére megkeményedik a mellbimbóm.

– És te nagyon keményen küzdöttél, mi? – vet lesújtó pillantást a most már két helyen dudorodó pólómra.

Az egyetlen megoldás, hogy úgy teszek, mintha a mellbimbóm mindig a figyelem középpontjában lenne.

– Mondom, hogy az apáddal kéne beszélned.

Elfordulok, mintha Reed Royal nem izzítaná be az egész idegrendszeremet. Odasétálok az ágyhoz, hogy megfogjak egy sima fekete bikinialsót. Aztán egy hanyag mozdulattal kibújok abból, ami rajtam volt, és otthagynom a krémszínű padlószőnyegen.

A hátam mögül elakadó lélegzetet hallok. A vendégcsapat első gólja.

A lehető legtermészetesebb mozdulattal felhúzom a tiszta bugyit, aztán megigazítom a derekát az alvópólóm alatt. Annyira érzem magamon a tekintetét, mintha megérintene vele.

– Tudnod kell, hogy akármilyen játékot űzöl, nem győzhetsz. Mindannyiunk ellen nem.

Mélyebben és rekedtebben cseng a hangja. Hat rá a műsorom. Újabb gól. Szerencsére háttal állok neki, így nem láthatja, hogy ő is hatással van rám – pusztán a hangjával és a pillantásával.

– Ha most elmész, nem esik bántódásod. Hagyjuk, hogy megtartsd, amit apa adott neked, és egyikünk sem fog zargatni. De ha maradsz, akkor úgy kicsinálunk, hogy négykézláb fogsz innen elmászni.

Belebújok a farmerba, aztán neki háttal elkezdem lehámozni a pólómat.

Éles kuncogás harsan, és fürge léptekeket hallok. A pólón keresztül megfogja a vállamat, és szembefordít magával, végül közel hajol, hogy néhány centiről a fülembé suttojon:

– Csak úgy szólok, bébi, hogy ha mindennap levetkőzől előttem, akkor sem foglak megdugni. Lehet, hogy a faterom rákapott a kiskorú popódra, de mi ismerjük a fajtádat.

A nyakamon érzem Reed forró leheletét, és minden csepp akaraterőmre szükség van ahhoz, hogy ne borzongjak bele. Vajon félek? Vagy be vagyok indulva? Fene se tudja. Eléggé összezavarodott a testem. Francba! Ennyire az anyámra ütöttem, vagy mi? Mert Maggie Harpernek aztán pont azok a pasik tetszenek, akik rosszul bánnak vele. Vagyis mindez már múlt időben.

– Engedj el – jelentem ki hidegen.

Egy pillanatra megfeszülnek az ujjai, mielőtt eltol magától. Ettől előrelendülök, és az ágy szélébe kell kapaszkodnom.

– Mind rajtad tartjuk a szemünket – közli baljósan, aztán kicsörtet.

Reszkető kezekkel próbálok gyorsan felöltözni. Mostantól kezdve mindig így leszek ebben a házban, még a saját szobám falai között is. Semmiképpen sem hagyom, hogy az a tahó Reed megint úgy törjön rám, hogy védtelen vagyok.

– Ella?

Összerezzenek, és a tengelyem körül megpördülve látom, hogy Callum áll a nyitott ajtóban.

– Megijesztettél – cincogom a szívemhez kapva.

– Ne haragudj – sétál be hozzám egy gyűrött jegyzetlappal. – Itt a leveled.

Meglepetten nézek a szemébe.

– Ööö... kösz.

– Nem gondoltad, hogy odaadom neked, ugye?

– Őszintén? – fintorodom el. – Abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán létezik.

– Nem hazudnék neked, Ella. Sok hibám van. A fiaim talán még a *Háború és békénél* is hosszabban tudnának mesélni róla, de nem szoktam hazudni. És nem kérek tőled mást, csak egy esélyt – nyomja a kezembe a papírt. – Ha végeztél, gyere le reggelizni! A folyosó végén van egy hátsó lépcső, ami a konyhába vezet. Gyere, ha kész vagy.

– Kösz, megyek majd.

– Nagyon örülök, hogy itt vagy – mondja kedves mosollyal. – Egy darabig azt hittem, hogy sohasem foglak megtalálni.

– Én... nem is tudom, mit mondjak.

Ha csak ketten lennének Callummal, szerintem megkönnyebbülést jelentene itt lennem, sőt talán még hálás is lennék érte. De a Reeddel való találkozás után félig félek, félig meg rettegek.

– Semmi baj. Mindenhez hozzá fogsz szokni. Megígérem.

Azzal egy bátorítónak szánt kacsintással eltűnik.

Lehuppanok az ágyra, hogy remegő kézzel széthajtogassam a levelet.

Kedves Steve!

Nem tudom, hogy valaha is megkapod-e ezt a levelet, és ha igen, akkor el fogod-e hinni. A Little Creek-i támaszpontra küldöm az azonosító számoddal. Ott hagytál nekem egy cetlit az óráddal. Az órát megtartottam. Azt a hülye számot pedig valamiért megjegyeztem.

Szóval akkor rá is térek a lényegre. Sikerült felcsinálnod abban az őrületben, amit egy hónappal azelőtt éltünk át, hogy téged kivezényeltek isten tudja, hova. Mire rájöttem, hogy terhes vagyok, már rég nem voltál sehol. A srácokat nem érdekelte a történetem a támaszponton. Szerintem most sem érdekli őket.

De ha téged igen, akkor el kéne jönnöd. Rákos vagyok. Felfalja a beleimet. Esküszöm, hogy úgy érzem, mintha egy parazita zabálna belülről. Egyedül fog maradni a kislányom. Talpraesett, erős teremtés. Erősebb nálam. Szeretem. A haláltól nem félek ugyan, de attól igen, hogy ő egyedül marad.

Tudom, hogy nem jelentettünk többet egymásnak néhány buja percnél, de esküszöm neked, hogy a világ legjobb dolga lett belőle. Utátnád magad érte, ha meg sem ismerkednél vele.

Ella Harpernek hívják. Arról a giccses zenedobozról neveztem el, amit Atlantic Cityben nyertél nekem. Gondoltam, hogy tetszene neked.

Mindegy. Remélem, még időben megkapod ezt a levelet. Ő nem tudja, hogy létezel, de rajta van az órád, és a te szemedet örökölte. Rögtön fel fogod ismerni, ha meglátod.

*Üdvözlettel:
Maggie Harper*

Beesonok a külön bejáratú fürdőszobámba – ami szintén babarózsaszín –, hogy az arcomra szorítsak egy törülközőt. *Ne sírj, Ella!* Semmi értelme a sírásnak. A mosdó fölé hajolva vizet fröcskölök az arcomra, és úgy teszek, mintha a porcelánra csordogáló cseppek mind a csapból jöttek volna, nem pedig a szememből.

Amint összeszedem magamat, végigcibálok egy fésűt a hajamon, és magasan összefogom. Felkenek egy kis színezett hidratálót a vörös szememre, aztán elkezdem a napot.

Kifelé menet mindent betuszkolok a hátizsákomba, és felveszem a hátamra. Mindenhová magammal fogom vinni, amíg nem találok neki egy rejtekhelyét.

Négy ajtó előtt kell elsétálnom, mire meglátom a hátsó lépcsőt. Olyan széles a folyosó, amire kiléptem a szobámból, hogy még Callum egyik kocsijával is végighajthatnék rajta. Jó, most már biztos, hogy ez egy szálloda volt, mert egyszerűen nevetséges, hogy egy család ekkora helyen lakjon.

A lépcsőn leérve gigantikus méretű konyha fogad két tűzhellyel, márványpultos konyhaszigettel és rengeteg fehér szekrénnel. Mosogatót látok, de hűtőt és mosogatógépet nem. Talán van egy másik konyha is valahol a ház gyomrában, és nekem majd ott kell padlót sikálnom, Callum akármit is mondott. Amivel igazából nem lenne gond. Jobban érezném magamat, ha tényleg megdolgoznék a pénzemért azon kívül, hogy iskolába járok, és normális fiatalként viselkedem. Mert ki kap pénzt azért, hogy normális legyen? Senki.

A konyha túlsó végében hatalmas asztal terpeszkedik, ahonnan a padlótól plafonig érő ablakokon keresztül az óceánra látni. A Royal fivérek négy széket foglalnak el a tizenhatból.

Mindannyian egyenruhát viselnek: fehér inget, aminek az alja rálóg a terepszínű nadrágjukra, néhány szék támláján pedig kék zakó lóg. És valahogy mindegyiknek sikerül lélegzetelállítóan kinézni a belőlük sugárzó nyers erővel.

Olyan ez, mint valami édenkert. Gyönyörű, de tele van veszéllyel.

– Hogy szereted a tojást? – érdeklődik Callum. A tűzhelynél áll, egyik kezében lapos fakanállal, a másikban pedig két tojással. Kissé mintha szokatlan lenne neki a helyzet. A fiúkra pillantva beigazolódik a gyanúm. Callum ritkán főz.

– Rántottának jó lesz.

Azt senki sem képes elcseszni.

Callum bólint, és egy nagy szekrényajtó felé mutat maga mellett a fakanállal.

– Gyümölcsöt és joghurtot a hűtőben találsz, péksüteményt pedig itt mögöttem.

Odamegyek a szekrényhez, miközben négy mogorva és mérges szempár követ. Olyan, mint az első nap egy új suliban, ahol mindenki eldöntötte, hogy az új lányt utálni kell – csak úgy, a hecc kedvéért. Hirtelen felgyullad egy lámpa, és hideg levegő csap az arcomba. Rejtett hűtő. Mert miért is ne titkolnád el, hogy van egy hűtőd? Fura.

Kiveszek a pultra egy doboz epret.

– Végeztem – dobja le a szalvétáját Reed. – Kinek kell fuvar?

Az ikrek hátrahúzzák a széket, de a harmadik fiú – szerintem Easton – megrázza a fejét. – Én ma reggel elmegyek Claire-ért.

– Srácok! – szólal meg figyelmeztető hangnemben az apjuk.

– Semmi baj – mondom, mert nem akarok veszekedni, vagy hogy a fiúk miattam kerüljenek összetűzésbe Callummal.

– Semmi baj, *apu* – élcelődik Reed, aztán a testvéreihez fordul. – Tíz perc múlva indulunk.

Libasorban követik. Bár talán még jobb hasonlat, hogy katonásan.

– Ne haragudj – sóhajt fel Callum. – Nem tudom, miért viselkednek így. Amúgy is gondoltam, hogy elviszlek az iskolába.

Csak reméltem, hogy... kedvesebben fogadnak majd.

Ekkor az égett tojás szagára mindketten a tűzhely felé kapjuk a fejünket.

– Francba! – fakad ki. Mellé lépve sötét masszát látok a serpenyőben. – Soha nem főzök, de gondoltam, hogy a tojást nem tudom elcseszni – mondja szomorú mosollyal. – Azt hiszem, tévedtem.

Soha nem főz, de annak az idegen lánynak mégis, akit hazahozott? Így már világos, hogy a fiúk miért neheztelnek.

– Te éhes vagy? Mert nekem a gyümölcs és a joghurt is jó.

A friss gyümölcs olyan kiváltság, amiben eddig ritkán volt részem. Mindenből kiváltság a friss.

– Igazából éhen halok – néz rám sajnálatra méltóan.

– Süthetek neked tojást... – kezdek bele, mire máris elővesz egy csomag bacon. – És szalonnát is, ha kérsz.

Callum a pultnak dől, amíg a reggelijét csinálom.

– Szóval öt fiú? Nem semmi.

– Két éve halt meg az anyjuk. Még nem igazán heverték ki. Egyikünk sem. Maria tartotta össze a családot – meséli a hajába túrva.

– Nem sokat voltam itthon a halála előtt. Nehéz idők jártak az Atlantic Aviationre, úgyhogy mindenfelé rohangáltam a világban, hogy üzletet kössek – sóhajt fel. – A céget sikerült megmentenem, de a család még folyamatban van...

A srácokat elnézve szerintem hosszú lesz az út, viszont nem tisztem bírálni, hogy teljesít Callum apaként. Diplomátikus hümmögésemet bátorításnak veszi.

– Gideon a legidősebb. Főiskolán tanul, de hétfvégenként hazajár. Szerintem biztos találkozgat itt valakivel a városban, csak nem tudom, kivel. Ma este találkozhatnál vele.

Szuper, ja, nem az.

– Jó lenne.

Nagyjából annyira, mint egy beöntés.

– Szeretnék elvinni az iskolába, hogy beiratkozz. Miután azt elintéztük, Brooke, a barátnőm felajánlotta, hogy elvisz téged vásárolni. Szerintem hétfőn kezdheted a sulit.

– Mennyire maradok le?

– Két hete kezdődött a tanítás. Láttam a jegyeidet, úgyhogy biztos rendben leszel – bátorít.

– Elég profik lehetnek a magánnyomozóid, ha az iskolai eredményeimet is megszerezték – ráncolom a homlokomat a tojás fölött.

– Sokfelé megfordultál, de miután megtudtam az édesanyád teljes nevét, nem volt nehéz visszakövetni a dolgokat, és mindent megnézni, amit csak akartam.

– Anya mindent megadott nekem, amit csak tudott – szegem fél az államot.

– Sztriptíztáncosnő volt. Rávettem, hogy te is azt csináld? – csattan fel Callum.

– Nem. Teljesen egyedül döntöttem úgy – csapom oda a tojásait egy tányérra. A hülye szalonnáját süsse meg magának! Senki sem lógja lejártni előttem az anyukámat.

Callum megragadja a karomat.

– Figyelj, én csak...

– Zavarok? – kérdezi valaki hűvösen az ajtóból.

Megpördülve Reeddel találom szemben magam. Fagyos a hangja, de a tekintete lángol. Nem tetszik neki, hogy közel állok az apjához. Tudom, hogy ez elég köcsög dolog a részemről, de hirtelen ötlettől vezérelve még jobban odahúzódom, szinte a karja alá. Callum a fiára figyel, így észre sem veszi, hogy hirtelen milyen közel vagyok. Reed résnyire szűkült szeme viszont elárulja, hogy fogja az adást.

Callum vállára teszem a kezemet.

– Nem, csak reggelit csinálok az apukádnak – válaszolom édes mosollyal.

Reed még bosszúsabb arcot vág, ha ez egyáltalán lehetséges.

– Itt felejtettem a zakómat – cammog oda az asztalhoz, hogy levegye az egyik szék támlájáról.

– Találkozunk a suliban, Reed – heccellem.

Újabb lesújtó pillantást vet rám, mielőtt sarkon fordul és kimegy. Leeresztem a kezemet, Callum pedig derűsen néz le rám.

- Hergeled az oroszánt.
- Ő kezdte – vonok vállat.
- És én még azt hittem, hogy kihívás volt felnevelni öt fiút – rázza a fejét. – Pedig sok mindent nem láttam még, ugye?

6. FEJEZET

CALLUM ELVISZ A SULIBA, ahová a következő két évben járni fogok. Vagyis Durand vezet. Mi hátul ülünk. Ő mintha egy kötegre való tervrajzot lapozgatna, én pedig az ablakon kifelé bámulva próbálok nem gondolni arra, ami Reeddel történt a szobámban. Tíz perc múlva Callum végre felnéz a papírjaiból.

– Ne haragudj, be kell hoznom a lemaradásomat. Steve halála után kivettem egy kis szabadságot, és a vezetői tanács a nyakamba liheg, hogy vegyem vissza az irányítást.

Nagy a kísértés, hogy megkérdezzem Callumtól, milyen volt Steve, jó fej volt-e, mit szeretett csinálni a szabadidejében, és miért fektette le az anyámat úgy, hogy utána vissza se nézett. De inkább befogom a számat. Talán nem is vagyok kíváncsi az apámra. Mert ha megtudok róla valamit, akkor olyan valódivá válik. Még az is lehet, hogy jó emberré formálódik előttem. Könnyebb azt gondolni róla, hogy egy tahó volt, aki faképnél hagyta az anyámat.

– Azok repülőgép-tervrajzok? – mutatok a papírokra.

– Most egy új vadászgépet tervezünk – bólint. – A hadsereg bízott meg minket.

Jesszusom! Szóval nem csak utasszállítókat épít. Hanem vadászgépeket is. Abban nagy pénz van. Bár a házat elnézve nem kéne csodálkoznom rajta.

– És az ap... vagyis Steve is repülőgépeket tervezett?

– Ő inkább a tesztelésben működött közre. Valamennyire én is szeretem azt csinálni, de az apádnak a repülés volt az igazi szenvedélye.

Az apukám szeretett repülőt vezetni. Ezt megjegyzem.

Ahogy elcsendesülök, Callumnak ellágyul a hangja.

– Bármit kérdezhetsz róla, Ella. Mindenkinél jobban ismertem Steve-et.

– Nem biztos, hogy készen állok rá – válaszolom homályosan.

– Megértelek. De amikor majd készen állsz, örömmel fogok mesélni róla. Nagyszerű ember volt.

Magamban tartom a választ, hogy mégsem lehetett annyira nagyszerű, ha engem elhagyott, de nem akarok belemenni a témába.

Az összes Steve-vel kapcsolatos gondolatom szertefoszlik, amikor egy legalább hatméteres kapuhoz érünk. Hát így élnek Royalék? Egyik kaputól autóznak a másikig?

Áthajtunk rajta, és egy olyan aszfaltozott útra kerülünk, aminek a végén hatalmas épület áll. Elefántcsontszínű, gótikus. Kiszállva körülnézek, és látom, hogy hasonlóknak vannak az Astor Park Prep Academy területén, meg sokhektárnyi fű. Biztos ezért szerepel a Park szó a sulis nevében.

– Maradj a közelben – szól be Callum Durandnak a nyitott ablakon keresztül. – Majd megcsörgetlek, amikor végeztünk.

A fekete autó elhajt az út túlsó végén lévő parkoló sorompójához.

– Beringer igazgató úr már vár minket – fordul felém Callum.

Nehéz a helyén tartani az államat, miközben követem a széles lépcsőn a főbejáráthoz.

Totál kész ez a sulis. Csak úgy sugárzik belőle, hogy a gazdag

kiváltságosoké. Teljesen üres a hatalmas udvar és a gondosan nyírt gyep. Biztos mindenki órán van. Bár az egyik távoli pályán egyenruhás fiúk fociznak.

– Sportolsz valamit? – követi a pillantásomat Callum.

– Ööö... nem. Mármint nagyjából edzett vagyok. Tánc, torna, ilyesmi. De más sportban nem vagyok túl jó.

– Kár – szorítja össze a száját. – Ha beállsz egy csapatba, akkor nem kell testnevelésórára járnod. Majd megkérdezem, van-e felvétel valamelyik szurkolólánycsapatba. Szerintem az illene hozzád.

Hogy szurkolólány legyek? Ja, valószínű. Ahhoz lelkesedés kell, márpedig én rohadtul nem vagyok lelkes.

Olyan előcsarnokba érkezünk, amilyeneket hollywoodi filmekben látni. Öregdiákok hatalmas portréja lóg a tölglambériával borított falon, a lábunk alatt pedig csillog a fapadló. Elballag mellettünk néhány kék zakós fiú, akik kíváncsi tekintettel pillantanak rám, mielőtt továbbmennek.

– Reed és Easton focizik. A mi csapatunk a legjobb ebben az államban. Az ikrek pedig lacrosse-oznak – meséli Callum. – Ha sikerül bekerülnöd a szurkolólányok közé, talán pont valamelyikük csapatát fogod buzdítani.

Nem tudom, észreveszi-e, hogy ez csak egy újabb ellenérv nálam. Nincs az az isten, hogy integetve szökdécseljek egy seggfej Royal fiú kedvéért.

– Lehet – motyogom. – Inkább a tanulmányaimra koncentrálnék.

Callum úgy sétál be az igazgatói iroda várójába, mintha már százszor járt volna erre. Valószínűleg tényleg így van, mert az ősz hajú titkárnő régi barátként üdvözlí.

– Örülök, hogy a változatosság kedvéért jó hírek miatt látom itt, Mr. Royal.

– Ne is mondja – feleli Callum félmosollyal. – François már vár minket?

– Igen. Menjenek csak be!

Simábban megy a találkozó az igazgatóval, mint vártam. Callum talán hozzávágott némi pénzt a fickóhoz, hogy ne kérdezzen rólam túl sokat. De az biztos, hogy beszéltek előtte, mert ez a Beringer tud néhány dolgot. Az elején például megkérdezte, hogy Ella Harpernek vagy O'Hallorannak hívhat-e.

– Harpernek – vágom rá élesen. Nem adom az anyukám nevét. Ő nevelt fel, nem pedig Steve O'Halloran.

Megkapom az órarendemet, amiben tesi is szerepel. Callum a tiltakozásom ellenére azt mondja az igazgátónak, hogy be szeretnék kerülni a szurkolói csapatba. Jesszusom! Mégis mi baja ennek az embernek a tesivel?

Miután végeztünk, Mr. Beringer kezét fog velem, és azt mondja, hogy az előcsarnokban vár valaki, aki gyorsan megmutatja, mi merre van.

Ijedten pillantok Callumra, aki viszont mit sem sejtve arról cseveg, hogy a kilences lyuk elég cseles. Nyilván együtt járnak golfozni Mr. Beringerrel. Callum int, hogy menjek csak, és Durand egy óra múlva jön a kocsival.

Az ajkamat harapdálva jövök ki az irodából. Nem tudom, mit gondoljak erről az iskoláról. Ami az oktatást illeti, elvileg a legjobbak között van. De minden más... az egyenruha, a fényűző kampusz... nem vagyok idevaló. Ezt már tudom, és csak megerősítést nyer, amikor meglátom az idegenvezetőmet.

Az itteni egyenruha, tehát tengerészkék szoknya és fehér blúz van rajta. Minden porcikája gazdagságról árulkodik, a tökéletes frizurájától kezdve a francia manikűrjéig. Savannah Montgomery néven mutatkozik be.

– Igen, az a Montgomery család – teszi hozzá sokatmondóan, mintha nekem mondana vele bármit is. Még mindig halványlila gőzöm sincs.

Ő is tizenegyedikes, mint én. Jó húsz másodpercet tölt azzal, hogy végigmérjen. Elfintorodik, amikor meglátja a szűk farmert,

az ujjatlan topot meg a kopott motoros csizmát rajtam, aztán a hajamat, a manikűrmentes körmömet és a sietve felkent sminkemet.

– Az egyenruhádat futár viszi majd házhoz a hétvégén – tájékoztat. – A szoknya nem alku tárgya, de a hossza variálható – kacsint rám, és végigsimít a sajátján, ami épphogy csak a combja alsó feléig ér. A többi lánynak, akit eddig a folyosón láttam, térdig ért.

– Miért, aki leszopja a tanárokat, annak engedélyezik a rövidebbet? – kérdezem udvariasan.

Erre elkerekedik a jégkék szeme a döbbenettől, aztán esetlenül felkacag.

– Ugyan már! Csak csúsztsz egy százast Beringer zsebébe, ha valamelyik tanár panaszkodik, és ő szemet fog hunyni felette.

Biztos jó lehet olyan világban élni, ahol az ember százasokat csúsztathat mások zsebébe. Én amolyan egydolláros csaj vagyok, mert többnyire azt a címletet dugták a tangámba.

Ezt inkább nem kötöm Savannah orrára.

– Akkor hadd vezesselek körbe – mondja, de alig egy perc múlva rájövök, hogy igazából nem is szeret idegenvezetőt játszani. Infót akar belőlem kiszedni.

– Tanterem, tanterem, női mosdó – mutat az ajtókra a menő karmaival, ahogy haladunk a folyosón. – Szóval Callum Royal a törvényes gyámod? Tanterem, tanterem, emelt szintű gyakorlóterem... Hát az meg hogy lehet?

– Ismerte az apámat – felelem kurtán.

– Callum üzlettársa volt, ugye? Ott voltak a szüleim a temetésén – veti hátra gesztenyebarna haját Savannah, és benyit egy kétszárnyú ajtón. – A zöldfülű kilencedikesek osztálytermei. Nem sokat leszel itt. A tizedikesek órái meg a keleti szárnyban szoktak lenni. Akkor Royaléknál laksz, igaz?

– Igen.

Nem bocsátkozom részletekbe.

Öltözőszekrények hosszú sora előtt sietünk el. Egyáltalán nem úgy néznek ki, mint azok a keskeny és rozsdás szekrények, amiket az állami sulikban láttam az évek alatt. Ezek mind

tengerészkékek és tripla szélességűek. Csillognak az ablakon beszüródő napfényben.

Egy szempillantás alatt már kint is vagyunk.

Díszköves járdán sétálunk, amire mindkét oldalról árnyékot vetnek a gyönyörű fák.

– Az ott a tizenegyedikes szárny. Minden órád ott lesz. Kivéve a tesit, mert az a déli pályán van.

Keleti szárny. Déli pálya. Ez nevetséges!

– Találkoztál már a fiúkkal? – kérdezi Savannah félúton megállva, és rám szegezi sötét röntgenszemét. Megint végigmér.

– Aha – nézek egyenesen a szemébe. – Nem nyugöztek le.

– Akkor te a kisebbséghez tartozol – nevet fel döbbenten, aztán elkomolyodik. – Az első dolog, amit tudnod kell az Astorról, hogy Royalék itt a királyok, Eleanor.

– Ella – helyesbíték.

– Akkor az – legyint. – Ők diktálják a szabályokat, és ők gondoskodnak a betartásukról.

– És ti mind birka módjára követitek őket.

– Aki nem teszi, annak nyomorúságos négy éve lesz itt – válaszolja gonosz kis vigyorral Savannah.

– Hát én teszek a szabályaikra – vonok vállat. – Náluk lakom ugyan, de nem ismerem őket, és nem is akarom megismerni. Én csak azért vagyok itt, hogy leérettségizzek.

– Oké, akkor itt az ideje, hogy még valamit eláruljak neked az Astorról. Csak azért vagyok most veled ilyen kedves, mert...

Hé, nála ezt jelenti a kedvesség?

– ... mert Reed még nem adta ki a Royal-dekrétumot.

– Vagyis? – vonom fel a szemöldökömet.

– Vagyis egyetlen szavába kerül, és egy senki leszel itt. Jelentéktelen. Láthatatlan. Vagy még rosszabb.

Most én kacagok fel.

– Ettől meg kéne ijednem?

– Nem. Csak ez az igazság. Vártuk, hogy megjelenj. Megkaptuk a figyelmeztetést, és az utasítást is, hogy húzzuk meg magunkat az újabb rendelkezésig.

– Kitől? Reedtől? Az Astor Park gimi királyától? Mindjárt

becsorgatok.

– Még nem döntöttek rólad. De nemsokára fognak. Még csak öt perce ismerlek, de már tudom, mi lesz a döntés – jegyzi meg gúnyos félmosollyal. – Női megérzés. Nem tart sokáig rájönni, hogy kivel van dolgunk.

– Nem. Tényleg nem – viszonzom a félmosolyt.

Néhány másodpercre farkasszemet nézünk. Pont addig, hogy közöljem a tekintetemmel: leszarom őt, Reedet meg az egész hierarchiái, amire esküszik. Aztán Savannah megint hátraveti a haját, és derűsen rám pillant.

– Gyere, Eleanor! Hadd mutassam meg a stadiont! Tudod, csúcstechnológiával épült.

7. FEJEZET

SAVANNAH AZ OLIMPIAI MÉRETŰ BELTÉRI ÚSZÓMEDENCÉT mutatja meg a körút végén. Egy valamit helyesel, mégpedig az alakomat. Olyan nyers stílusban tájékoztat róla, hogy menő az alutáplált külső, hogy kezdem azt hinni: nem is ellenem irányul a dolog, hanem ő egyszerűen ilyen.

– Lehet, hogy gonosznak tartasz, de csak őszinte vagyok. Az Astor Park teljesen másfajta sulis. Gondolom, eddig államiba jártál... – mutat a turkálóban vett szűk farmeromra.

– Ja, és akkor mi van? Az iskola az iskola. Vágom a helyzetet. Vannak klikkek. A menők, a gazdagok, a...

Felemeli a kezét, hogy elhallgattasson.

– Nem. Ez más, mint amivel valaha is találkoztál. Láttad a tornatermet?

Bólintok.

– Eredetileg a focicsapaté lett volna, de Jordan Carrington családja kiverte a balhét, ezért bizonyos időszakokat leszámítva nyitottá tették. Reggel öt és nyolc között és délután kettő és este

nyolc között csak a focistáké, a fennmaradó időben pedig mások is használhatják. Jó, mi?

Nem tudom, hogy ez valami vicc-e, mert ez a korlátozott belépés nevetségesen hangzik.

– Miért tiltakoztak Carringtonék? – kérdezem kíváncsian.

– Az Astor Park a legelitebb elit iskola – mondja menet közben Savannah. Egyszerűen képtelenség leállítani. – Mindenki ide akarja küldeni a gyerekeit ebben az államban, de nem elég a pénz a bekerüléshez. Az itt lévők mind tudnak valami extrát, még az ösztöndíjasok is. Talán szuperül fociznak, vagy helyezést érnek el az országos tanulmányi versenyeken, ami országos sajtóvisszhangot jelent. Ami Jordant illeti, ő a táncsapat kapitánya, amit szerintem csak egy hajszál választ el a vetkőzéstől...

Francba. Remélem, Callum nem ezért javasolta.

– De győztesek, és az Astor szereti így viszontlátni a saját nevét.

– Akkor én miért vagyok itt? – motyogom az orrom alatt.

Savannah-nak viszont denevérfüle van, mert a főbejáraton belépve válaszol:

– Tulajdonképpen Royal vagy. Az még majd kiderül, hogy milyen Royal. Ez az iskola felzabál, ha gyenge vagy, úgyhogy azt ajánlom, használd ki a Royal név nyújtotta előnyöket, még akkor is, ha erőszakkal kell elvenned, ami jár vele.

Kocsiajtó csapódik, és egy nagyon vékony, platinaszőke lány tipeg felénk farmerban és égis éró magas sarkúban.

– Ööö... helló – emeli a kezét a homlokához, mintha a szemébe sütné a nap, ami teljesen szükségtelen, hiszen a fél arcát óriási napszemüveg takarja.

– Ő Callum Royal barátnője – súgja oda nekem az idegenvezetőm. – Nem kell kedvesnek lenned vele. Csak egy statiszta.

Savannah el is tűnik ezzel az utolsó bölcs tanáccsal, és kettesben hagy ezzel a ropinóval.

– Biztos te vagy Elanie. Brooke vagyok, Callum jó barátja. Azért jöttem, hogy elvigyelek téged shoppingolni – csapja össze a

kezét, mintha ez lenne a világ legizgalmasabb híre.

– Ella – helyesbíték.

– Ó, bocs! Olyan rossz vagyok a nevekben... – néz rám derűsen. – Nagyon jól fogjuk ma érezni magunkat.

– Ööö... nem muszáj vásárolnunk – felelem habozva. – Elleszek itt, amíg jön az iskolabusz.

– Jaj, drágám – csiripeli. – Itt nincs busz. Amúgy meg Callum azt mondta, hogy vigyelek el shoppingolni, szóval azt fogjuk csinálni.

Meglepő erővel ragadja meg a karomat, és a „városi autó” felé vonszol. Amiben ott ül Durand. Kezdem megkedvelni a fickót.

– Szia, Durand – integetek neki, mielőtt megint Brooke-ra nézek. – Mi lenne, ha előre ülnék Durand mellé, te pedig pihenhetnél hátul?

– Nem. Meg akarlak ismerni – nyom be a hátsó ülésre, és bepattan mellém. – Mesélj el mindent!

Visszatartom a sóhaját, mert nincs sok kedvem Callum barátnőjével csacsogni. Aztán le is szidom érte magamat, hiszen Brooke nem csinált semmit, csak igyekszik velem kedves lenni. Általában nem szoktam így ítélkezni, ráveszem hát magamat, hogy egy kicsit kevésbé legyek ellenséges. Ha másért nem, hát azért, mert ő is pont olyan kvázi-Royal, mint én vagyok, ha a fiúk osztálytársa képes lestatisztázni.

Egyébként fiatalnak látszik. Nagyon fiatalnak. Mármint annyira, hogy Callum az apja lehetne.

– Nincs túl sok mesélnivalóm – vonok vállat. – Ella Harpernek hívnak. Callum azt mondja, hogy Steve O’Halloran az apám.

– Igen, ezt nekem is mondta ma reggel – bólint Brooke. – Hát nem fantasztikus? Említette, hogy néhány órája talált meg téged, és kiakadt, amikor megtudta, hogy az anyukád elhunyt – nyúl a kezem felé, ragyogó mosolya pedig elhalványul egy kicsit. – Nekem tizenhárom éves koromban halt meg az anyukám. Agyvérzést kapott. Kiborultam, szóval tudom, mit érzel.

Gombóc gyúlik a torkomba, amikor megszorítja a kezemet. Kétszer is nyelnem kell, hogy válaszoljak:

– Őszinte részvétem.

Egy pillanatra behunyja a szemét, mintha neki is uralkodnia kellene az érzésein.

– Hát már mindketten jobban vagyunk, igaz? Tudod, engem is Callum mentett meg.

– Te is sztriptíz táncos voltál? – bukik ki belőlem.

Brooke elkerekedett szemmel felvihog, de aztán a szája elé kapja a kezét.

– Te az voltál?

– Nem vetkőztem le teljesen – vonaglok meg a vihogásától. Bárcsak fel sem hoztam volna ezt a témát!

Brooke összeszedi magát, és megint megpaskolja a kezemet.

– Ne haragudj, hogy nevettem. Nem rajtad, hanem Callumon. Biztos teljesen megsemmisült. Annyira igyekszik jó apukája lenni a fiúknak, erre egy sztriptízbárban talál rá a fiatal pártfogoltjára... Gondolom, sokkot kapott.

A szegénytől elpirulva kinézek az ablakon. Nem is alakulhatna rosszabbul ez a nap. Onnantól kezdve, hogy Reed agresszív gyűlölködése milyen furcsa érzéseket váltott ki belőlem, Savannah lekezelő idegenvezetésén át egészen a zavarba ejtő vallomásig, amit Callum barátnőjének tettem. Utálok az érzést, hogy sehová sem tartozom. Az első napok az új iskolákban. Az első buszozások. Az első...

– Hé, ne merülj el a gondolataidban, drágám – érinti meg Brooke a homlokomat.

– Nem merülök – nézek rá.

– Kibaszott nagy kamu – ejti ki halkán és kedvesen a csúnya szót, aztán megfogja az arcomat. – Nem vetkőztem. De csak azért nem, mert annál is rosszabbat választottam a túlélésre. Én nem foglak elítélni. Soha. Az a fontos, hogy már nem azt csináld, és soha nem is kell visszamenned. Ha ügyesen bánsz a kártyáiddal, akkor sínen van az életed.

Azzal visszahúzza a kezét, de még előtte gyengéden megpaskolja az arcomat.

– Most pedig mosolyogj, mert vásárolni megyünk.

Nem fogok hazudni, tényleg jól hangzik a dolog.

– Mennyibe fog kerülni?

Jártam már plázában. Gyorsan fogy a pénz még akkor is, ha az ember leértékelt dolgokat vesz. Ha viszont úgyis iskolai egyenruhában fogok járni, akkor csak egy-két dologra van szükségem. Egy új nadrágra. Talán egy-két felsőre. Közel a part, úgyhogy egy fürdőruha is logikusnak tűnik. Lehet, hogy néhány száz dollárból megúszom.

Brooke-nak felderül az arca. Elővesz egy bankkártyát, és meglebegteti előttem.

– Ez egy értelmetlen kérdés. Callum áll mindent. Akármit is mond arról, hogy a cége pár éve a béka feneke alatt volt, hidd el, hogy akár egy egész bevásárlóközpontot is meg tudna venni, és még mindig maradna neki annyi, amennyitől még a legdrágább luxusprosti is élélvez.

Nem tudom, mit is válaszolhatnék erre.

Egy egymás melletti apró boltokból álló, nyitott bevásárlóközpontban kötünk ki, ahol az apró ruhákhoz gigantikus árcédula tartozik. Miután én képtelen vagyok rávenni magamat, hogy bármit is vásároljak – ezerötszáz dollár egy cipőért? Talán aranyból van? –, Brooke átveszi az irányítást, és egymás után adogatja a holmikat az eladónak.

Annyi zacskóval és dobozzal jövünk ki, hogy Durannak talán le kell cserélnie a városi autót egy kamionra. A tizedik bolt után már kimerültem, és Brooke elgyötört sóhajából ítélve ő is hasonlóképpen van ezzel.

– Leülök ide, és iszom valamit, amíg te befejezed – rogy le egy bársonyfotelba, és int az eladólánynak, aki rögtön odajön hozzánk.

– Mit hozhatok önnek, Ms. Davidson?

– Egy mimózát.

Brooke felém legyint a bankkártyával, amit annyiszor használt, hogy csoda, hogy még egyben van.

– Menj és folytasd a vásárlást! Callum csalódott lesz, ha kevesebb, mint egy csomagtartónyi szatyorral mész haza. Direkt

mondta, hogy mindenre szükséged van.

– De hát... én...

Ez nagyon nem az én közegem. Kirakhatnak egy Walmartnál vagy akár Gapnél, mert ott egész jól ellennék. De itt? Egyik ruha sem úgy néz ki, mintha tényleg arra szánták volna, hogy hordja őket valaki. Brooke-nak viszont már nincs felém mondandója, mert mély társalgásba merült az eladóval arról, hogy a szürke flanel vagy a szürke tweed a jobb őszi trend.

Vonakodva elveszem a bankkártyát, ami nehezebb, mint bármelyik kártya, amit valaha is a kezemben tartottam. Eszembe jut, hogy talán egy másik is el van rejtve benne, és így lehetséges, hogy Brooke a fél boltot meg tudja venni, de még mindig van rajta fedezet. Elmegyek, és veszek még egypár dolgot, miközben reszketek az árcéduláktól. Szívből megkönnyebbülök, amikor Durand előkerül, hogy visszavigyen minket a Royal-palotába.

Hazafelé Brooke csacsog mellettem, és tippeket ad a szerzemények párosításához, hogy tökéletes „dizájner outfitem” legyen. Néhány ötletétől vihognom kell, és döbbsen veszem észre, hogy nem is éreztem ma magamat annyira rosszul vele. Igen, kissé túlaradó a lelkesedése, és az egész lénye valahogy túl sok, de talán igazságtalan voltam, amikor megkérdőjeleztem Callum ízlését a nők terén. Annyit biztosan el lehet mondani Brooke-ról, hogy szórakoztató.

– Köszí a fuvart, Durand – szólok oda neki, amikor megállunk a villa előtt. Most itt parkol le, nem pedig oldalt, mint tegnap este, miután megérkeztünk Kirkwoodból.

Durand segít Brooke-nak kiszállni, és felkíséri a lépcsőn. Én lemaradok mögöttük, mint valami statisztá, ahogy Savannah hivatkozott Brooke-ra.

– Majd én beviszem a szatyrokat – szól hátra nekem a válla fölött Durand.

Az egésztől olyan szerencsétlennek és haszontalannak érzem magamat. Tényleg kéne valami munka. Lehet, hogy saját pénzzel és néhány igazi baráttal megint normális lenne a helyzet.

Amikor a jövőmről álmodoztam, nem vettem bele

limuzinokat, villákat, bájos csajokat és döbbenetes árcédulákat. Most átestem a ló túloldalára.

Callum az előcsarnokban vár minket, amikor Durand behozza a szatyrait, és mögötte belépünk mi ketten Brooke-kal.

Köszönöm a segítséget – mondja a sofőrjének.

– Szívem! – kel életre Brooke Callum hangjától, és a nyakába veti magát. – Annyira jól éreztük magunkat!

~ Örülök – bólint Callum, aztán rám pillant. – Gideon itthon van. Szeretném, ha megismerkednétek... Zavaró tényezők nélkül. Utána elmehetnénk egy kései ebédre.

– Gideon? – csillan fel Brooke szeme. – Olyan rég láttam már azt az édes srácot – puszilja meg Callum arcát lábujjhegyre állva. – Az ebéd pedig fantasztikus ötlet. Alig várom.

Szinte elpirulok búgó hangjától, Callum pedig esetlenül köhint egyet.

– Gyere, Ella! Találkoznod kell a legidősebb fiammal.

Nagyon büszkén mondja ezt, úgyhogy kíváncsian követem a ház mögé, ahol mesés szép kék-fehér kővel kirakott medence díszleg a tökéletesen nyírt fűvön.

Egy eleven nyílvevő szeli a vizet határozott és egyenletes karcsapásokkal. Brooke felsóhajt mellettem. Vagy inkább felnyög. Mindkettőt meg tudom érteni, mert még így a vízben is látszanak a legnagyobb Royal fiú kidolgozott izmai. És a testvéreit elnézve feltételezhető, hogy a szárazföldön sem festhet rosszul.

Azt hiszem, értem, hogy Brooke miért lett izgatott Gideon neve hallatán, csak ez egy kicsit fura, mivel az apukájával jár. Ebből arra jutok, hogy a felnőttek bonyolultak. Nem tisztem megítélni a kapcsolataikat.

Két újabb hossz után Gideon megáll, és kimászik a medencéből. Az úszónadrágján látszik, hogy neki nem mennek össze a dolgai a hideg víztől.

– Szia, apa – törli meg az arcát, hogy aztán a vállára kanyarítsa a törülközőt. Nem veszi észre, vagy nem zavarja, hogy mindenhol víz csöpög róla a fapadlóra.

– Gideon, ő itt Ella Harper, Steve lánya.

– Szóval megtaláltad – mér végig.

– Igen.

Úgy beszélnek rólam, mint egy elveszett kiskutyáról.

Callum megfogja a vállamat, és kissé előretol.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Gideon – törlöm bele a kezemet a farmeromba, mielőtt felé nyújtom.

– Úgyszintén – rázza meg a kezemet. A távolságtartó hangnem ellenére barátságosabbnak tűnik, mint az apját leszámítva ebben a házban bárki. – El kell intéznem néhány telefont – fordul az apjához. – De előbb még lezuhanyozom. Később találkozunk.

Elmegy mellettünk, mi pedig utánafordulunk. Véletlenül elkapom Brooke kiéhezett pillantását, és teljesen ledöbbenek rajta. Olyan mohó arcot vág, mint az anyukám, amikor valami szuper dolgot látott, amit szeretett volna, de nem lehetett az övé.

Callum mintha mit sem sejtene. Rám figyel, én viszont képtelen vagyok kivenni a fejemből Brooke arckifejezését. Totál rá van kattanva Callum fiára. Ezt csak én látom?

Hagyd abba, Ella! Nem a te dolgod.

– Mi lenne, ha elmennénk ebédelni? – indítványozza Callum.

– Van egy jó kis étterem ötpercnnyire innen. Nagyon finom ételeik vannak helyi alapanyagokból. Frissek és könnyűek.

– Oké – kapok a menekülés ötletén.

– Én is megyek – mondja Brooke.

– Igazából most inkább szeretnék négyszemközt lenni Ellával, ha nem gond.

Callum olyan hangon közölte ezt, mintha nem is számítana, hogy gond-e, mert már úgyis eldöntötte.

8. FEJEZET

MEGLEPŐEN KELLEMES A KÖZÖS EBÉD CALLUMMAL. Még többet mesél nekem Steve-ről, pedig nem is kérdeztem, de azt mondja, hogy neki így is megkönnyebbülést jelent. Bevallja, hogy nem mindig volt ott a felesége és a fiai mellett, de valahányszor Stevenek szüksége volt rá, csapat-papot otthagyni sietett. A kommandós kötelék ennyire szoros lehetett.

Nem nevet ki, amikor megkérdezem, hogyan ismerkedtek meg, amikor a kommandós suliban biztos mindenkinek csak a szeme látszik ki. Inkább elmagyarázza, milyen volt a kiképzés valójában. Az ebéd végén már jobban megértem a legidősebb Royalt: elhivatott, kissé szűk látókörű figura, aki nem egészen ura a saját életének. Nem beszélünk a fiairól, de megint feszült leszek, amikor nyílik a kapu.

– Majd megszokják – biztat Callum.

A srácokat a ház jobb szárnyának végében lévő szobában találjuk összezsúfolódva. A játékszobában, ahogy Callum hívja. Hatalmas a helyiség, így a fekete falak ellenére sem látszik sötét barlangnak. A fiúk jéghideg hallgatással fogadnak minket, amitől Callum korábbi bátorítása már nem tűnik olyan meggyőzőnek.

– Hová mentek ma este? – kérdezi csevegő hangon Callum.

Először egyik sem szól semmit. A fiatalabbak mind Reedre néznek, aki egy bárszéknek támaszkodva áll, és az egyik lábát feltette az aljára.

– Gideon? – sürgeti a választ Callum.

– Buli lesz Jordan Carringtonnál – von vállat a legidősebb.

Reed megfordul, és úgy hunyorog Gideonra, mintha áruló lenne.

– Magatokkal vizitek Ellát is – adja ki az utasítást az apjuk. – Jó lesz, ha megismerkedik az új osztálytársaival.

– Ott pia lesz, drog és szex – ékelődik Reed. – Tényleg azt akarod, hogy ott legyen?

– Szívesebben maradok itt ma este – jelzem, de rám senki sem figyel.

– Akkor majd ti öten vigyáztok rá. Most már a testvéretek – fonja keresztbe a karját maga előtt Callum. Ez egy akaratverseny, és ő akarja megnyerni. Mintha egyáltalán nem zavarná a „pia, drog és szex” rész. Nagyszerű. Tényleg fantasztikus.

– Jaj, örökbe fogadtad? – gúnyolódik Reed. – De nem is kéne meglepődnünk rajta. Az a specialitásod, hogy szarságokat csinálsz a tudtunkon kívül, ugye, apa?

– Nem akarok elmenni a buliba – vágok közbe. – Fáradt vagyok. Boldogan maradok itthon.

– Jó ötlet, Ella – ereszti le az egyik kezét Callum, a másikat pedig a vállamra teszi. – Akkor majd együtt megnézünk egy filmet.

Reednek megrándul egy izom az állkapcsán.

– Nyertél. Eljöhet velünk. Nyolckor indulunk.

Callum elenged. Jobban képbem van, mint hittem. A fiúk nem akarják, hogy kettesben maradjak vele, és ezt ő is tudja.

Reed rám szegezi az acélkék szemét.

– Jobb, ha felmész, és összekapod magad, *hugi*. Nem tolhatod el a nagy bemutatkozásodat azzal, hogy így nézel ki.

– Reed... – szól rá Callum.

– Csak próbálok segíteni – védekezik mintaszerűen ártatlan képpel a fia.

A biliárdasztalon gubbasztó Easton mintha igyekezne elfojtani a vigyorát. Gideon visszavonult, az ikrek pedig mindenkire módszeresen tesznek.

Végigsöpör rajtam a pánik. Az összes gimis buliban, ahol

megfordultam, farmerban és pólóban kellett lenni. A lányok tényleg ribancosra vették a figurát, de csak amolyan hétköznapi módon. Legszívesebben megkérdezném, hogy mennyire lesz puccos ez a parti, de nem akarom megadni a Royal fivéreknek az elégtételt, hogy mennyire kívülállónak érzem magam.

Mivel már háromnegyed nyolc van, felmegyek a szobámba, ahol az összes szatyor az ágy végében vár, katonás sorba állítva. Savannah intelme cseng a fülemben. Ha két évig itt leszek, muszáj jó benyomást tennem.

De most jut csak eszembe, hogy egyáltalán mi a francért érdekel ez engem? Nem kell, hogy ezek az emberek megszeressenek. Csak le kell érettségiznem.

Viszont mégis érdekel. Utálom magamat érte, de képtelen vagyok leküzdeni a késztetést, hogy legalább megpróbáljam. Megpróbáljak beilleszkedni. Megpróbáljak másfajta élményeket szerezni ebben az iskolában, mint a korábbiakban.

Meleg van odakint, úgyhogy tengerészkék miniszoknyát választok jégkék és fehér felsővel, ami selyemből és pamutból készült. Annyiba került, mint egy egész Walmart ruhakínálata, de olyan oltári jól áll, hogy felsőhajtok, miután belebújtam.

Egy másik zacskóban találok hozzá egy ugyancsak tengerészkék lapos talpú cipőt, retró fazonú nagy ezüst csattal. Megfésülködök, aztán majdnem lófarokba fogom a hosszú hajamat, de inkább úgy döntök, hogy leengedve hagyom. Felkapok egy ezüstszínű hajpántot, amit Brooke erőszakolt rám „a kiegészítők nélkülözhetetlenek!” felkiáltással, ami egyébként ahhoz vezetett, hogy egy egész szatyor tele van karkötőkkel, nyakláncokkal, sálakkal és táskákkal.

A fürdőszobában előveszem a sminkkészletemet, és a lehető legenyhébben kifestem magam vele. Üde hatásra hajtok, és remélem, hogy a sztriptízbárokból töltött idő nem látszik meg a stílusomon. Nem vagyok hozzászokva a gimis partikhoz. Ahhoz vagyok szokva, hogy egy tízessel fiatalabbnak látszani akaró harmincévesekkel dolgozzak, akiknek minimum három rétegnél kezdődik a smink.

Miután végeztem, egy idegent látok a tükörben.

Szemérmesnek és valódinak látszom. Úgy nézek ki, mint Savannah Montgomery, nem pedig úgy, mint Ella Harper. De lehet, hogy ez jó dolog.

Csakhogy semmi biztató nincs a Royal fiúk reakciójában, amikor néhány perc múlva meglátnak a ház előtt. Gideon mintha megrémülne, az ikrek Eastonnal együtt horkantanak egyet, Reed pedig cinikus félmosollyal fogad.

Ja, és említettem, hogy mindannyian laza farmerban és szűk pólóban vannak?

Átverték ezek a seggfejek.

– Bulizni megyünk, hugi, nem pedig teázni a királynővel – szólal meg mély hangján Reed, amitől ezúttal nem leszek libabőrös. Megint gúnyolódik velem, ráadásul élvezi.

– Kaphatok öt percet átöltözni? – kérdezem rezzenéstelenül.

– Á, indulnunk kell – fordul az egyik Range Rover felé, és hátra se néz.

Gideon megint rám pillant, aztán az öccsére. Végül sóhajtva követi az öccsét a kocsihoz.

A buli egy parttól messzi házban van. Engem Easton visz. A többiek előrementek, és ő nem tűnik valami boldognak, hogy a nyakán maradtam. Nem sokat beszél útközben, de a rádiót sem kapcsolja be, úgyhogy kényelmetlenné teszi az utat a csend.

Csak akkor néz rám, amikor odaérünk a háromszintes villa kapujához.

– Szép hajpánt.

Ellenállok a kísértésnek, hogy egy pofonnal letöröljem az önelégült vigyort a képéről.

– Köszí. Százharminc dolcsiba került, és az apád fekete varázskártyájának köszönhetem.

– Vigyázz a szádra, *Ella!* – feleli sötét pillantással.

– Köszí a fuvart, *Easton!* – nyúlok mosolyogva a kilincshez.

A ház oszlopokkal díszített bejáratánál ott áll Reed és Gideon háttal, halk beszélgetésbe merülve. Gideon bosszúsan káromkodik egyet, aztán megszólal:

– Ez nem okos döntés, tesó. A szezonban semmiképp.

– Mi a francért érdekel? – suttogja Reed. – Világosan megmondtad, hogy hol állsz, és már nem a mi oldalunkon.

– Az öcsém vagy, és aggódom...

Elhallgat, amikor látja, hogy közeledem.

Mindketten megfeszülnek, aztán Reed felém fordul, hogy üdvözljön. Üdvözlés alatt egy átkozott listát értek, hogy mit csinálhatok és mit nem.

– Ez Jordanék háza. A szülei a szállodabizniszben vannak. Ne idd le magad a sárga földig! Ne hozz szégyent a Royal névre! Ne lógj a közelünkben! Ne használd a Royal nevet, hogy bármire is szert tegyél! Ha úgy viselkedsz, mint egy kurva, akkor kirakunk, mint macskát szarni. Gid azt mondja, hogy az anyád prosti volt. Ne is próbálkozz ilyen szarsággal, tiszta a kép?

Szóval ilyen a hírhedt Royal-dekrétum.

– Cseszd meg, Royal! Az anyám nem volt prosti. Kivéve, ha neked a tánc már szexnek számít, és ha igen, akkor elég gyatra lehet a szexuális életed – válaszolom egyenesen a szemébe nézve. – Nyugodtan szemétkedhetsz, mert úgylis kispályás vagy ahhoz képest, amin én már keresztülmentem.

Azzal a Royal fivérek előtt elszambázva belibbenek a házba, mintha én lennék a királynő.

Rögtön meg is bánom, mert minden szem rám szegeződik a társalgóban. Dübörög a basszus, beleremeg a padló és a falak, balra pedig kiabálás és nevetés hallatszik egy boltíves ajtóban. Apró topba és szűk farmerba bújt lányok vetnek rám lesújtó pillantást. Egy galléros inges magas srác félmosolyt villant rám, ahogy a szájához emeli a sörösüveget.

Ellenállok a kísértésnek, hogy kirohanjak az éjszakába. Vagy megfutamodok, és céltábla leszek a következő két évben, vagy keményen végigcsinálom ezt az egészet. A legjobb, amit tehetek, hogy bátran viselkedem, amikor kell, és beolvadok, amikor lehet. Senkinek sem vagyok a csicskája, de nem is muszáj keresnem a

bajt.

Úgyhogy udvarias mosollyal állok a bámulást, és amikor megpillantják a mögöttem belépő Royalékat, kihasználom az alkalmat, hogy behúzódjak a legközelebbi folyosóra. Addig megyek, amíg meg nem találom a legcsendesebb sarkot: egy árnyas kis zugot a végében. Tökéletes smárolóhelynek tűnik, mégis üres.

– Még korán van – szólal meg egy női hang, én pedig hátratántorodok az ijedtségtől. – De a háznak ez a része később is üres szokott lenni.

– Jaj, istenem! Nem vettelek észre – kapok a zakatoló szívemhez.

– Gyakran előfordul.

Ahogy hozzászokik a szemem a sötétséghez, meglátom a sarokban álló fotelt. A lány felpattan róla. Elég alacsony, állig érő fekete haja van, és egy apró anyajegy a szája fölött. Plusz olyan idomai, amilyenekért ölni tudnék.

– Valerie Carrington vagyok.

Jordan testője?

– Én pedig...

– Ella Royal – vág közbe.

– Igazából Harper – nézek körbe. Elemlámpával olvasott? A fotel melletti kis asztalon kiszúrok egy telefont. A pasijával SMS-ezett? – Te elbújtál?

– Aha. Felajánlanék egy széket, de csak egy van itt.

– Én tudom, hogy miért bujkálok. De te? Ha Carrington vagy, nem itt laksz?

– Jordan szegény unokatestvére vagyok, akit kétszer már kiraktak – válaszolja gúnyos félmosollyal. – Jótékonyági akció, hogy itt lehetek.

Fogadni mernék, hogy Jordan rendszeresen emlékezteti is erre.

– Nem rossz dolog a rejtőzködés. Ha elmenekülsz, akkor esélyt kapsz az újabb harcra. Legalábbis én így gondolom – vonok vállat.

– Miért rejtőzködsz? Most már Royal vagy – mondja némi

éllel, amiért rögtön vissza akarok vágni neki.

– Pont úgy, ahogy te meg Carrington.

– Aucs, ez betalált – vonja össze a szemöldökét.

Végighúzom a kezemet a homlokomon, mert óriási taplónak érzem magam.

– Ne haragudj! Nem akartam kifakadni. Húzósz volt az utóbbi két nap, hullafáradt vagyok, ráadásul teljesen idegen a közeg.

Valerie oldalra biccentett fejjel méreget egy darabig.

– Jól van, Ella *Harper* – hangsúlyozza a nevemet úgy, mintha békejobbot nyújtana. – Nézzük csak, mivel tudnánk felrázni téged. Tudsz táncolni?

– Hát úgy nagyjából. Kiskoromban jártam órákra.

– Akkor ez szuper lesz, gyere!

Végigvezet a folyosón, el a csendes zug előtt, egy lépcső felé.

– Nehogy azt mondd, hogy a lépcső alatti gardróbban laksz!

– Haha! Van rendes szobám odafent. Ez itt a személyzeti szárny, és a házvezetőnő fia jó barátom. Elment egyetemre, és itt hagyta a régi játékcuccait. Folyton játszottunk, például DDR-t is.

– Gőzöm sincs, mi az – vallom be. Anyával még tévénk sem volt a legutolsó seattle-i lakásban.

– Dance Dance Revolution. Le kell utánozni a képernyőn látott mozgást, aztán lepontozzák, hogy mennyire táncolsz jól. Én elég jól csinálom, de ha van valamennyi táncos tapasztalatod, akkor nem alázhatlak le teljesen.

Kis híján magamhoz ölelem, amikor rám vigyorog, mert olyan régóta nem voltak barátaim. Mostanáig nem is tudatosult bennem, hogy milyen nagy szükségem lenne egyre.

– Tam szörnyen játszott – teszi hozzá olyan szomorúan, amiből sejthető, hogy mennyire hiányzik neki. Még hozzá nagyon.

– Gyakran jár haza?

Eszembe jut Gideon, aki már két hét után előkerült.

– Nem. Nincs kocsija, úgyhogy hálaadásig nem találkozunk. Akkor megy el hozzá az anyukája. Vele tartok – magyarázza annyira izgatottan, hogy majdnem szökdécselni kezd. – De egyszer majd lesz neki.

– Ő a pasid?

– Igen. Miért? – kérdezi vádlón. – Talán baj?

– Persze hogy nem – emelem fel megadóan mindkét tenyeremet. – Csak kíváncsi voltam.

Erre bólint, és benyit egy kis szobába, ahol szépen bevetett ágy és normális méretű tévé fogad.

– Amúgy milyenek otthon a Royal fiúk? – érdeklődik, amíg elindítja a játékot.

– Rendesek – hazudom.

– Tényleg? – hitetlenkedik. – Csak mert nem voltak valami rendesek veled. És nem mondtak valami szépeket rólad.

Valami érthetetlen okból védeni akarom azokat a tuskókat.

– Á, majd megszokják a helyzetet – ismétlem Callum korábbi szavait, de tőlem sem hangzanak hihetőbbnek. Megpaskolom a tévét, és próbálok témát váltani. – Akkor táncolunk?

– Aha – feleli könnyedén, aztán kivesz két kis üveg bort a mini hűtőből, és az egyiket felém nyújtja. – Ezt a vidám bujkálásra.

A játék sétagalopp. Mindkettőnknek túl könnyű. Valerie nagyszerűen táncol, de én ebben nőttem fel, így nincs olyan csípőringás vagy karemelés, amit ne tudnék megcsinálni. Valerie szerint ránk fér egy kis nehezítés, úgyhogy megállítja a játékot, és elkezdjük nyakalni a bort. Ahogy fogy, neki egyre borzalmasabbak a mozdulatai, velem viszont csodát tesz az alkohol, és teljesen átjár a zene.

– Te aztán jól tolod! Jelentkezned kéne valamelyik tévéműsorba.

– Dehogy – iszom még egy kortyot. – Nem érdekel, hogy benne legyek a tévében.

– Pedig érdekelhetne. Nézz már magadra! Még ebben az újjgazdag picca cuccban is adod, ráadásul a mozgásod... Sztár lehetne belőled.

– Nem érdekel – ismételem.

– Hát jó – nevet Valerie. – Pisilnem kell.

Én is kacagok, miközben egy dal kellős közepén kiszalad a mosdóba. Kész energiabomba, imádom. Eszembe jut, hogy megkérdezzem, ő is az Astor Park gimibe jár-e. Jól jönne egy

barát az első napomon. De jön az újabb dal, és a zene megint magával ragad.

Amíg Valerie a mosdóban van, elkezdődik a Divinyls „I Touch Myself”-je, én pedig táncolni kezdek rá. Nem úgy, ahogy a játék kéri, hanem a saját mozdulataimmal. Piszkos, füledt kis tánc kerekedik belőle. Olyan, amitől felpezsdül a vérem és megizzad a tenyerem.

Egyszer csak sajnos megjelenik előttem Reed szexi teste és kék szeme. Basszus, ez a seggfej Royal beférkőzött a gondolataimba, és képtelen vagyok kiűzni onnan. Behunyom a szememet, és elképzelem, ahogy végighúzza a kezét a csípőmön, közel húz magához. Odalép a lábam közé...

Felgyullad a villany, és azonnal megtorpanok.

– Ki az? – követeli a választ maga az ördög.

– Kicsoda? – kérdezek vissza ostobán. Nem hiszem el, hogy Reed Royalról fantáziáltam. A srácról, aki azt hiszi, hogy az apjával kefélek!

– A pacák, akinek táncolsz – szeli át a szobát, hogy megragadja a két karomat. – Megmondtam, hogy nem szórakozhatsz a barátaimmal!

– Nincs itt senki.

Részeg fejfel elég nehéz felfogni, amit beszél. Ekkor lehet hallani, hogy lehúzzák a vécét.

– Ó, tényleg? – lök el magától, hogy feltépje a fürdőszoba ajtaját. Méltatlankodó sikkantás hallatszik, mire Reed bocsánatot kérve becsapja az ajtót.

Nem bírom visszatartani az önelégült vigyort.

– Említettem már, hogy leszbikus vagyok?

Nem értékeli a humoromat.

– Miért nem mondtad, hogy Valerie-vel vagy?

– Mert viccesebb volt látni, ahogy téves következtetésekre jutsz. Amúgy sem hittél volna nekem, ha elmondom. Már eldöntöttem magadban, hogy ki és mi vagyok, ezen pedig semmi sem fog változtatni.

Morcosan néz, de nem tiltakozik.

– Gyere velem!

– Hadd fontoljam meg... – ütögetem a mutatóujjamat az ajkamhoz, mintha tényleg mérlegelném a bénán közölt meghívását. A tekintete a számra téved. – Na, eldöntöttem. Nem megyek.

– Nem érzed itt jól magad.

– Kösz az észrevételt, Mr. Sasszem.

Nem foglalkozik a beszéléssel.

– Hát nekem sem jó itt. De mondom, mi a helyzet. Ha nem jössz velem, és kurvára nem veszel erőt magadon, akkor az apám állandóan ilyen partikra fog téged küldözgetni. Ha viszont kivonszolod innen a seggedet, akkor mindenki elmondja otthon a szüleinek, hogy látott téged, és apa le fog nyugodni. Vágod?

– Nem igazán.

Reed megint közelebb lép, én pedig újra lehidalo a természetétől. Nagyon magas. Olyan magas, hogy ha vékony lenne, akkor zsiráfnak lehetne csúfolni. De nem vékony. Hanem *izmos*. Nagydarab, jó kötésű, és ennyi pia után szörnyen melegem van mellette.

Még mindig beszél. Fogalma sincs, merre kalandoznak a gondolataim.

– Ha apa azt hiszi, hogy elveszett báránka vagy, akkor folyton együtt akar látni minket. Vagy talán pont ez a célod? Erről van szó?

Velünk akarsz mutatkozni? Ott akarsz lenni az ilyen bulikon?

Magamhoz térek a vádaskodástól.

– Mert ma este aztán olyan sokat mutatkoztam veletek!

Nem változik az arckifejezése. Még csak el sem ismeri, hogy igazam van. Mindegy, nem számít.

– Gyere, Valerie, menjünk bulizni! – kiáltom.

– Nem lehet. Megsemmisültem. Reed Royal meglátott a vécén! – siránkozik az ajtón túl. '

– Már elment az a seggfej. Amúgy meg biztos te vagy a legszebb és legvonzóbb dolog, amit ma este látott.

Reed forgatja a szemét, de kimegy, amikor intek neki.

Valerie végre kijön.

– Miért hagyjuk itt a kis édenkertünket?

- Hogy lássunk és lássanak minket – felelem őszintén.
- Uhh, ez szörnyen hangzik.
- Sohasem állítottam az ellenkezőjét.

9. FEJEZET

SAVANNAH MONTGOMERY AZ ELSŐ EMBER, akit Valerie-vel a nappaliba lépve meglátok. Térdnél szaggatott szűk farmer van rajta nyakba kötős felsővel, ami szabadon hagyja a derekát. Gideonon legelteti a szemét, aki neki háttal cseveg egy sráccal.

Mintha észrevenné, hogy kiszúrtam a pillantásának irányát, felém kapja a fejét. Nem integet, nem köszön, csak egy pillanatra a szemembe néz, mielőtt a barátnőjéhez fordul.

Dübörög a zene. Mindenki iszik, táncol, vagy smárol valamelyik sarokban. A teraszajtón túl hatalmas, babszem alakú medencét pillantok meg, aminek a kék fénye árnyékot vet a körülötte álló tinik arcára. Mindenhol emberek vannak. Nagy a zaj és a meleg, úgyhogy máris hiányzik a személyzeti szárny csendes nyugalma.

– Tényleg muszáj itt lennünk? – motyogja Valerie.

Rajtakapom Reedet, ahogy a szoba túlsó végében lévő tölgyfa bárpulttól bámul minket. Eastonnal van, és mindketten figyelmeztetően bólintanak, amikor a szemükbe nézek.

– Aha, muszáj.

– Oké – törődik bele. – Akkor hagyhatnánk is a szarakodást.

Valerie-t az isten küldte. Belém karol, és nekiáll körbevezetni, hogy bemutasson pár embernek, majd részleteket suddogjon a fülemben:

– Az a Claire nevű csajszi Easton Royallal kefél. Szereti azt

mondani magáról, hogy a barátnője, de mindenki tudja, hogy Easton Royal nem az a barátnős típus. Thomas egy zakkant kokainfüggő, de a szenátor apuci mindig elsimítja a balhét. Derektól pedig tartsd magad távol! Gombatenyészet van neki odalent.

Visszatartom a röhögést, miközben újabb csapat felé kalauzol. Három lány, különböző pasztellszínű miniruhában.

– Lydia, Ginnie és Francine, ő itt Ella – int Valerie a kezével, aztán továbbhúz a pasztell lányoktól, még mielőtt egy mukkot is szólhatnának. – Te rácsodálkoztál már, hogy vannak, akik agy nélkül születnek? – kérdezi tőlem. – Itt az élő bizonyíték. Ők az üresfejűség új dimenziója.

Megmondom őszintén, élvezem ezt a bemutatósdit, vagyis inkább a vele járó pletykákat. Közben feltűnik, hogy senki sem szán nekem többet egy elmotyogott hellónál, mielőtt a Royal fivérekre nézne, hogy ők hogyan reagálnak.

– Na, ennyit a könnyebbik feléről – sóhajt fel Valerie. – Ideje megküzdeni a sárkánnyal.

– A sárkánnyal?

– Az unokatestvéremről beszélek. Az Astor Park gimnázium méhkirálynőjéről. Jobb, ha tudod, hogy totál ki akarja sajátítani a Royal fiúkat. Biztosra veszem, hogy mindegyikkel lefeküdt, még az ikrekkel is.

Apropó, az ikrek: a medencéhez menet elmegyünk Sawyer mellett. Tudom, hogy Sawyer az, mert fekete póló van rajta, és korábban hallottam, hogy Gideon a fehér pólósat Sebastiannak szólítja. Egy filigrán vörös lány fonódik Sawyer köré, hogy végigcsókolja a nyakát, de végig rajtam tartja a szemét, ahogy elhaladunk.

– A kis Royal barátnője valami Lauren, Laura vagy ilyesmi – magyarázza Valerie. – Bocsi, nem vagyok annyira otthon a másodéves körökben.

De úgy tűnik, hogy mindenki másról mindent tud. Annak ellenére, hogy Valerie szeret a sarokban rejtőzködni, kimeríthetetlen pletykabázisnak bizonyul. Biztos így lehet a legkönnyebben információhoz jutni, ha az ember az árnyékból

figyel.

– Készülj fel – figyelmeztet. – Nagyok a karmai.

Az említett karmok egy gyönyörű barna lányhoz tartoznak, aki a combját alig takaró zöld selyemruhában feszít. Egy plüss szófán pózol, mintha Cleopátra lenne, vagy a tököm tudja. A barátnői hasonló testhelyzetben és hasonlóan kihívó ruhában vannak.

Feláll a szőr a hátamon. Hátrafordulva látom, hogy Reed és Easton kilép az ajtón. Reed farkasszemet néz velem, aztán megnyalja az ajkát. Idegesítő, hogy ettől kihagy a szívverésem. Utálom ezt a pasast. Túl jól néz ki ahhoz, hogy igaz legyen.

– Szia, Jordan – üdvözlí Valerie az unokatestvérét. – Szuper a buli, mint mindig.

– Meglep, hogy itt cirkálsz, Val – mondja a barna gúnyos félmosollyal. – Nem a padláson szeretsz bujkálni?

– Ma este inkább kimaxolom az életet.

– Azt látom – fürkészi Valerie kipirult arcát Jordan. – Sokat ittál?

Valerie válasz helyett csak a szemét forgatja, aztán előretol.

– Ó Ella. Ella, ő Jordan.

Aztán a többi lányra mutatva felsorolja a nevüket:

– Shea, Rachel, Abby.

Csupán egyikük méltat egy pillantásra.

– A nővéremmel már találkoztál – jelenti ki hűvösen. – Savannah-nak hívják.

– Aha – bólintok. – Menő csaj.

Shea résnyire szűkült szemekkel néz rám. Szerintem próbál rájönni, hogy ez egy cinikus megjegyzés volt-e tőlem.

– Szóval, Ella... – veszi át a szót Jordan csillogó mandulabarna szemekkel. – Callum Royal az új apucid, igaz?

Most veszem észre, hogy csend telepedett az egész hátsó kertre. Mintha még a nappaliból dübörgő zene is elhalkult volna. Érzem, hogy mindenki minket figyel. Vagyis nem, Jordant figyelik. A barátnői szinte örvendező arcot vágnak.

Felkészülök a támadásra, mert nyilván oda fog vezetni ez az egész.

Jordan felül, és csábítóan keresztbe rakja hosszú lábait.

– Milyen érzés leszopni egy öregembert? – kérdezi.

Valaki felhorkant. Vihogás üti meg a fülemet.

Összeszorul a torkom a szégyentől. Ezek az emberek rajtam nevetnek.

Rájövök, hogy a Royal fiúk régen szóltak a barátaiknak. Valószínűleg már jóval azelőtt, hogy egyáltalán felbukkantam. Senki sem akart nekem igazi esélyt adni.

Ijedten állapítom meg, hogy könnyek szöktek a szemembe. Azt már nem! Csesszék meg! Csessze meg Jordan az összes többivel együtt! Lehet, hogy én nem olyan családból származom, amelyik a „hotelbizniszben” tevékenykedik, de ennél a luvnyánál jobb vagyok. Több mindent túléltem, mint amit ő valaha is képes lenne.

Pislogok egyet, és igyekszem pókerarcot vágni.

– Az apukádét nem rossz, ha erre vagy kíváncsi. De elég hátborzongató, hogy húzgálja közben a hajamat, és azt akarja, hogy apucinak szólítsam. Minden rendben van nálatok otthon?

Valerie kuncog.

Jordan egyik barátnőjének elakad a lélegzete.

Jordannak egy pillanatra fellángol a tekintete, aztán megint gúnyosan csillog a szeme, és öblösen felkacag.

– Igazad volt – szól valakihez a hátam mögött. – Ócska kis ribanc.

Nem kell megfordulnom, hogy lássam: Reedhez beszél.

Mellettem Valerie elkomolyodik.

– Igazából te vagy a ribanc, ugye tudod? – közli az unokatestvérével.

– Inkább vagyok ribanc, mint átlagos – vigyorog rá Jordan, aztán elhesseget minket. – Tűnjetek a szemem elől! Élvezni akarom a partimat.

El vagyunk bocsátva. Valerie sarkon fordul, én pedig követem, de az ajtóhoz érve eltávolodok tőle, hogy odamasírozzak Reedhez.

A kék szeme nem árul el semmit, az állkapcsa viszont megrándul, amikor meglát.

– Tessék! Teljesítettem a Royalhoz méltó királyi kötelességemet – mondom neki halkán. – Majd szólj, ha indulni akarsz.

Azzal elmegyek mellette, és vissza se nézek.

Hajnali egy után jövünk el a buliból. Easton Valerie szobájában talál rám az emeleten, ahol a *So You Think You Can Dance*-et nézzük az ágyban fetrengve. Valerie egy egész évadot letöltött, és rávett, hogy nézzünk meg belőle egy csomót. Próbál meggyőzni, hogy jelentkezzek a műsorba. Megint megmondtam neki, hogy nem.

Easton bejelenti, hogy indulunk, aztán a szemét forgatva ácsorog, amíg egy öleléssel elbúcsúszom Valerie-től, és megmondom neki, hogy keressen meg hétfőn a suliban.

Odakint látom, hogy Gideon és az ikrek már elmentek az egyik Range Roverrel, ami azt jelenti, hogy Eastonnal és Reeddel kell hazamennem. Reed pattan a volán mögé, az öccse az anyósülésre, én pedig hátul ülök, miközben úgy társalognak, mintha ott se lennék.

– Péppé fogjuk verni a Wyatt Prep-eseket – jelenti ki Easton.
– A fél támadóvonaluk leérettségizett tavaly, úgyhogy szinte tiszta a levegő Donovanig.

Reed helyeslően felmordul.

– Aztán jön a Devlin High. Marhára gyerekjáték. A középső hátvéd minden második meccsen másnapos, azok a tökkelütött szélsők meg viccnek is rosszak – csacsog Easton izgatottan. Most nincs úgy megfeszülve a válla, mint ahogy látni szoktam. Vagy részeg, vagy pedig végre kezdi elfogadni a jelenlétemet.

– Ti milyen poszton játszatok? – próbálok bekapcsolódni.

Erre megint megfeszül a válla.

– Sorhátvéd – feleli Reed anélkül, hogy felém fordulna.

– A védővonal végén állok – motyogja Easton.

Aztán megint levegőnek néznek. Easton arról mesél a bátyjának, hogy ma este lepippantotta egy lány.

– Mintha csak negyven százalékot adott volna bele –

zúgolódik.

Pedig fullos volt, tudod? Úgy csinálta, mintha csokiból lenne a farkam, most meg néhány nyalás után közölte, hogy bújjunk össze, baszki...

– Azt hiszi, hogy a barátnőd – mutat rá gúnyos félmosollyal Reed. – A barátnőknek nem kell megerőltetniük magukat.

– Ja, talán ideje lenne lerázni.

– Disznók vagytok – szólalok meg hátul.

Easton hátrafordul, hogy cinikus pillantást vessen rám a kék szemével.

– Hát nem vagyunk szende szüzek, szexmunkás kisasszony.

– Nem vagyok szexmunkás – préselem ki a fogaim között.

– Hmm... – fordul előre Easton.

– Nem vagyok – szorul össze a torkom a tehetetlenségtől. – Tudjátok mit? Mindketten csesszétek meg! Nem is ismertek engem.

– Mindent tudunk rólad, amit kell – vág vissza Reed.

– Lószart se tudtok.

Azzal az ajkamat harapdálva kinézek az ablakon.

Még csak félúton vagyunk a Royal-villa felé, amikor Reed hirtelen megáll az út szélén. Találkozik a tekintetünk a visszapillantóban, majd teljesen kifejezéstelen arccal megszólal:

– Végállomás, kifelé!

– Mi van? – kérdezem döbbenten.

– East és én máshová megyünk. Erre – mutat balra. – A ház pedig arra van – mutat előre. – Ideje elindulnod gyalog.

– De...

– Csak két kilométer, kibírod.

Mintha élvezné a helyzetet.

Easton már ki is szállt, hogy kinyissa nekem a hátsó ajtót.

– Iparkodj, hugi! Nem akarunk elkésni.

Egy kissé kába vagyok, amikor kirángat a kocsiból, és az út szélére tol. Ezek tényleg kiraknak itt? Hajnali egy óra van. És sötét.

Egyiket sem érdekli. Easton visszapattan az anyósülésre, becsapja az ajtót, és integet nekem egyet. A terepjáró

megiramodik előre, és egy gyors balkanyarral rám veri a port.
Hallom a röhögésüket a nyitott ablakból.

Nem sírok. Elindulok gyalog.

10. FEJEZET

MÁSNAP EGYEDÜL REGGELIZEM A KONYHÁBAN. Fáj a lábam a három kilométeres éjszakai sétától. Új cipő volt rajtam, szanaszét törte a lábam. Azt álmodtam, hogy Reed Royal egy koromfekete alagútban üldöz, utánam szól a mély hangjával a sötétben, és érzem a forró leheletét a nyakamon. Felébredtem, mielőtt elkapott volna, de szeretném azt hinni, hogy ha folytatódott volna az álom, akkor megfojtom.

Egyáltalán nem várom a hétfői iskolakezdést, a hátizsákomban lapuló tízezer dollár pedig csábít. *Menj el! Menekülj! Kezdd előlről!* De olyan sok pénz várna még itt...

Lehet, hogy a Royal fiúknak igazuk van. Lehet, hogy tényleg prosti vagyok. Nem szexelek senkivel lóvéért, de elfogadom Callumtól tisztázatlan jövőbeni szívességekért. Brooke azt mondja, hogy őt megmentette, de úgy viselkednek egymás közelében, hogy szerintem tutira szexelnek.

Léptek visszhangoznak a hallban, aztán megjelenik a konyhában Easton. Félmeztelen, szürke melegítőalsója pedig lazán lóg a csípőjén. Igyekszem nem bámulni a kőkemény

kockákat a hasán. A jobb halántékán éktelenkedő vágást viszont jól megnézem. Biztos vérzett is valamikor, de most már csak egy háromcentis piros vonal húzódik az egyébként makulátlan bőrén.

Tudomást sem vesz rólam, csak kiveszi a narancslevet a hűtőből, és beleiszik a dobozba. Megjegyzem magamnak, hogy ne igyák abból a dobozból, hacsak nem akarok herpeszt kapni.

A joghurtomra figyelek, miközben úgy teszek, mintha itt se lenne. Fogalmam sincs, hová mentek Reeddel tegnap este, és mikor jöttek haza. Nem is biztos, hogy tudni akarom.

Érzem, hogy figyel. Amikor felé fordulok, látom, hogy a pultnak dőlve áll. Átható kék szemével követi a kanalam útját, ahogy a számhoz emelem, aztán leeresztem a rövid alvópólóm elé.

– Tetszik valami? – csattanok fel egy újabb falat közben.

– Nem igazán.

A szememet forgatva a fejére mutatok a kanalammal.

– Amúgy mi történt? Megfejtetted a műszerfalat, miközben tegnap este leszoptad a bátyádat?

Nevetve a hátam mögötti ajtóra pillant.

– Hallod ezt, Reed? Az új hugicánk azt hiszi, hogy leszoptalak tegnap este.

Reed is belép a konyhába, ugyancsak félmeztelenül és melegítőnadrágban. Rám se bagózik.

– Kérdezd meg, ad-e neked néhány tippet. Úgy tűnik, hogy otthonosan mozog a farkakon.

Felmutatom a középső ujjamat, de háttal áll nekem. Easton viszont látja, és lustán elvigyorodik.

– Helyes. Szeretem, ha egy csaj kicsit harcias – hadarja. Ellöki magát a pulttól, aztán a hüvelykujját a nadrágja derekába dugva közelebb jön. – Mit mondasz, *Ella*?

Úgy ejti ki a nevemet, mintha káromkodna. – Megmutatod nekünk, mi van?

Megáll a szívem. Nem tetszik a ragadozó tekintete. Megáll előttem, hogy még szélesebb vigyorral benyúljon a nadrágjába.

– Most már a húgunk vagy, ugye? Akkor hát rajta! – markolássza a csomagját. – Segíts az egyik bátyádnak!

Nem kapok levegőt. Félek.

Vetek egy pillantást Reed felé, de ő most a pultnak dőlve áll, karba font kezekkel. Mintha szórakoztatná a helyzet.

– Mi a baj, hugi? – érdeklődik sanda tekintettel Easton. – Elvitte a cica a nyelvedet?

Erre képtelenség válaszolni. A felfelé vezető lépcsőre téved a tekintetem. A másik ajtó mögöttem van, de nem akarok hátat fordítani Eastonnak, ha segítségért kell rohannom.

Észreveszi rajtam a rettegést, és elkezd röhögni. Rögtön kihúzza a nadrágjából a kezét.

– Jaj, nézd már, Reed! Fél tőlünk. Azt hiszi, hogy bántani fogjuk.

Reed is vele röhög, aztán gúnyosan rám vigyorog a pult mellől.

– Nem a mi módszerünk. Nincs gondunk a csajozással.

Legszívesebben közölném, hogy a szexuális erőszak nem egyenlő a csajozással, hanem a hatalomról szól, de most már látom, hogy feleslegesen rettegetem. Nem szorulnak rá, hogy bántsanak. Így is van hatalmuk felettem. Ez a valami... csak megfélemlítés volt. Játszma. Azt akarták, hogy rosszul érezzem magam, és sikerült is nekik.

Mindhárman egymásra meredünk, amikor Callum besétál. Összevonja a szemöldökét, amikor meglátja, hogy Easton mennyire közel áll hozzám, a másik fia pedig a pultnál mereszti a szemét.

– Minden rendben?

A Royal fiúk engem figyelnek. Várják, hogy fogok-e árulkodni. Nem fogok.

– Minden szuper – kapok be még egy kanál joghurtot, de már nincs étvágyam. – Csak ismerkedünk a fiúkkal. Tudtad, hogy zseniális humoruk van?

Eastonnak felfelé görbül a szája széle. Amikor elfordul az apja, megint megmarkolja a csomagját.

– Jó volt a tegnap esti buli? – érdeklődik Callum.

Reed rám nézve felvonja a szemöldökét. Megint kívár. Ezúttal az a kérdés, hogy elmondom-e az apjuknak, hogy ott hagytak az út szélén. Ezt is megtartom magamnak.

– Nagyszerű volt – hazudom. – Fantasztikusan éreztük magunkat.

Callum leül hozzám az asztalhoz, hogy villámhárítóként szolgáljon köztem és a fiúk között. A rám irányuló figyelemével viszont csak lesújtó pillantásra készíti Reedet és Eastont, akik meg sem próbálják leplezni az érzéseiket.

– Mit szeretnél csinálni a hétvégén?

– Elleszek. Nem kell szórakoztatnod engem.

Aztán a széken megfordulva a srácok felé bök az állával.

– És ti?

A mögöttes üzenet, hogy *mit fogunk csinálni Ellával*. A gondolattól kiráz a hideg, és sajogni kezd a hátam a lapockám között a feszültségtől. Royal-fájdalomnak fogom ezt hívni.

– Már van programunk – motyogja Reed, és kimegy a konyhából, még mielőtt Callum megint kinyithatná a száját. Az apjuk most Eastonhoz fordul, aki a két tenyerét felemelve ártatlanul pislog.

– Ne tőlem kérdezd! Én vagyok a középső gyerek. Azt csinálom, amit mások mondanak.

Callum a szemét forgatja, én pedig a feszültség ellenére behorkantok a joghurtomba. Easton azt csinálja, amit ő akar. Senki sem vette rá, hogy benyúljon a nadrágjába, és felajánlkozzon nekem. Élvezte a játékot, és kérdés nélkül ment bele. Kényelmes neki úgy tenni, mintha Reed lenne a vezére, hiszen ez felmenti a felelősség alól.

– Nos, akkor talán később megoszthatnád velem, hogy mik Reed tervei a számodra – mérgelődik Callum.

Easton elpirul. Az egy dolog, hogy úgy tesz, mintha Reed után menne, de az megint más, amikor az apjuk arra céloz, hogy ő egy csicska.

– Még sohasem érdekelt, hogy mit csinálok hétvégén – rakja vissza a narancslevet a hűtőbe. Mielőtt kisétál, olyan lesújtó pillantást vet az apjára, hogy Callum teljesen megöszülhetne tőle.

Callum felsóhajt.

– Nem én fogom megnyerni az év apukája díjat, mi?

Néhányszor odakocogtatom a kanalamat az asztalhoz, mert

nem akarom beleütni az orromat olyanba, amihez semmi közöm. De most Callum egyenesen belerángat engem egy elcseszett viszonyrendszerbe, ahol elég nagy lesz a járulékos veszteség, ha nem ragadja meg a gyeplőt.

– Figyelj, Callum... ne vedd ezt rossz néven, és nyilván jobban ismered a srácaidat, mint én, de tényleg jó ötlet a képükbe tolni engem? Őszintén szólva, jobban örülnék neki, ha levegőnek néznének. Nekem nem fáj, hogy nem örülnek, amiért itt vagyok. Nagy ez a ház, élélhetünk benne úgy, hogy akár napokig nem látjuk egymást.

Úgy fürkészi az arcomat, mintha próbálna rájönni, hogy tényleg őszinte vagyok-e. Végül félénken elmosolyodik.

– Igazad van. Nem volt ez mindig így. Régen jól megvoltunk, de az anyjuk halála óta nincs rendben a család. A fiúk sajnos elvannak kényeztetve. Rájuk fér egy szelet a való világból.

És én volnék az a szelet?

– Nem vagyok szemléltető eszköz – nézek rá mogorván. – Tudod mit? Én éltem a való világban, és szar volt. Nem erőszakolnám rá azokra, akiket a legjobban szeretek. Inkább megpróbálnám őket megvédeni tőle.

Azzal felállok, és otthagynom Callumot.

A konyhából kilépve látom, hogy Reed a hallban kolbászok

– Engem vársz?

Messze nem bánom, hogy a kérdés ennyire cinikus hangsúllyal csúszik ki a számon.

Reed szokás szerint végigmér, és a fedetlen lábamra szegezi a gyönyörű kék szemét.

– Csak kíváncsi vagyok, miben sántikálsz.

– Próbálok túlélni – felelem őszintén. – Csak a továbbtanulásig akarok eljutni.

– És leakasztani valamennyit a Royal-vagyontól?

Dühbe gurulok. Ez a pasas nem adja fel.

– És összetörni néhány Royal szívét – vágom rá negédesen.

Aztán tettetett vakmerőséggel felemelem a kezemet, és végighúzom az egyik ujjamat meztelen mellkasán, hogy a körmöm végigkarcolja bársonyos bőrét. Alig érezhetően elakad a

lélegzete, de igenis elakad.

Nekem a torkomban dobog a szívem, és olyan helyeken kezdek lüktetni, amiket végképp nem akarok Reed Royallal összefüggésbe hozni.

– Veszélyes játékot űzöl – figyelmeztet rekedten.

Mintha nem tudnám. Mégsem hagyhatom, hogy Reed lássa, hogy megfogott. Elhúzom és ökölbe szorítom a kezemet.

– Nem tudom máshogy játszani.

Elcsodálkozik az igazságon, én pedig elhúzom a csíkot. Szeretném azt hinni, hogy megnyertem ezt a fordulót, de olyan, mintha minden egyes szóváltás Reeddel lecsípne egy darabot belőlem.

Azzal töltöm a napot, hogy bejárom a házat és a kertet. A medence mellett van egy szinte teljesen üvegfalú melléképület, ahol egy kanapé, néhány szék és egy kis konyha kapott helyet. Az óceánhoz lépcsősor vezet, de olyan sziklás a part, hogy nem igazán lehet strandnak hívni, hacsak nem sétál tovább a víz mentén az ember. Bár attól még gyönyörű, és szívesen üldögnék ott egy könyvvel és egy bögre forró csokival.

Nehéz elhinni, hogy most már ez az életem. Ahhoz képest, amin eddig keresztülmentem, sétagalopp két évig eltérni a Royal fiúk sértegetéseit. Nem kell aggódnom amiatt, hogy telik-e kajára, és van-e hol aludnom. Nem kell egyik városból a másikba költöznöm gyors kereseti lehetőség után kutatva. Nem kell anya ágya mellett ülve néznem, ahogy reszketve sír a fájdalomtól, miközben nincs elég pénze megvenni azt a gyógyszert, ami enyhítené a kínjait.

Mély gyász uralkodik el rajtam az emlékek hatására. Callumhoz hasonlóan anya sem volt a világ legjobb szülője, de nagyon igyekezett, és szerettem őt. Amíg élt, nem voltam teljesen egyedül.

Itt, a végtelen óceán hullámain nézve, miközben egyetlen ember sincs a színen, gyomorszájon vág a magány. Mindegy, hogy Callum mit mond vagy csinál, sohasem lesz belőlem Royal.

Lehet, hogy inkább odabent fogok olvasgatni.

A nagy házban csend honol. A fiúk eltűntek. Callum hagyott egy cetlit, hogy dolgozik, és felírta a wifi jelszót, a mobilszámát és Durand számát is. A papír alatt egy kis fehér doboz lapul. Eláll a lélegzetem.

Egy olyan okostelefon van benne, ami úgy néz ki, mintha cukorba vont kristályok borítanák. Eddig csak olcsó kinyitható mobiljaim voltak, amikkel csak telefonálni lehetett. Ezzel viszont... Szerintem a világ összes adatát is lementhetném rá.

A délután hátralévő részét azzal töltöm, hogy játszom a telefonnal, random hülyeségekre keresek a neten, és szörnyű YouTube videókat nézek. Csodálatos.

Hét körül hív Callum, hogy kész a vacsora. Kint találom őket a teraszon Brooke-kal.

– Nem bánod, ha idekint eszünk? – kérdezi.

Az ínycsiklandozó ételen és a szépen kivilágított teraszon végignézve igyekszem nem forgatni a szememet. Van az az épeszű ember, akinek ez ne tetszene?

– Szuper!

Vacsora közben új oldaláról ismerhetem meg Brooke-ot. Előjön a furcsán sebezhető énje, ahogy behúzza a nyakát és rápislog Callumra. Callum pedig hiába vezet olyan céget, amelyik vadászgépeket épít a hadseregnek, csont nélkül beveszi.

– Tölthetek még bort, szívem? – ajánkozik Brooke, miközben így is szinte csordultig van Callum pohara.

– Nem, így tökéletes lesz – mosolyog könnyedén Callum. – A két leggyönyörűbb hölgygel vacsorázom. A steak pont jól van átsütve, és épp most kötöttem egy üzletet a Singapore Airrel.

– Fantasztikus vagy! – csapja össze a kezét Brooke. – Mondtam már, hogy milyen fantasztikus vagy?

Azzal közel hajolva odapréseli a mellét Callum karjához, és nyálas pusztit nyom az arcára. Callum futó pillantást vet rám, mielőtt kedvesen elhúzódik. Brooke csalódottan felnyöszörög, de

visszaül a helyére.

Rávetem magam a húsrá. Nem is tudom, ettem-e valaha ilyen szaftosat.

A steak nagyon hizlal, mint minden vörös hús – tájékoztat Brooke.

– Ellának nem kell aggódnia emiatt – veti oda gorombán Callum.

– Most még nem, de később megbánja – figyelmeztet Brooke.

Lenézek a zamatos húsrá, aztán Brooke nyúlánk alakjára pillantok.

Azt hiszem, már sejtem, honnan jött. Csóró, mint én. Callum nagylelkűségére támaszkodik, és talán fél tőle, hogy vége lesz, ha egy nap megkopik a szépsége. Nem tudom, hogy igaza van-e, de ettől még nem kevésbé jogosak az aggályai. De én éhes vagyok, és meg akarom enni ezt a húst.

– Köszí az infót.

Callum elfojtja a kuncogását, Brooke pedig ráncolja a homlokát. Olyan érzés tükröződik az arcán, amit nem tudok beazonosítani. Talán csalódás vagy nemtetszés. Elhúzza lefelé görbülő száját, és Callumhoz fordulva beszédbe elegyedik vele valami partiról, ahol még az érkezésem előtt jártak.

A büntudattól kevésbé érzem zamatosnak a második falatot. Megbántottam Brooke-ot, úgyhogy most levegőnek néz. Valerie-t leszámítva ő az egyetlen jó arc itt a környéken, erre megsértettem.

– Lehet, hogy szerveznünk kellene egy partit annak tiszteletére, hogy Ella családtag lett? – javasolja Callum, és próbál bevenni a beszélgetésbe.

Callum pedig... Egyszerűen hibátlan, amióta kivonszolt a Daddy G-ből. De ez az ötlet, hogy bulit rendezzünk a seggfejeknek a suliból? Jobban örülnék neki, ha egyenként letépnék a körmeimet.

Leteszem a villát a tányér mellé.

– Nem kell nekem parti. Már így is megadtál mindent, amire szükségem van.

Brooke Callum feszült vállára hajtja a fejét.

– Ne aggódj, Callum! Ella szerez majd barátokat, amikor eljön az ideje. Igaz, drágám?

– Így van – bólintok, és előveszem a leghatásosabb mosolyomat. Biztos működik, mert Callum elernyed.

– Jól van akkor. Nem lesz parti.

– Callum a legjobb, ugye? – piszkálja az ingének felső gombját Brooke. Süt a birtoklási vágy a mozdulataiból, szinte mintha védeni akarná a felségterületét. Legszívesebben közölném vele, hogy én nem jelentek veszélyt, de nem tudom, hinne-e nekem. – Mi vagyunk a megszelídített galambjai. Remélhetőleg azután sem ereszt minket szélnek, hogy egyenesbe jöttünk.

– Senki sem ereszt szélnek Ellát. Ő is Royal – jelenti ki Callum.

Brooke-ra nézek, aki olyan arcot vág, amiből látszik, hogy tudatosult benne: az ő neve nem hangzott el.

– Tényleg? Azt hittem, Steve lánya. Van valami, amit eltitkolsz előlünk? – kérdezi csicseregre.

– Mi? – húzódik hátra Callum, mintha pofon vágták volna. – Nem. Persze, hogy Steve az apja. De ő már... nincs – mondja nagyot nyelve. – Úgyhogy Ella az én családomhoz tartozik, mint ahogy a fiúk is Steve-hez kerültek volna, ha velem történik valami.

– Hát persze. Semmi másra nem akartam célozni, csak arra, hogy milyen nagylelkű vagy – magyarázza Brooke szinte dorombolva. – Csodálatosan nagylelkű.

Minden szóval egyre közelebb húzódik Callumhoz, amíg szinte az ölében köt ki. Callum átveszi a villát a bal kezébe, és a jobbal átfogja Brooke székének a támláját, miközben megértésért esdeklő tekintettel néz rám, ami azt üzeni: *Pont úgy használom őt, ahogy ő engem.*

Értem én, tényleg. Ez az ember rövid idő leforgása alatt a feleségét és a legjobb barátját is elveszítette. Tudom, milyen érzés a gyász, és ha Brooke segít neki kitölteni az ürességet, akkor egészségére.

De ettől még nem kell őket akció közben végignézni.

– Bemegyek, hogy hozzak egy...

Be sem fejezem a mondatot, mert Brooke rámászik Callumra. Elkerekedett szemekkel nézem, ahogy meglovagolja, és meghúzza a két fülét, mint egy játék lónak.

– Ne itt, Brooke – pillant felém Callum.

Gyorsan elindulok befelé a konyhába. A hátam mögött hallom, ahogy Brooke megnyugtatta.

– Már tizenhét éves, szívem. Valószínűleg többet tud a szexről, mint mi ketten együtt. De ha mégsem, akkor a fiaid hamarosan felnyitják majd az ártatlan kis szemét.

Ettől megborzongok, de biztos működik a varázslat, amit Brooke kieszelt, mert Callum felnyög.

– Várjál, várjál, Brooke!

Brooke lihegve felvihog, aztán Callum széke nyikorogni kezd. Basszus, milyen nagy ez a terasz!

Easton pont akkor jön ki konyhából, amikor én bemenekülök. Átnéz a fejem fölött, de a szeme sem rebben attól, ami a teraszon történik.

– Üdv a Royal-palotában – mondja, és kikiabál egy huncut vigyorral: – Ne felejs el gumit húzni, mert nem hiányzik még egy törvénytelen pénzhajhász gyerek ebbe a családba!

Rögtön leolvad az arcomról a vigyor.

– Valaki segített benne, hogy ekkora bunkó legyél, vagy ösztönösen jön?

Easton egy pillanatra elmereng, aztán, mintha Reed ott ülne a vállán, az ágyékához nyúl.

– Gyere fel, és megmutatom, milyen jó vagyok, amikor ösztönből csinálom.

– Kösz, nem – megyek el mellette olyan nyugodtan, amennyire csak lehet. Csak a lépcsőn kezdek el rohanni.

A szobám fedezékébe érve felsorolom az összes érvet, hogy miért ne húzzak el innen azonnal. Emlékeztetem magamat, hogy nem éheznek. Van tízezer dollár a hátizsákomban. Nem vetkőzöm nyálcsorgató főszerke előtt, akik bankjegyeket szorongatnak az izzadt mancsukban. Igazán kibírok kétévnyi pajzán beszólást és durva személyeskedést a Royal fiúktól.

De az este hátralévő részében a szobámban maradok, hogy

részmunkaidős állásokat keressek a szép új MacBookon, ami egyszer csak ott termett az asztalomon. A háznál nincs tömegközlekedés, viszont éjszaka elsétáltam egy buszmegálló mellett, ami nem volt túl messze. Talán úgy négyszáz méterre.

Másnap elsétálok odáig. Az órák szerint tempósan haladva tíz perc az út, ami már inkább nyolcszáz méter. A vasárnapi menetrend elég gyér: óránként csak egyszer jár a busz, és hatkor elmegy az utolsó. Akármilyen munkát kapok, vasárnap korán kell végezmem.

Hazafelé menet Gideon elhajt mellettem egy csillogó terepjáróval. Feláll a haja és vörös foltok vannak a nyakán. Ha más nézne ki így, azt mondanám, hogy nemrég szexelt, ő viszont túl mérgesnek tűnik hozzá. Lehet, hogy összeveszett egy mosómedvével.

– Mit csinálsz? – vakkant rám.

– Sétálok.

– Szállj be – mondja, és megállva kinyitja az ajtót. – Nem kéne idekint lenned egyedül.

– Jó környéknek tűnik.

Nagy házak vannak erre, még nagyobb kerttel. A tesói amúgy nem aggódtak értem, amikor kiraktak éjszaka.

– A legnagyobb veszély, amivel találkoztam, hogy egy nagydarab rosszfiú megpróbált rávenni, hogy beüljek a kocsijába – folytatom. – Még szerencse, hogy több eszem van.

– Nincs nálam se cukorka, se jégkrém – húzódik mosolyra a szája széle. – Úgyhogy elvileg rendben vagyok.

– Persze, mint egy hülye emberrabló.

– Beszállsz, vagy egész nap elálljuk itt az utat?

A terepjáró mögé pillantva látom, hogy tényleg jön egy autó. Miért is ne szállnék be? Nincs messze a ház.

Gideon nem mond semmit az úton, csak néha megdörzsöli a karját. Pár perc múlva megáll a bejáratnál, és üresbe teszi a kocsit.

– Köszí a fuvart, Gideon. Te nem jössz? – kérdezem, miután nem követ befelé.

– Nem, úsznom kell egyet – pillant fel a házra. – Egy jó

nagyot.

Aztán megint megdörzsöli a karját, mintha olyan piszok lenne rajta, amit nem tud csak úgy eltüntetni. Észreveszi, hogy őt nézem, és összevonja a szemöldökét.

Legszívesebben megkérdezném tőle, hogy van-e valami baj, de szavak nélkül az villan át az arcán, hogy „semmi közöd hozzá”. Így hát csendben maradok, és inkább csak aggódva nézek rá, hátha elmondja. „Láttam már szarságokat” – próbálom üzeni neki gondolatban. Válasz helyett megfeszül az állkapcsa.

Az ágyamon újabb üzenet fogad Callumtól. Bemászok a rózsaszínfehér ágyneműbe, hogy a támlának dőlve elolvassam.

Ne haragudj a tegnapi vacsora miatt! Nem fordul elő többé. Durand visz majd iskolába reggel. Szólj neki, hogy hánykor.

Ui.: Nemsokára jön a kocsid. Pont neked valót akartam, és abban a színben csak Kaliforniában találtam.

Jaj, istenem! Csak nehogy rózsaszín legyen! Szerintem belepusztulok, ha Barbie autót kell vezetnem.

Gyorsan kipattanok az ágyból. Nem hiszem el, hogy ez egyáltalán átfutott az agyamon. A kocsi az kocsi. Hálásnak kell lennem, amiért egyáltalán lesz valamilyen. Kit érdekel, milyen színű? Ha rózsaszín, akkor majd lehajolok, hogy megpuszíljam a rózsaszín sárhányót.

Jesszusom! Egyetlen hétvége alatt máris elkényeztetett fruska lett belőlem.

11. FEJEZET

MÁSNAP HAJNALBAN ÉBREDEK. Nem fogom elkövetni ugyanazt a hibát, mint a buliban. Félretolom az összes csini cipőt, amit Brooke vett, és előások valami fehér vászon tornacsukát. Szűk farmert és pólót húzok hozzá.

Az ajkamba harapok. Hagyjam itt a hátizsákot, vagy vigyem magammal? Ha elviszem, akkor valami hülye punk gyerek ellophatja. Ha meg itt hagyom, akkor valamelyik Royal feltúrhatja. Inkább magammal viszem, bár paranoiás leszek attól, hogy van nálam tízezer dolcsi.

A konyhában összefutok Callummal. Dolgozni indul, és meglepődik rajta, hogy ilyen korán ébren lát. Azt hazudom neki, hogy együtt reggelizem Valerie-vel. Olyan izgatott attól, hogy máris szereztem egy barátot, hogy kis híján bepisil.

Ledöntök egy csésze kávé, és két órával tanítás előtt találkozom Duranddal odakint.

– Kösz, hogy elviszel.

Erre csak bólint.

Megkérem, hogy tegyen ki egy pékségnél, ami csak néhány percre van a sulitól.

Abban a pillanatban, ahogy belépek, a világ legistenibb illata fogad. A pult mögött egy anyukám korú hölgy áll, aki szoros balerinakontyba tűzte a szalmaszőke haját.

– Szia, édesem. Mit adhatok neked? – kérdezi a kassza fölémelt kezekkel.

– Ella Harper vagyok, és az eladói állásra szeretnék jelentkezni. A hirdetés szerint iskolabarát a munkaidő. Az Astor Parkba járok.

– Hmm, ösztöndíjas vagy?

Nem helyesbíték, mert ez lényegében igaz. Elnyertem a Callum Royal-ösztöndíjat. Lélegzet-visszafojtva várakozom, amíg szemügyre vesz.

– Van bármilyen tapasztalatod a sütésben?

– Nincs – vallom be. – De gyorsan tanulok, és keményebben fogok dolgozni, mint bárki, akit valaha is felvett. Nem baj, ha hosszú a műszak, és a korán reggel és a késő este sem.

– Nem vagyok híve annak, hogy gimnazistákat vegyek fel – szorítja össze a száját. – De... próbáljuk meg! Mondjuk, egy hétre. A társaidat kell majd kiszolgálnod. Ez gondot jelent?

– Egyáltalán nem.

– Az Astor Park diákjai néha megérik a pénzüket.

Magyarul: tele van az iskola seggfejekkel.

– Tényleg nem probléma.

– Rendben – sóhajt fel. – Tényleg szükségem van a segítségre. Ha a következő hat napban időben érkezel, és végigdolgozol a munkaidőt, tiéd az állás.

Rámosolygok, mire a szívéhez kap.

– Szívem, hamarabb kellett volna mosolyognod! Teljesen átváltozik tőle az arcod. Minél többet mosolyogsz, annál több borraivalót kapsz. Ezt jól jegyezd meg!

Nekem nem természetes, hogy mosolyogjak. Sőt, igazából egy kicsit fáj is. Nincs hozzászokva az arcom, de azért tovább vigyorgok, mert szeretném, ha ez a kedves hölgy megkedvelne.

– Négykor kezdek sütni, de téged csak fél hatra várlak. Minden hétköznap reggel szükségem lesz rád a tanítási idő kezdetéig. Csütörtökön és pénteken pedig vissza kellene jönnöd iskola után, és zárásig maradni, ami este nyolckor van. Ez ütközik esetleg valamilyen iskolán kívüli elfoglaltságoddal?

– Nem.

– Még pénteken sem?

– Jobban érdekel ez a munka, mint bármi, ami péntek este az iskolában zajlik.

– Hát jó – mosolyog rám megint. – Akkor válassz egy fánkot, addig főzök neked egy kávét. Egyébként Lucy a nevem. És egy óra múlva kezdődik a csúcsforgalom. Talán meggondolod magad, ha majd látod, hogy az micsoda bolondokháza.

Lucynek igaza van: zsúfolásig tele van a pékség, de én nem bánom. Amíg két órán keresztül a pult mögött sürgölődök, és finomságokkal szolgálom ki a vásárlókat, legalább nem gondolok arra, hogy mi lesz a suliban.

Furcsán érzem magam egyenruhában, de biztos hamar hozzá fogok szokni. Észreveszem, hogy a többi lány megtalálta a módját, hogy szexisebbé tegye a megjelenését. Ahogy Savannah mondta, a szoknyák hossza eltérő, és sokan szinte félig kigombolva hordják a blúzukat, amiből így kilátszik a melltartójuk csipkés felső része. Én nem szeretném felhívni magamra a figyelmet, úgyhogy a szoknyám továbbra is térdig ér, a blúzom pedig nyakig be van gombolva.

Délelőtt matek, üzleti gazdaságtan és irodalom vár rám. Valerie egyik órán sincs ott, Savannah viszont mindegyiken. Az irodalmon Easton is ott ül, de a terem hátsó részében marad a haverjaival, és egy szót sem szól hozzám. Nem zavar. Még reménykedem is benne, hogy egész félévben békén hagy.

Ez a nap mintha a békén hagyásról szólna. A tanárokat leszámítva senki sem szól hozzám. Próbálkoztam néhányszor azzal, hogy rámosolyogtam a többiekre a folyosón, de miután semmi reakció nem jött, végül feladtam, és én is levegőnek néztem őket.

– Harper! Vonszold ide a seggedet! – integet nekem Valerie az ebédlőben a salátabár mellől.

Vagyis az ebédlő nem a legjobb szó erre a fényűző teremre. A falakat lambéria borítja, a székek bőrhuzatúak, a kajás rész pedig úgy néz ki, mint egy luxushotel büfékínálata. A terem túlsó

végében franciaablakok végeláthatatlan sora nyílik a kinti étkezőrésze, hogy a diákok ott ehessenek a jó időben. Még csak szeptember közepe van, süt a nap, úgyhogy szerintem akár ki is ülhetnénk, de amikor meglátom odakint Jordan Carringtont a barátnőivel, és Reedet meg Eastont is, inkább a bent maradásra szavazok.

Valerie és én telepakoljuk a tálcánkat kajával, aztán keresünk egy üres asztalt a sarokban. Körülnézve feltűnik, hogy mintha csupa felsőbb éves lenne itt.

– Nincsenek elsősök? – kérdezem.

– Ők egy órával hamarabb ebédelnek – rázza a fejét Valerie.

– Nyami – szúrom bele a villámot a tésztába, miközben még mindig forgatom a fejemet. Senki sem néz a szemembe. Olyan, mintha mi ketten nem is léteznénk.

– Szokj hozzá a láthatatlanná tévő köpenyedhez – olvas a gondolataimban Valerie. – Igazából büszke lehetsz rá, mert azt jelenti, hogy a gazdag ribik nem veszik a fáradságot, hogy gyötörjenek téged.

– Mivel gyötörnének?

– A szokásossal. Festékszóróval csúnya dolgokat fújnának a szekrényedre, elgáncsolnának a folyosón, vagy lejártnának a neten. Jordan meg a pincsierei nem túl kreatívak.

– Akkor ő olyan, mint Reed, csak női kiadásban?

– Bingó. És ha rajta múlna, akkor mindennap Reed karjába csimpaszkodna, és minden éjjel vele dugna. Csak sajnos úgy tűnik, hogy a szegény unokatestvérem nem tudja megszéldíteni a pasast.

– Honnan tudsz te mindenkiről mindent? – kérdezem gúnyos félmosollyal.

– Figyelek, hallgatok, megjegyzem – von vállat Valerie.

– Oké. Akkor mesélj még nekem Royalékról!

Hülyén érzem magam, amiért ezt kérem, de a szóváltások után arra a következtetésre jutottam, hogy fel kell vértézni magam ellenük.

– Jaj, ne! – mordul fel az újonnan szerzett barátnőm. – Ne mondd, hogy máris ráizgultál az egyikre.

– Fúj, soha.

Igyekszem félretenni a gondolatot, hogy mennyire hevesen ver a szívem, valahányszor Reed Royal felbukkan valahol. Nem fogok rákattanni arra a srácra, a fene egye meg! Az egy seggfej, és nem akarok tőle semmit.

– Csak tudni akarom, mivel állok szemben – magyarázom.

– Jó – nyugszik meg Valerie. – Na, Eastonról és Claire-ről már meséltem neked. Az ikrek egyikének van barátnője, a másik pedig olyan hímringyó, mint a nagy tesók. Reedben nem vagyok biztos. Az ide járó lányok fele azt állítja, hogy lefeküdt vele, de ki tudja, igaz-e. Csak egyvalakit tudok biztosra, mégpedig Jordan barátnőjét, Abbyt. Hidd el, hogy az uncsim nem örült a kalandnak.

– Még valami? Botrányok, pletykák?

Úgy érzem magam, mint egy nyomozó, aki éppen kihallgat egy gyanúsítottat.

– Az apjuknak van egy ribanc barátnője. Szerintem az kábé két éve tarthat.

Eszembe jut Callum és Brooke ténykedése a tegnapi vacsoránál.

– A barátnőről mindent tudok – sóhajtok fel.

– Oké... mi van még? Egy jó ideje már, hogy meghalt az anyukájuk – mondja Valerie, mielőtt fojtott hangon folytatná: – Túladagolásban.

Eláll a lélegzetem.

– Tényleg?

– Aha. Tele volt vele a híradó meg az összes újság. Biztos altatót írhattak fel neki vagy ilyesmi, amit nem szedhetett volna együtt egy meglévő gyógyszerével. Nem nagyon tudom a részleteket, de szerintem nyomoztak az orvos ellen, amiért elcseszte a receptet.

Nem tehetek róla, meghasad a szívem a Royal fiúkért. Van egy kép az anyukájukról a kandallópárkányon a nappaliban. Csinos barna nő volt kedves tekintettel. Callum mindig szomorúan csillogó szemekkel beszél róla, amiből látom, hogy tényleg nagyon szerethette.

Elgondolkozom rajta, hogy az anyuka vajon mennyire állt közel a fiúkhöz. Mély részvét ébred bennem Reed meg a tesói iránt. Senkinek sem lenne szabad elveszítenie az anyukáját.

Miután lecsapoltam Valerie összes infóját a Royal családról, témát váltunk, és mesélek neki az új munkámról. Megígéri, hogy heti kétszer beugrik majd sulis után, hogy bosszantson. Az ebédszünet hátralévő részét pedig azzal töltjük, hogy nevetgélünk és ismerkedünk egymással. Mire visszavisszük a tálcánkat, eldöntöm, hogy abszolút megtartom barátnőnek.

– Nem hiszem el, hogy egy közös óránk sincs – panaszkodik az ebédlőből kifelé jövet. – Mégis mi a fene ütött beléd, csajszi? Ki erőszakolta rád a matekot, a természettudományt meg az üzleti gazdaságtant? A hétköznapi jártasságokat kellett volna felvenned velem, ahol azt tanuljuk, hogy kell hitelkártyát igényelni.

– Én választottam őket. Azért vagyok itt, hogy tanuljak, nem pedig azért, hogy az időmet vesztegessem.

– Stréber.

– Lusta.

A kémialabor előtt búcsúzunk el, ahol nekem lesz órám. Ebédnél már telefonszámot cseréltünk, így Valerie megígéri, hogy később ír, aztán tovalibben.

Amikor belépek a terembe, a tanár feláll az asztaltól, mintha engem várt volna. Akkora, mint egy törpe, borzas szakála pedig mintha be akarná kebelezni az arcát. Mr. Neville-ként mutatkozik be.

Próbálok nem nézni a többiekre, mégis kiszúrom Eastont az egyik asztalnál. Ő az egyetlen, aki mellett nem ül senki. Francba! Ez nem jó jel.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Ella – mondja Mr. Neville. – Átnéztem a papírjaidat, és elismerésem az eddigi természettudományi érdemjegeidért.

Vállat vonok. Nekem könnyen megy a matek és a természettudomány. Tudom, hogy a tánctehetségemet anyámról örököltem, de mivel ő alig bírta fejben kiszámolni, hogy mennyi borralalót adjon, amikor elmentünk valahova enni, mindig is

kíváncsi voltam, hogy vajon az apámra ütve tudok-e bánni a számokkal.

Aki ugye Steve, a tengerész-kommandós-pilóta-multimilliomos.

– Egyébként Mr. Royal hétvégén megkereste az igazgató urat, és kérvényezte, hogy ebben a félévben Eastonnal dolgozz párban – közli Neville, majd halkabban folytatja: – Eastonra ráfér egy kis fegyelem, így logikus, hogy ti ketten együtt dolgozzatok, hiszen otthon is közösen tanulhattok.

Ó, mily öröm! Visszafojtok egy sóhajtást, aztán Easton felé veszem az irányt, hogy a hátizsákomat az asztal alá dobva lehuppanjak mellé. Nem tűnik boldognak, hogy lát.

– Bassza meg! – motyogja.

– Hé, ne nézz így rám! – suttogom neki. – Az apád ötlete volt.

– Hát persze, nyilván az övé – mered előre, és megrándul az állkapcsa.

A délelőtti órákkal ellentétben kémián csak úgy vánszorognak a percek, de valószínűleg csak azért, mert Easton az idő kilencvenkilenc százalékát arra használja, hogy csúnyán nézzen rám. A maradék egy százalékban pimasz vigyort kapok tőle, miközben arra utasít, hogy állítsam össze a kristálytenyésztéshez szükséges oldatot.

Amint megszólal a csengő, már fel is pattanok, hogy elmeneküljek a duzzgó „bátyámtól”.

A teremből kirohanva a következő órám helyszíne felé venném az irányt, de aztán eszembe jut, hogy oda kell mennem a szekrényemhez a tankönyvért. Minden tárgyam emelt szintű, és ezeroldalas tankönyv jár vele. Nem tudtam beszuszakolni a táskámba az összeset.

Szerencse, hogy közel van a szekrény és az egyetemes történelem terem is.

Kevésbé szerencse, hogy Jordan Carrington a barátnőivel együtt befordul a sarkon, még mielőtt odaérnék a szekrényhez.

Mind a négyen megállnak, és gúnyosan elvigyorodnak, amikor észrevesznek. Egyikük sem köszön. Mindegy. Én sem köszönök, és igyekszem megőrizni a nyugalمامat, amikor elsétálok mellettük. Lehet, hogy ribancok, de a szép fajtából. Minden srác

megnézi őket a folyosón. Eastont is beleértve, aki a kémiaateremből lazán kísétálva odamegy hozzájuk.

A csapatuk megáll a szekrények előtt, Jordan pedig Easton fülébe súg valamit, miközben gondosan manikűrözött kezét a felkarjára teszi.

Easton vállat von, amitől széles vállán megfeszül a tengerészkék zakó. Kétségtelen, hogy tíz kilométeres körzetben ő a legszexibb pasas, bár a hozzá csatlakozó két másik se kutya.

Egyikükkel sem foglalkozom, csak odamegyek a szekrényemhez, és beütöm a zár számkombinációját.

Még két óra, aztán vége a sulinak és a bámulásnak. Visszamegyek a palotába, megcsinálom a házimat, és lefekszem aludni. Elfoglalom magam, kizárom az összes marhaságot. Ez az új mottóm, amihez ragaszkodni fogok.

Megkönnyebbülés, hogy az első próbálkozásra kattant a zár. Nem voltam biztos a számokban, de az ajtó könnyedén kinyílik, és...

Kiesik belőle egy halom szemét.

Úgy megijedek, hogy felsikkantok, aztán átkozom érte a fejemet. Mögöttem röhögés harsan, és behunyt szemmel összpontosítok, hogy eltűnjön a pír az arcomról.

Nem akarom, hogy lássanak elpirulni.

Nem akarom, hogy tudják, hogy ez a bűdös szemétkupac a lábamnál bármilyen hatással van rám.

Félrerúgok egy banánehéjat, és a számon keresztül veszem a levegőt, hogy ne lábadjon könnybe a szemem a rohadt étel bűzétől. A földön még gusztustalanabb dolgok is hevernek a romlott dolgoknál: használt szalvéták, zsebkendők, egy véres tampon...

Nem fogok sírni.

Nem halkul el a röhögés. Nem érdekel. Egyszerűen felkapom a törökönnyvet a tágas szekrény alsó polcáról, majd lesöpröm a reteszre tapadt gyűrött újságpapírokat, mielőtt becsapom az ajtót.

Minden szem rám szegeződik, amikor megfordulok. Csak egyvalakiét keresem: Jordan gonoszán csillogó mandulabarna

tekintetét. Arisztokratikusan felém int.

Kihúzómagamat, és a hónom alá csapom a könyvet. Egy magas, barna, göndör hajú srác gúnyosan elvigyorodik, amikor elindulok. Jaj, istenem! Egy betét ragadt a cipőmre. Zavaromban nyelek egyet, félrerúgom a betétet, és folytatom az utamat.

Easton unott arcot vág, ahogy közeledek.

Megállok Jordan előtt, és felvont szemöldökkel megeresztek egy félmosolyt.

– Ennyire telik tőled, Carrington? Pff! Csalódás, hogy mennyire nincs fantáziád.

Megvillan a szeme, de már el is vonultam előtte, mintha baromira nem érdekelne.

Újabb gólt lőtt a vendégcsapat. Vagy valami olyasmi. Mert csak én tudom, hogy milyen közel vagyok hozzá, hogy elsírjam magam.

12. FEJEZET

SÍRÁS NÉLKÜL ÁTVÉSZELEM A DÉLUTÁNT, miközben a legszívesebben Voldemort üzemmódra váltva gondoskodnék róla, hogy ezek a kölykök örökre megemlegessék ezt a napot.

Valerie óra közben rám ír.

Jól vagy? Hallottam a szekrényről. Jordan egy picca.

Jól vagyok. Béna volt, ahogy mondtad. Semmi fantázia.

Szemetet dobálni? Ezt valami gyerekműsorból szedték?

Haha! De ezt neki ne mondd! Akkor muszáj lesz durvábbat kitalálnia.

Késő.

Küldök koszorút a sírodra.

Jesszusom, köszí! Elrakom a telefont, amikor a tanár felém pillant. Amint megszólal a menő csengő, és vége az órának, mindent betuszkolok a táskámba, hogy kiloholjak. Remélem, Durand már vár, és elmenekülhetek a hercegnős szobámba. Kezd hozzám nőni a rózsaszín-fehér.

Nagy a zaj a parkolóban. Tele van emberekkel és drága kocsikkal, de Durand sehol.

– Harper! – jelenik meg a jobb vállamnál Valerie. – Nincs itt a fuvarod?

– Nincs, nem látom.

Erre együtt érzően csettint a nyelvével.

– Felajánlanám, hogy elviszünk, de szerintem nem akarsz egy autóban ülni Jordannel.

– Ebben igazad van.

– Viszont indulnod kéne. Tanítás után eldurvulhat a helyzet.

– Fényes nappal, itt?

Ez ijesztő!

Valerie aggódva ráncolja a homlokát.

– Jordan néha elég ravasz tud lenni. Ne becsüld alá!

Még jobban magamhoz szorítom a hátizsákomat, és lekeverek magamnak egy képzeletbeli pofont, amiért ennyi pénzt hordok magamnál. Muszáj lennie egy helynek a Royal-viskóban, ahová elrejthetem.

– Miért ússza meg? Savannah Montgomery azt mondta, hogy itt mindenki tud valami extrát. Akkor miért Jordan a vezér, ha mindenkiben van valami egyedi?

– Kapcsolatok – vágja rá tömören Valerie. – Carringtonék nincsenek benne a tíz számjegyű klubban, mint Royalék, de ismernek mindenkit. Híres emberekkel és előkelőségekkel üzletelnek. Jordan apai nagynénje hozzáment valami olasz nagyúrhoz. Komolyan. Lady Perinónak kell szólítanunk, ha felbukkan karácsonykor.

– Elképesztő.

– Úgyhogy Jordan közvetett módon... Várj, itt jön.

Erőt veszek magamon, ahogy Jordan felénk sétál. Mint minden alfát, őt is követi egy csorda. Úgy néznek ki, mint valami

fogpasztareklám: fejenként vagy száz csillogó fehér fog, és utánuk libbenő hosszú, egyenes haj.

– Jordannek nagyon hullámos a haja, ezért minden reggel egy órán keresztül vasalja, ha ettől esetleg jobban érzed magad – motyogja Valerie az orra alatt.

Nem tud valami nagyobb szarságot mondani róla? Csak mert a „túl sokat foglalkozik a frizurájával” nem pont a legjobb fogás rajta.

– Most már aztán tényleg felsőbbrendűnek érzem magam nála – felelem szárazon.

Valerie-nek felfelé görbül a szája széle, és belém karol a támogatása jeleként.

Jordan úgy félméternyire tőlünk megáll, hogy két hatalmasat szippantson a levegőbe.

– Büdös vagy – tájékoztat. – És nem a szeméttől a szekrényedben. Belőled jön.

– Köszí az infót. Szerintem mostantól napi kétszer fogok zuhanyozni, nem csak egyszer – válaszolom negédesen. Közben azért aggódom, mert mi van, ha tényleg büdös vagyok? Az kábé annyira ciki lenne, mint egy használt betéttel a cipőmön mászkálni.

Jordan mélyet sóhajtva hátraveti a haját.

– Ez olyan szag, amit semennyi zuhanyozás nem fog eltüntetni. Tudod, átlagos vagy.

Kérdő tekintettel nézek Valerie-re, aki válaszul csak a szemét forgatja.

– Oké – mondom derűsen. – Jó tudni.

Jordan azt akarja, hogy hülyének tűnjek, így a legjobb, amit tehetek, hogy nem megyek bele a játékba. De nem sikerül lerázni az üres válasszal. Még mindig jártatja a száját. Biztos szereti hallani a saját hangját.

– Az átlagemberek mindig bűzlenek a kétségbeeséstől.

Hát ebben igaza van. Elég sok a parfüm egy sztriptízbárban. Ráveszem magamat, hogy vállat vonjak.

– Nem tudom, mit jelent átlagosnak lenni a ribancok nyelvén, de sejtem, hogy valami rosszat. Csak azt nem értem, miből

gondolod, hogy nem teszek magasról a véleményedre. Ennél fontosabb dolgok is vannak az életben, Jordan. Két év múlva már nem fog számítani, hogy szemetet dobálsz a szekrényembe és sértéseket vágysz a fejemhez. Basszus, igazából most se számít.

Erre eltátja a száját, Valerie pedig a karomba fúrja az arcát, hogy tompítsa a nevetését.

Nem tudom, mi lett volna Jordan visszavágása, mert csődület támad mögöttem. Mocorognak az emberek, és már azelőtt tudom, ki áll a hátamnál, mielőtt Jordan tökéletes vörös ajkakkal kimondja a nevét:

– Reed! – leheli. – Nem láttalak.

Meglep, hogy bizonytalanul cseng a hangja. Kíváncsi lennék, hogy mi állhat pontosan az anti-Ella dekrétumban, és meg is jegyzem, hogy megkérdezzem majd erről Valerie-t.

– Végeztél? – kérdezi Reed. Nem tudom, hozzám beszél-e vagy Jordanhez, aki rám pillant, majd egy fejjel fölém, tehát valószínűleg ő se tudja.

– Ha esetleg át akarod venni velem a közös emelt szintű nyelvtan beadandót... – szólal meg végül Jordan.

– Befejeztem.

Jordan összeszorítja a száját. Mindannyian látjuk, hogy ez olyan volt neki, mint egy pofon. Szinte megsajnálom. De *csak szinte*.

– Szia, Reed – csendül fel egy finomabb hang. Egy törékeny lánytól jön, akinek koronaként öleli körül a fejét az aranszőke hajfonata. Nefelejcskék szemét elképesztően hosszú pillák szegélyezik, amiket Reed válaszát várva tollpihe módjára meg is rebegtet.

– Abby! – lágyul el Reed arca. – Jó, hogy látlak.

„Az idejáró lányok fele azt állítja, hogy lefeküdt vele, de ki tudja, igaz-e. Csak egyvalakit tudok biztosra, mégpedig Jordan barátnőjét, Abbyt.”

Szóval ő az a lány, aki elkapta Reedet. Legalább egyszer. Már értem, hogy miért. Egyszerűen gyönyörű. Jordan is az, de Abbyból sugárzik valami finomság, ami Jordanben – és bennem – nincs meg. Ez tetszik Reednek? A finom lánykák, akik a

cipőjüket fixírozva beszélnek? Nem csoda, hogy nem... Várjunk csak, mi jár a fejében? Nem érdekel, hogy tetszem-e neki. Hadd hajtson csak a sápadt, csillagszemű Abbykre, ha akar.

– Hiányoztál – mondja Abby olyan vágyakozó hangon, hogy mindannyiunkat zavarba hoz.

– Sűrű volt a nyár – feleli zsebre vágott kézzel Reed. Nem néz Abby szemébe, és van valami véglegesség a hangsúlyában.

Abby is hallja ezt, és bepárásodik a szeme. Lehet, hogy Reed részéről vége, de fájdalmasan nyilvánvaló, hogy ő még nincs túl rajta. Kicsit sajnálom érte.

Majdnem kiugrok a bőrömből, amikor Reed a vállamra teszi a lapátkezét. És nem kerüli el a figyelmemet a fogkrémreklámos csajok gyűlölködő pillantása, mint ahogy Abby sebzettgalamb-arckifejezése sem. Ha Reed Royal bárkit is megérint, az nem én kellene hogy legyek.

– Indulhatunk, Ella? – motyogja.

– Ööö... aha.

Unom már ezt a jelenetet, úgyhogy nem tiltakozom, amikor Reed Easton kocsijához vezet. Odaérve elrántom magam a keze alól.

– Hol van Easton?

– Az ikrekkel megy.

– Te most arra használsz engem, hogy elmenekülj az exed elől? – kérdezem, miközben kinyitja az ajtót és betuszkol.

– Nem az exem – csapja be az ajtót.

Amíg Reed megkerüli a kocsit, látom, ahogy Valerie fülig érő vigyorral integet nekem. Mögötte Jordan haragosan néz, Abby pedig úgy fest, mint egy felrúgott kiskutya.

– Kösd be magad – adja ki az utasítást Reed, és indít.

Engedelmeskedem. De csak azért, mert így biztonságos, nem pedig azért, mert azt mondta.

– Hol van Durand? – érdeklődöm, miközben visszaintek Valerie-nek, aki most feltartja nekem a hüvelykujját. Remélem, Jordan nem látja, mert különben Valerie tényleg a lépcső alatti gardróbba fog költözni. – És miért te viszel haza?

– Beszélni akartam veled – jelenti ki, és egy pillanatra

elhallgat. – Szégyent akarsz hozni a családra?

Döbbsenten felé fordulva igyekszem nem észrevenni, hogy milyen szexi az izmos felkarja, ahogy idegességében a kormányt szorítja.

– Szerinted én dobáltam szemetet a saját szekrényembe? – kérdezem hitetlenkedve.

– Nem arról a gyerekes szarságról beszélek, amiben Jordan utazik. Az állásodra gondoltam a pékségben.

– Először is: honnan tudsz erről, Mr. Kukkoló? Másodszor pedig mi szégyellnivaló lenne benne?

– Először is: reggelente focidzésesem van, és láttam, hogy Durand ott tett ki téged – fröcsögi. – Másodszor pedig arra enged következtetni, hogy mi nem gondoskodunk rólad. Ebédszünetben megkérdezte tőlem valaki, hogy Callum megvette-e a pékséget, azért dolgozik-e ott az új Royal.

Hátradőlve keresztbe fonom a karomat.

– Nos, kedves bébiszitterem, nagyon sajnálom, hogy ilyen hülye kérdéssel zaklattak az ebédnél. Bizonyára rendkívül kellemetlen lehetett. Sokkal kellemetlenebb, mintha pofon vágott volna egy szekrényedből kirepülő tampon.

Elvigyorodik, és ettől durran el az agyam. Kitör belőlem az összes harag és fájdalom. Belefáradtam, hogy nyugodt jókislányt játsszak. Feltérdelve odanyúlok, és hátulról fejbe vágom.

– Baszki! Ezt meg miért kaptam?

– Azért, mert seggfej vagy!

Megint megütöm. Ökölbe szorított kéz, hüvelykujj befelé, bütykök ki – ahogy anya egykori pasija tanította.

Reed durván nekinyom az ajtónak.

– Üljetek már le a seggedre! Karambolozni fogunk miattad.

– Nem ülök le! – lendítem megint a karomat. – Elegendem van belőled, elegendem van a sértegetéseidből meg a borzalmas haverjaidból!

– Talán ha egyenes vagy velem, akkor hátrébb húzom az agarakat. Miben sántikálsz? – néz rám csúnyán, miközben az egyik kezével még mindig eltol magától.

Próbálok hozzáférközni, de csak a levegőt találom el.

– Tudni akarod, miben sántikálok? Abban, hogy leérettségizzek és egyetemre menjek! Abban sántikálok!

– Miért jöttél ide? Tudom, hogy pénzt vettél el apától.

– Sohasem kértem az apádat, hogy hozzon engem ide!

– Nem nagyon tiltakoztál. Már ha tiltakoztál egyáltalán.

Fáj a vádaskodás. Részben azért. mert igaz, de azért is, mert igazságtalan.

– Ja, nem tiltakoztam, mert nem vagyok hülye. Az apád jövőt ajánlott nekem, és én lennék a világ legnagyobb kreténje, ha nem fogadnám el. Ha emiatt pénzhajhász vagy aranyásó vagyok, hát jó, biztos tényleg az vagyok. De legalább nem vagyok olyan ember, aki három kilométeren át gyalogoltatja a másikat egy sötét, idegen helyen.

Elégedetten látom, hogy megbánás csillan a szemében.

– Szóval bevallod, hogy nem is szégyelled magad – viczorogja.

– Igen. Simán bevallom, hogy szégyentelen vagyok – vágok vissza. – A szégyenérzet és az erkölcsi tartás olyan embereknek való, akiknek nem kell olyan apróságok miatt aggódniuk, mint például, hogy ehetnek egy dollárból egy teljes napig, ki tudják-e fizetni az anyukájuk orvosi kezelését, vagy tudnak-e neki venni morfiumot, hogy egy órán át ne legyenek fájdalmai. A szégyen luxus.

Kimerülten dőlök hátra. Már nem akarok harcolni vele. Amúgy is lehetetlen. Túl erős, basszus.

– Nem csak te tudod, milyen a gyász. Nem csak te vesztetted el az anyukádat. Jaj, szegény Reed Royal! – gúnyolódom. – Seggfej lett belőle, amiért elvesztette a mamáját.

– Fogd be!

– Nem, te fogd be!

Még mielőtt egyáltalán kimondanám ezt, rájövök, hogy milyen nevetségesen viselkedünk, és elkezdek nevetni. Egy perce még úgy ordibáltunk egymással, mint az ovisok. Annyira kacagok, hogy elsirom magam. Vagy eleve sírtam, csak nevetésnek hangzott. A térdemre hajtom a fejemet, hogy Reed ne lássa, mennyire megtörtem miatta.

– Hagyd abba a sírást – motyogja.

– Hagyd abba, hogy megmondod, mit csináljak! – hüppögöm. Végre elkussol, így sikerül összeszednem magam, mire behajtottunk a kapun. Tényleg úgy fogalmaztam, hogy szégyentelen vagyok? Ez egyáltalán nem igaz. És megsemmisültem attól, hogy öt percig sírtam Reed Royal előtt.

– Végeztél? – kérdezi, miután lefékez, és leállítja a motort.

– Cseszd meg – közlöm fáradtan.

– Azt akarom, hogy ne dolgozz többet a pékségben.

– Azt akarom, hogy Jordan holnapra szívét növesszen. Nem mindig kapjuk meg, amit akarunk, ugye?

– Callumnak nem fog tetszeni – morogja.

– Jaj, istenem! Folyton felülírod a szabályokat. Tartsd távol magad tőlem, Ella. Szállj be a kocsiba, Ella. Ne élősködj az apámon, Ella. Ne dolgozz, Ella. Nem tudom, mit akarsz tőlem.

– Akkor már ketten vagyunk, akik nem tudjuk – mondja sötéten. Eszem ágában sincs belemenni ebbe, úgyhogy inkább kitámolygok a kocsiból.

De megszólal bennem a kisördög, és egyszer csak hátrafordulok.

– Ja, és még valami, Reed. Ne használj engem arra, hogy elkerüld az exedet.

– Nem az exem! – üvölti utánam.

Nem kellene, hogy ez elégedettséggel töltsön el, de mégis.

13. FEJEZET

AMINT BELÉPEK A HÁZBA, FELROHANOK AZ EMELETRE, hogy bezárkózzak a szobámba. Kiborítom a könyveimet az ágyra, és megragadom az első házit. Csak nehéz a leckére koncentrálni, miközben még mindig dühös vagyok, és szégyellem magam amiatt, ami az előbb Reeddel történt.

Félig-meddig meg tudom érteni a kirohanásomat. Alig egy hete állt a feje tetejére az egész életem. Callum elvonszolt Kirkwoodból, és elhozott ebbe a fiira városba, hogy szembenézzek a seggarc fiaival a palotájában. A Royal testvérek mást se csinálnak, csak ellenszegülnek nekem, amióta megérkeztem. A barátaik lejáratnak abban a hülye buliban, és megszégyenítettek ma a suliban. Ráadásul közben Reed Royal csak úgy ontja az ő kis arany szabályait, amiket aztán kétpercenként megváltoztat.

Van olyan normális tizenhét éves lány, aki ettől ne dobná el az agyát?

De az a részem, amelyik mindenáron meg akar védeni az érzéseim leplezésével, ordibál velem, amiért képes voltam Reed előtt sírni.

Amiért megmutattam neki, hogy milyen bizonytalannak és sebezhetőnek érzem magam ebben az új világban, amibe belekényszerítettek.

Gyűlölöm, hogy gyenge vagyok.

Valahogy sikerül megírnom a leckét. Már este hat óra van, és korog a gyomrom.

Istenem, nem akarok lemenni! Bárcsak hívhatnék szobapincért! Miért nincs itt szobaszerviz? Úgyis olyan, mint egy szálloda.

Ne bujkálj előle! Ne add meg neki ezt az örömet!

Ha kihagyom a vacsorát, akkor Reed tudni fogja, hogy ő nyert. Márpedig nem hagyhatom nyerni. Nem fogok miatta megtörni.

Hiába határoztam el, hogy szembenézek azzal a taplóval, még mindig habozok. Ráérősen letusolok, megmosom a hajamat, aztán átöltözöm egy kis fekete sortba meg egy laza piros ujjatlan felsőbe. Aztán megfésülködöm. Aztán megnézem a telefonomat, hogy írt-e Valerie. Aztán...

Jól van, elég a halogatásból! Az üres gyomrom végig korogva helyesel a kanyargós lépcsőn lefelé.

A konyhában az ikrek egyike a tűzhelynél kavargat egy tésztaszerű valamit, a másik pedig a hűtőbe dugott fejfel zúgolódik:

– Mi a fene? Azt hittem, hogy Sandra már visszajött a szabadságról.

– Holnap fog – válaszolja neki a másik.

– Még jó, baszki. Mióta mennek a házvezetőnők szabira? Unom, hogy magunknak kell főzni. El kellett volna mennünk apával és Reeddel vacsizni.

A homlokomat ráncolva emésztmem a hallottakat. Egyrészt azt, hogy ezek a fiúk annyira el vannak kényeztetve, hogy még kaját se tudnak csinálni maguknak. Másrészt pedig azt, hogy Reed elment vacsorázni az apjukkal. Callum pisztolyt nyomott a fejéhez, vagy mi?

A tűzhelynél álló iker kiszúrja, hogy ott ácsorgok az ajtóban.

– Mit nézel?

– Csak azt, ahogy odaégeted a vacsorádat – vonok vállat.

A serpenyő felé kapja a fejét, és felmordul, amikor észreveszi a felszálló füstöt.

– Az isten verje meg! Seb, hozz egy edényfogót!

Jesszus, ezek a srácok tényleg bénák. Mégis mi a fenét akar azzal az edényfogóval?

Rögtön választ kapok a kérdésemre. Sawyer felhúzza a kapott kesztyűt, és megfogja vele a serpenyő nyelét – ami nem is forró, hacsak nincs valami baja a serpenyőnek. Tetszik a műsor, ahogy a fiúk próbálják megmenteni a kajájukat, és kénytelen vagyok elvigyorodni, amikor kifröccsen a forró olaj, és megégeti Sawyer

karját a kesztyű felett.

Felvonyít a fájdalomtól, a tesója pedig elzárja a gázt. Aztán mindketten lesújtva bámulják az odaégett csirkés-tésztás egytálételt.

– Gabonapehely? – indítványozza Sebastian.

Sawyer felsóhajt.

Még a szörnyű égett szag ellenére is tovább korog a gyomrom, úgyhogy odasomfordálok a konyhaszekrényhez, és elkezdek hozzávalókat kivenni, miközben az ikrek gondterhelten figyelnek.

– Spagettit csinálok – jelentem be anélkül, hogy megfordulnék. – Kértek?

Néma csend, aztán...

– Igen – motyogja az egyik.

Csendben főzök, amíg ők ketten lusta és felsőbbrendű Royal módjára terpeszkednek az asztalnál. Fel sem ajánlják a segítségüket. Húsz perc múlva mindhárman vacsorázunk. Egyikünk sem szól egy szót sem.

Éppen befejezem az evést, amikor besétál Easton. Résnyire szűkült tekintettel figyel engem, ahogy beteszem a tányéromat a mosogatógépbe. Majd az asztal felé pillantva látja, hogy a tesói repetáznak a spagettiből.

– Visszajött Sandra?

Sebastian megrázza a fejét, és még több tésztát töm a szájába.

– Ő főzött – biccent felém a másik iker.

– Van nevem is. És szívesen, ti hálátlan tahók.

A második mondatot csak motyogom, miközben kiballagok a konyhából.

Ahelyett, hogy visszamennék a szobámba, azon kapom magam, hogy betévedek a könyvtárszobába. Callum mutatta meg nemrég, és még mindig lenyűgöz, hogy milyen elképesztően sok könyv van ott. A beépített polcok egészen a plafonig érnek, és egy régifajta létrával lehet elérni a legfelsőket. A szoba másik felében kényelmes üldögélő részt rendeztek be két pihe-puha fotellal egy modern kandalló előtt.

Nincs kedvem olvasni, de attól még lehuppanok az egyik

fotelba, hogy magamba szívjam a bőr és a régi könyvek illatát. A kandalló párkányára pillantva felgyorsul a szívverésem. Fényképek sorakoznak rajta, és az egyik különösen magára vonja a figyelmemet. A fiatal Callumot ábrázolja tengerészenruhában, ahogy átkarolja egy szintén egyenruhás, magas, szőke férfi vállát.

Szerintem ő Steve O'Halloran. Az apám.

Finom metszésű arcára meredek. Mintha huncutság csillogna kék szemében, ahogy belenéz a lencsébe. Tőle örököltam a szememet. A hajam pedig ugyanolyan szőke.

Egyszer csak lépések visszhangoznak mögöttem. Megfordulva látom, hogy Easton becsörtet.

– Hallottam, hogy ma megpróbáltad kinyírni a bátyámat – hadarja.

– Ő kereste magának a bajt – fordítok hátat Eastonnak, de odajön mellém, és a szemem sarkából látom, hogy teljesen merev az arca.

– Beszéljünk nyíltan! Te tényleg azt gondoltad, hogy felbukkansz itt az apánk mellett, és mi csak úgy annyiban hagyjuk?

– Nem mellette vagyok, hanem ő a gyámom.

– Igen? Nézz a szemembe, és úgy mondd, hogy nem kefélsz az apámmal.

Az isten szerelmére!

– Nem kefélek az apáddal. És még a feltételezés is fúj! – nézek vele farkasszemet a fogamat összeszorítva.

– Pedig nem lenne meglepő – von vállat. – A fiatalokat szereti.

Ezzel biztos Brooke-ra céloz, de nem kommentálom. Megint a kandalló párkányán álló képre téved a tekintetem.

Mindketten hallgatásba burkolózunk. Olyan sokáig, hogy nem is értem, Easton miért van még mindig itt.

– Steve bácsi nagy zsuga volt – szólal meg végül. – A csajok ledobták a bugyijukat, ha besétált valahova.

Fúj a négyzetten. Ezt pont nem akartam tudni az apámról.

– Milyen volt? – kérdezem habozva.

– Szerintem jó fej. Nem töltöttünk sok időt együtt. Mindig bevackolta magát apa dolgozósobájába. Órákig ott ültek és beszélgettek – meséli Easton keserűen.

– Jaj... Az apukád jobban szerette az én apukámat, mint téged? Ezért utálsz ennyire?

– Tegyel magadnak egy szívességet, és ne provokáld tovább a bátyámat! Ha folyton az agyára mész, csak neked lesz bajod belőle – forgatja a szemét.

– Miért veszed a fáradságot, hogy figyelmeztess? Nem pont azt akarod, hogy bajom legyen?

Easton nem felel. Csak hátrálép a kandallótól, és otthagy a könyvtárszobában, hogy bámuljam az apám fényképét.

Éjfélkor arra ébredek, hogy sutyorognak a folyosón az ajtóm előtt. Baromi álmos vagyok, de elég éber ahhoz, hogy felismerjem Reed hangját, és még fekvé is beleremeg a térdem.

Nem láttam azóta, hogy összevesztünk a kocsiban. Mire visszaért az apjával közös vacsíról, megint bezárkóztam a szobámba. A dühös léptek zaja és az ajtócsapódás viszont arra enged következtetni, hogy nem ment valami túl jól a vacsora.

Nem tudom, miért kelek fel az ágyból, és miért osonok oda lábujjhegyen az ajtóhoz. Nem nagyon szoktam hallgatózni, de tudni akarom, mit mond és kinek mondja. Tudni akarom, hogy rólam beszél-e. Talán beképzeltség ilyet feltételeznem, de attól még tényleg tudnom kell.

– ...a reggeli edzés – mondja most Easton, én pedig az ajtóra tapasztom a fületem, hogy jobban halljam. – ...belementek, hogy kevesebb legyen a szezonban.

Reed motyog valamit, amit nem értek.

– Vágom, jó? Én sem vagyok oda azért, hogy itt van a csaj, de ez még nem ok arra, hogy...

– Ez nem róla szól – hallatszik hangosan és érthetően. Nem tudom, hogy megkönnyebbültem-e, vagy inkább csalódott vagyok, hogy nincs közöm ahhoz, amiről dumálnak.

– Akkor veled megyek.

– Nem – vágja rá Reed. – Ma éjjel egyedül megyek.

Elmegy valahova? Hova a pokolba megy ilyen későn, miközben holnap iskola? Belém hasít az aggodalom, amitől majdnem elnevetem magam. Hirtelen aggódni kezdtem Reed Royalért, akire nemrég rátámadtam a kocsiban?

– Pont úgy beszélsz, mint Gid – vádaskodik Reed.

– Hát lehet, hogy...

Megint csak sutyorgást hallok, ami oltári idegesítő, mert tudom, hogy valami lényegesről maradok le.

Legszívesebben kívágnám az ajtót, hogy megállítsam Reedet, akármire is készül, de már túl késő. Két pár láb halad végig a folyosón, és becsukódik egy ajtó. Aztán már csak egy ember léptei halkulnak lefelé a lépcsőn.

Pillanatokon belül beindul egy kocs motorja az udvaron. Ebből tudom, hogy Reed elment.

14. FEJEZET

MÁSNAP REGGEL A KOCSIFELJÁRÓN TALÁLOM REEDET, Easton furgonjának dőlve. Tornacipő van rajta, rövid edzőnadrág és oldalt nyitott izompóló. Sokkal szexibb, mint amennyire egy ekkora parasztnak joga van annak lenni. A fején baseballsapka, mélyen a homlokába húzva.

Körülnézek, de a fekete városi kocsit sehol sem látom.

– Hol van Durand? – kérdezem.

– Úgy tervezed, hogy a pékségbe mész?

– Úgy tervezed, hogy porig égeted a pékséget, hogy az ottani munkámmal ne szennyezzem be a Royal nevet?

Idegesen felmordul.

Visszamorgok rá.

– Nos? – motyogja.

– Igen, dolgozni megyek – felelem lesújtó pillantással.

– Nekem fociedzése van, úgyhogy ha kell egy fuvar, akkor azt javaslom, szállj be a kocsiba, máskülönben gyalogolni fogsz.

Azzal kinyitja nekem az ajtót, és átrappol a másik oldalra. Megint körülnézek, Durandot keresve. Bakker, hol van?

Amikor Reed indít, megmozdulok. Mégis mi rosszat tudna csinálni egy húszperces úton?,

– Kösd be magad – veti oda.

– Most szálltam be, várjál már – fohászkodom az ég felé nézve

türelemért. Reed nem indul el, amíg be nem csatolom a biztonsági övét. – Pasi létedre menstruálsz, vagy csak nonstop szar a kedved?

Nem válaszol.

Utálok, hogy nem tudom levenni róla a szememet. Képtelen vagyok leállni vele, hogy végigjárassam azon a filmsztáros profilján a tekintetemet. Tökéletes ívű a sötét hajtincsekkel körülvett füle. Minden Royalnak másmilyen barna a haja. Reedé inkább gesztenye.

Oldalról látszik, hogy van egy kis dudor az orrán. Vajon melyik tesója húzott be neki?

Nem igazság, hogy milyen szexi ez a srác. És van ez a rosszfiús kisugárzása, amiért általában nem vagyok oda, de őt valahogy még vonzóbbá teszi. Lehet, hogy mégis bejönnek a rosszfiúk.

Várjunk csak, mi a jó ég jár a fejemben? Nem tetszenek a rosszfiúk, és nem tetszik Reed sem. Ő a legnagyobb seggfej, akivel valaha is...

– Miért bámulsz? – kérdezi bosszúsan.

– Miért ne? – felelek az örült gondolataimat félretéve.

– Tetszem, mi?

– Á, csak az eszembe vésem egy hülye gyerek profilját. Tudod, hogy ha rajzórán esetleg ilyesmi lenne a feladat, akkor legyen miből kiindulni – közlöm könnyedén.

Megint morog, de most inkább nevetésnek hangzik. Most először kezdek ellazulni a jelenlétében.

Az út további része gyorsan telik, szinte már túl gyorsan. Valami csalódottságfélét érzek, amikor feltűnik a pékség. Ez mindenképpen elcseszett dolog, mert nekem nem jön be ez a srác.

– Te fogsz elhozni minden reggel, vagy csak ma? – kérdezem, mielőtt lefékez a French Twist előtt.

– Attól függ. Meddig akarod még csinálni ezt a színjátékot?

– Ez nem színjáték. Pénzkeresésnek hívják.

Kiszálllok a furgonból, még mielőtt beszólhatna egy újabb gonosz hülyeséget.

– Hé! – szól utánam.

– Mi van? – fordulok meg, és ekkor látom először rendesen az arcát ma reggel. A szám elé kapom a kezemet. A bal arca – most tűnik fel, hogy végig eltakarta előlem – csupa kék, zöld és lila. Fel van dagadva a szája. Vágás tátong a szeme fölött, és sebes a járomcsontja. – Jaj, istenem! Mi történt veled?

Az arcához emelem a kezemet. Nem is tudatosul bennem, hogy a lábam visszavitt a pékségtől a furgonig.

– Semmi – húzódik el az érintésem elől.

Lehanyatlik a kezem.

– Nem úgy néz ki, mintha nem történt volna semmi.

– Neked semmi.

Azzal mogorva képpel elhajt. Én pedig ott állva töprengek rajta, hogy hol és mit csinált az éjszaka, és miért hívott oda magához, ha nem akart mondani semmi fontosat. Egyvalamit viszont tudok: ha engem vágtak volna ennyire pofán, én is morcos lennék másnap reggel.

A jobb belátásom ellenére végigaggódom Reedért a reggeli műszakot a pékségben. Lucy néha aggódó pillantást vet rám, de mivel olyan keményen dolgozom, ahogy megígértem, nem szól semmit.

Munka után átrohanok a suliba, Reedet viszont nem látom. Sem a tornaterem felé vezető úton, sem a folyosón, és utána még az ebédlőben sem. Olyan, mintha nem is jött volna ma be.

Tanítás után már a nagy városi autó vár rám. Durand türelmetlenül tartja nekem az ajtót, úgyhogy még csak a parkolóban sem bóklászhatok. Jobb is így. Semmi jó nem sülni ki abból, ha Reed Royalra gondolok.

Egész úton magamat korholom, ám a kovácsoltvas kapun behajtva Durand kizökkent a dologból.

– Mr. Royal látni akar – tájékoztat extra mély hangján, amikor megáll a bejárathoz vezető lépcsőnél.

Bambán ülök, amíg felfogom, hogy Mr. Royal az Callum.

– Ööö... oké.

– A medenceparti házban van.

– A medenceparti házban – ismétlem. – Ez most olyan, mintha behívnának az igazgatóiba, Durand?

- Nem hinném, Ella – néz a szemembe a visszapillantóban.
- Ez nem túl biztató.
- Akarod, hogy még kocsikázzunk egy kicsit?
- Akkor is látni akar majd?

Durand bólint.

- Akkor jobb, ha megyek – jelentem ki színpadias sóhajjal.

Mintha megrezenne a szeme sarka, ami nála fülíg érő vigyornak számít.

Ledobom a táskámat a hatalmas lépcső aljába, aztán megteszem a gyalogtúrát a ház végébe, át a nagy teraszon, egészen a kert hátsó részébe. A medenceparti házat három oldalról üveg borítja. Biztos van benne valami trükk, mert a medencéhez legközelebbi fala néha tükröződik ahelyett, hogy átlátszó lenne.

Közelebb lépve látom, hogy az üvegfalak igazából tolóajtók. Mind nyitva van, hogy az óceáni szellő egészen a házig elérjen.

Callum egy partra néző kanapén ül. Megfordul, amikor hallja a lépteimet a kőpadlón.

– Szia, Ella – bólint üdvözlésképpen. – Jó napod volt az iskolában?

Nem találtam szemetet a szekrényben, és semmilyen tréfának nem voltam áldozata a lányvécében.

- Lehetett volna rosszabb is – összegzem.

Int, hogy üljek le mellé.

– Ez volt Maria kedvenc helye – meséli. – Ha minden ajtó nyitva, akkor hallani lehet az óceánt. Szeretett korán kelni, hogy megnézzé a napfelkeltét. Egyszer azt mondta, hogy olyan, mint egy varázslat, ami minden reggel megtörténik. A nap félrehúzza a sötétség tintafekete függönyét, hogy olyan színpalettát tárjon fel, amelyet még a festészet legnagyobb mestereinek sem sikerülhet.

- Biztos, hogy nem költő volt?

– Inkább költői – mosolyog Callum. – Azt is mondta, hogy a hullámok ütemes kiáradása és visszahúzódása olyan tiszta muzsika, mint a leggondosabban megkomponált hangverseny.

Hallgatjuk, ahogy a víz nagy loccsanásokkal felkúszik a

homokra, hogy aztán meghátráljon, mintha egy láthatatlan kéz húzná vissza.

– Gyönyörű – ismerem el.

Callum halkán felnyög. Egyik kezében a megszokott pohár whiskey, a másikban pedig elfehéredett bütykökkel szorongatja egy sötét hajú nő fényképét, akinek úgy csillog a szeme, mintha napfény sütné a keretből.

– Ő Maria?

Bólintva nyel egyet.

– Csodaszép, ugye?

Most én bólintok.

Callum hátrahajtott fejjel benyakalja a maradék italt. Alig teszi le a poharat, és máris az üvegért nyúl, hogy megint töltsön.

– Maria tartotta össze a családunkat. Az Atlantic Aviationnek tíz éve volt egy nehéz időszaka. Felelőtlen döntések sorozata és a válság sodorta veszélybe a fiaim örökségét, amit minden erőmmel igyekeztem megmenteni, így eltávolodtam a családomtól. Hiányzott Maria. Mindig is akart egy kislányt, tudod?

Megint csak bólintani tudok. Nehéz követni ezt az összefüggéstelen beszédet. Fogalmam sincs, hová akar kilyukadni.

– Imádott volna téged. Elvitt volna Steve-től, hogy a sajátjaként neveljen fel. Nagyon vágyott egy kislányra.

Jéggé dermedve ülök. Ebből a történetből nem sülnhet ki semmi jó.

– A fiaim engem hibáztatnak a haláláért – szólal meg hirtelen, én pedig megijedek a váratlan vallomástól. – Jogosan teszik. Ezért hunyok szemet minden hülyeségük felett. Ó, mindent tudok a kis lázadásairól, de nem bírom rávenni magamat, hogy egy rossz szót is szóljak. Most próbálom kézben tartani a gyepőt, de én vagyok az első, aki belátja, hogy elcseszett ember vagyok, és elcseszttem ezt a családot.

Reszkető kézzel beletúr a hajába, miközben még mindig sikerül tartania a poharat. Mintha az az üvegdarab akadályozná meg, hogy elnyelje őt a föld.

- Sajnálom... – mondom, mert semmi más nem jut eszembe.
- Biztos érdekel, miért mesélem el neked mindezt.
- Kicsit.

Olyan keserű félmosolyt villant rám, amilyen Reednek is van, úgyhogy bukfencezik egyet a gyomrom.

- Dinah találkozni akar veled.
- Ki az a Dinah?
- Steve özvegye.
- Aha... – gyorsul fel a szívverésem.

– Eddig vártam, mert még csak most érkezted, és azt akartam, hogy engem kérdezz előbb Steve-ről. Mert ők a vége felé... Nem voltak annyira jóban.

– Olyan érzésem van, hogy nem fog tetszeni, amit mondani akarsz – bújok a védőpáncélom mögé.

– Jó a megérzésed – issza ki gyorsan Callum a második pohárral.

- Követeli, hogy egyedül menj.

Szóval találkoznom kéne a halott apám feleségével, akit Callum annyira utál, hogy whiskey-t vedel, ráadásul senki sem lesz a hátam mögött, hogy fedezzen?

– Amikor azt mondtam, hogy lehetett volna rosszabb is a napom, nem kihívásnak szántam – sóhajtok fel.

Erre felhorkant.

– Dinah emlékeztetett rá, hogy engem gyengébb kötelék fűz hozzád, mint őt. Ő az apád özvegye, én meg csak a barátja és az üzlettársa voltam.

Kiráz a hideg.

- Azt akarod mondani, hogy a gyámságod nem törvényes?

– Ideiglenes, amíg Steve végakarátát nem törvényesítik. Dinah fellebbezhet ellene.

Nem tudok ülve maradni. Felugorva elsétálok az ajtóig, és kinézek az óceánra. Hirtelen olyan hülyének érzem magam. Beleringattam magam abba, hogy itt otthonra lelhetek még úgy is, hogy Reed utál, az Astor Park gimnázium diákjai pedig kínoznak. Ezek átmeneti kis bosszúságnak tündek. Callum egy új jövőt ígért nekem, basszus! És most azt mondja, hogy ez a Dinah nevű nő

elveheti tőlem?

– Ha nem megyek el, akkor nekiáll bajt keverni, ugye? –
kérdézem lassan.

– Helytálló a feltételezésed.

– Akkor mire várunk? – fordulok vissza Callumhoz, mert már
meg is hoztam a döntést.

Durand bevisz minket a városba, és megáll egy felhőkarcoló
előtt. Callum azt mondja, hogy megvár a kocsiban, amitől csak
még idegesebb leszek.

– Ez szar – állapítom meg tömören.

– Nem muszáj menned – érinti meg a karomat.

– Van más választásom? Vagy felmegyek, és továbbra is
veletek lakom, vagy itt maradok és elvisznek. Elcseszett egy
helyzet.

– Ella... – szól utánam, amikor kiszállok.

– Tessék?

– Steve akart téged. A szívéig hatolt, amikor megtudta, hogy
van egy lánya. Esküszöm, hogy szeretett volna. Ezt jegyezd meg!
Nem számít, mit mond Dinah.

Ezekkel a nem túl bátorító szavakkal hagytam, hogy Durand
bekísérjen az épületbe. Az előcsarnok gyönyörű, viszont a szép
kőfalak, a kristálycsillárok és a faborítás már nem nyűgöz le úgy,
mintha a Royalék előtti időkben láttam volna először.

– A hölgy Dinah O'Halloranhoz jött – jelenti be Durand a
portán.

– Fel is mehetnek.

– Az utolsó lift – tol előre finoman Durand. – A „P” gombot
nyomd meg a tetőtér szintjéhez!

A kárpitozott-lambériázott lift szinte teljesen néma. Nem szól
benne zene, csak a gépies surrogás, ahogy felfelé halad. Túl
hamar áll meg.

Egy széles, rövid folyosóra nyílik, aminek a végén egyetlen kétszárnyú ajtót látok. Basszus, egy egész emelet az övé?

Ahogy közeledek, egy házvezetőnői ruhát viselő nő lép ki.

– Mrs. O’Halloran a nappaliban várja. Hozhatok valami frissítőt?

– Vízet – szólalok meg rekedten. – Vízet kérek szépen.

Belesüpped a tornacipóm a padlószőnyegbe, ahogy követem. Úgy érzem magam, mint akit a mészárszékre visznek.

Dinah O’Halloran egy meztelen nőt ábrázoló hatalmas festmény alatt ül. A modell leengedett aranyszőke hajjal hátranéz a válla fölött, és csábosan hunyorog a zöld szemével. Ez... Te jó isten! Ugyanolyan az arca, mint Dinah-é.

– Tetszik? – húzza fel a szemöldökét. – Van még több is a lakásban, de ez a legvisszafogottabb.

Legvisszafogottabb? *Kilátszik a segged partja, kisanyám!*

– Szép – hazudom. Mégis ki rak ki magáról meztelen képeket a saját otthonában?

Már majdnem leülök egy másik fotelba, de Dinah rám förmed:

– Mondtam, hogy foglalj helyet?

– Nem – húzom ki magamat lángoló arccal. – Elnézést.

– Szóval te vagy az, akiről Callum azt mondja, hogy Steve lánya – mér végig. – Volt már apasági teszt?

Apasági teszt?

– Ööö... nem.

Erre felkacag. Szörnyen üresen cseng a hangja.

– Akkor honnan tudjuk, hogy nem Callum fattya vagy, akit próbál rákenni Steve-re? Az aztán kényelmes lenne neki. Mindig azt állította, hogy hűséges volt a kis feleségéhez, de te lennél rá az élő bizonyíték, hogy mégsem.

Callum lánya lennék? Brooke ugyanerre célzott, de Callum mintha megsértődött volna rajta. Anya pedig azt mondta, hogy az apukámat Steve-nek hívták. Megkaptam az óráját.

Ettől még felfordult a gyomrom. Még így is, hogy tettetett magabiztossággal kihúzom magamat.

– Nem Callum lánya vagyok.

– Ó, és honnan tudod?

– Mert Callum nem az a fajta ember, aki ne foglalkozna vele, hogy van egy gyereke.

– Egy hete laksz Royaléknál, és máris azt hiszed, hogy ismered őket? – kérdezi gúnyos vigyorral, a fotel karfáját megmarkolva. – Steve és Callum régi kommandós cimborák voltak. Több nőn osztoztak, mint ahány játéka egy óvodai csoportnak van.

Tátott szájjal meredek rá.

– Semmi kétségem nincs afelől, hogy a szajha anyád mindkettővel kefélt – teszi hozzá.

Az anyukám szidalmazása kizökkent a döbbsent kábaságból.

– Ne vegye a szájára az anyámat! Semmit sem tud róla.

– Eleget tudok – dől hátra Dinah. – Olyan csóró volt, mint a templom egere, és megpróbálta megzsarolni Steve-et, hogy pénzt szedjen ki belőle. Amikor ez nem működött, azt hazudta, hogy van tőle egy gyereke. Csak azt nem tudta, hogy Steve nem nemzőképes.

Ezek a vádaskodások már úgy hangzanak, mintha nyúlós és ragacsos valamiket vagdosna a falhoz, azt remélve, hogy valami odatapad. Mint Jordan tamponjai. Kezd hányingerem lenni ettől a szarságtól.

– Akkor csináltassunk egy apasági tesztet! Nincs veszítenivalóm. Ha Royal vagyok, akkor igényt tarthatok a Royal-vagyon egyhatodára. Sokkal jobban hangzik annál, mint hogy Callum Royal a gyámom.

Nem ér célt a bátorságom, mert Dinah még nagyobb erővel támad nekem.

– Azt hiszed, hogy Callum Royal törődik veled? Még a feleségét sem volt képes életben tartani. Az asszony inkább megölte magát, mint hogy vele legyen. Egy ilyen ember szárnyai alá bújsz. És a fiai? Megrészegeti őket a pénz, megvadítja őket a kiváltság. Remélem, éjszaka kulcsra zárod a szobád ajtaját.

Sajnos beugrik a kép, ahogy Easton az első reggel benyúlt a nadrágjába, hogy csevegő hangon megfenyegeessen. Összeszorítom a fogamat.

– Miért kérte, hogy idejöjjenek?

Nem látom értelmét ennek a látogatásnak. Olyan, mintha csak fel akarna bosszantani és zavarba hozni.

– Csak tudni akartam, mivel állok szemben – feleli Dinah hűvös mosollyal, és felvonja a szemöldökét. – És meg kell mondjam, nem vagyok túlzottan lenyűgözve.

Nincs egyedül ezzel az érzéssel.

– A következőt tanácsolom neked – folytatja. – Fogd, amit Callumtól kaptál, és menj el! Az a ház kizsigereli a nőket, és hamarosan porrá lesz. Azt javaslom, hogy lépj le, amíg még lehet.

Ezután egy csengőért nyúl, hogy határozottan megrázza. A cseléd engedelmes kutya módjára megjelenik. Tálca van a kezében, rajta egyetlen pohár vízzel.

– Harper kisasszony távozásra kész – közli Dinah. – Nem kéri a vizet.

Nem tudok elég gyorsan kijutni innen.

Callum az előcsarnokban vár, amikor kibotorkálok a liftből.

– Jól vagy? – érdeklődik rögtön.

Megdörzsölöm a karomat. Nem tudom, mikor fáztam ennyire utoljára.

– Tényleg Steve az apám? – bukik ki belőlem. – Mondd meg!

Egyáltalán nem döbben meg a kérdésemen.

– Igen, persze – válaszolja halkán. Előrehajol, mintha át akarna ölelni, de én hátrahúzódok, mert nagyon megráztak Dinah felvetései. Nem támogatásra van most szükségem, hanem az igazságra.

– Miért kéne hinnem neked? – idézem fel magamban Dinah cinikus szavait. – Nem mutattál semmi bizonyítékot rá, hogy ki az apám.

– Bizonyítékot akarsz? Rendben, megkapod – mondja fáradtan. – A DNS-teszt eredménye otthon van elzárva. Dinah pedig már látta. Az ügyvédeinél van a másolata.

Megdöbbenek. Az a nő hazudott nekem? Vagy Callum a hazug ebben a kompániában?

– Csináltattál DNS-tesztet?

– Nem hoztalak volna ide, ha nem vagyok biztos benne. Elraktam egy hajszálat Steve irodai mosdójából, a

magányomozóm pedig tőled szerzett mintát az összehasonlításhoz.

Hogy...? Mindegy, hagyjuk! Nem is akarom tudni, hogyan szerezték meg a DNS-emet.

– Látni akarom az eredményt – követelem.

– Ahogy akarod. De higgy nekem, amikor azt mondom, hogy Steve lánya vagy. Már abban a pillanatban tudtam, amikor megláttalak. Az ő makacs állát örökölted. Az ő szemét. Ezer közül is ki tudnálak választani, hogy te vagy Steve O'Halloran gyereke. Dinah dühös és fél. Ne vedd őt komolyan!

Ne vegyem komolyan? Az a nő annyi mindent öntött a nyakamba, és annyi célzást tett, hogy beleszédültem.

Nem bírok most ezzel foglalkozni. Semelyik részével. Én csak...

– Menjünk innen – mondom zsibbadtan.

A kocsiban képtelen vagyok rávenni magamat, hogy belenézzek Callum aggódó szemébe. Újra és újra Dinah szavai csengnek a fülemben.

– Ella, nehéz időszakon mentem keresztül, amikor elveszítettem a feleségemet.

Mintha ezzel adná a tudtomra, hogy sejti, mit mondott nekem Dinah.

– Nehéz időszak? – kérdezek vissza, és közben nem nézek rá.

– Az nálad még most is tart.

– Lehet – tölt magának Callum még egy pohárral.

Az út további része síri csendben telik.

15. FEJEZET

A DINAH-VAL VALÓ TALÁLKOZÁS három napig motoszkál bennem. Újra és újra végigjátszódik a fejemben, mint valami beteg film, ami végtelen.

Lucy valószínűleg azt hiszi, hogy egy robot az alkalmazottja, annyira nem mutatok semmiféle érzést. Attól tartok, ha megmozdítom az arcomat, akkor elkezdek sírni. De Lucynek egy szava sincs, mert minden reggel megjelenek, mint ahogy a megbeszélt estéken is, és nyafogás nélkül dolgozom.

Megkönnyebbülés a munka. Ha nagy a nyüzsgés, megfeledekzem róla, hogy mennyire elcsesződött az életem. Korábban Seattle-be menekültem a gyermekvédelmisek elől, akik nevelőszülőkhöz akartak küldeni, és egy hétig csavarogtam, mielőtt letelepedtem Kirkwoodban. Tudtam, hogy örülség odahamisítani a halott anyám aláírását az iskolai papírjaimra, de ez semmiség a Royal fiúk viselt dolgaihoz képest.

Egyre nehezebb elkerülni a témát a suliban, mert Val folyton kérdezgeti, mi a baj. Akármennyire is imádom őt, szerintem nem

áll készen arra, hogy végighallgassa ezt a szarságot, de ha mégis, én nem állok még készen rá, hogy megosszam.

Callum hiába mutatta meg nekem a DNS-teszt eredményét aznap este. Még három napig emésztett a kétely. Egészen ma reggelig, amikor egy újabb álmatlan éjszaka után kikászálódtam az ágyból, és erővel emlékeztettem magamat a cáfolhatatlan tényre: az anyukám sohasem hazudott.

Egy kezemen meg tudom számolni, hány dolgot mesélt el az apámról. Steve-nek hívták, szóke volt, tengerész volt, és anyámnak adta az óráját.

Mindez egybeesik a Callum által mondottakkal. És ha figyelembe veszem, hogy mennyire hasonlítok a könyvtárszobában lévő képen látott férfiről, kénytelen vagyok arra a következtetésre jutni, hogy Dinah O'Halloran egy nyilvánvaló kamugép.

– Dugsz valakivel? – zökkent ki a gondolataimból Reed durva kérdése. Mellette ülök a Range Roverjében, és próbálom elfojtani az ásítást.

– Mi? Miért kérdezed?

– Karikás a szemed. Kedd óta zombiként jársz-kelsz a házban, és úgy nézel ki, mintha napok óta nem aludtál volna. Szóval dugsz valakivel? Elszökdösöl, hogy találkozz vele? – feszül meg az állkapcsa.

– Nem.

– Nem... – visszhangozza.

– Nem, Reed. Nem. Nem járok senkivel, jó? És ha járnék, akkor sem lenne hozzá semmi közöd.

– Mindenhez van közöm, amit csinálsz. Minden rezdülésed érint engem és a családomat.

– Húha! Biztos jó lehet olyan világban élni, ahol minden körülöttem forog.

– Akkor mi van veled? követeli a választ. – Nem vagy magadnál!

– Nem vagyok magamnál? Mintha elég jól ismernél ahhoz, hogy ilyen kijelentést tegyél – vetek rá lesújtó pillantást. – Tudod mit? Elmesélem neked az összes titkomat, miután

elmondod, hová tűnsz el minden éjjel, ahonnan sérülésekkel jössz haza.

Megvillan a tekintete.

– Na, pont így gondoltam – teszem karba a kezemet, és próbálok nem ásítani.

Reed dühösen a szélvédőre mered, miközben a kormányt szorítja a lapátkezelével. Minden reggel fél hatkor elhoz dolgozni, aztán suliba megy, a hatkor kezdődő fociedzésre. Easton is játszik a csapatban, de ő egyedül jár. Szerintem azért, mert Reed kettesben akar maradni velem, hogy keresztkérdéseket tegyen fel – mint minden reggel, amióta ez a bosszantó fuvarozgatás tart.

– Nem akadsz le a témáról, mi? – kérdezi némi megadással, de a megszokott adag dühvel a hangjában.

– Nem. Nem akadok le.

A pékség előtt megállva üresbe rántja a sebváltót.

– Mi az? – motyogom, amikor a vakító kék szemével felém fordul.

– A ma esti meccs – válaszolja, miután összeszorítja a száját egy pillanatra.

– Mi van vele?

Az óra öt huszonnyolcat mutat a műszerfalón. Még a nap se kelt fel, de a French Twistben világos van. Lucy már odabent vár.

– Apa azt akarja, hogy elgyere.

A lapockám közé nyilall a Royal-fájdalom.

– Felőlem akarhatja.

– Eljössz a meccsre – néz rám Reed úgy, mintha vissza kellene fognia magát, nehogy megfojtson.

– Kihagyom. Nem szeretem a focit. Amúgy meg dolgoznom kell.

A kilincsért nyúlok, de hozzám hajol, és elkapja a karomat. Az ujjából mintha szikra indulna el egészen a lábam közé. Megálljt parancsolok az áruló testemnek, és igyekszem nem belélegezni a fűszeres, férfias illatot, ami megcsap. Miért van ilyen jó illata?

– Nem érdekel, mit szeretnél és mit nem. Tudom, hogy

hétkor végzel. Fél nyolckor kezdődik a meccs. Eljössz.

Halkan beszél, és valamitől rekedten. Már nem a haragtól, hanem... nem tudom, mitől. Csak azt tudom, hogy túl közel van, és vészesen gyorsan ver a szívem.

– Nem fogok elmenni egy hülye gimis focimeccsre, hogy drukkoljak neked meg a tapló haverjaidnak – csattanok fel, miközben lerázom magamról a kezét. Rögtön beleborzongok, hogy már nem érzem a forró érintését. – Callum majd belenyugszik.

A terepjáróból kipattanva becsapom az ajtót, és a sötét járdán keresztül becsörtetek a pékségbe.

Épphogy odaérek a suliba a jelzőcsengőre. Csak arra marad időm, hogy a mosdóban gyorsan átvegyem az Astor Parkos egyenruhámat, utána pedig végigülöm a reggeli órákat, és küzdök az ébren maradásért. Ebédnél annyi kávév dedelek, hogy Valnak le kell állítania, de legalább már magamnál vagyok.

Egy távolságtartó hellóval köszöntöm Eastont, amikor lehuppanok mellé a kémiateremben.

– Horkoltál ma reggel irodalmon – közli vigyorogva.

– Nem horkoltam. Végig teljesen éber voltam.

De tényleg? Most már nem is vagyok olyan biztos benne.

– Jaj, hugi – forgatja a szemét. – Túl sokat dolgozol. Aggódok érted.

Erre már én is forgatom a szememet. Tudom, hogy a Royal fiúk nem örülnek a munkámnak. Callum sem, aki végig ráncolta a homlokát, amikor elmondtam neki. Ragaszkodott hozzá, hogy a tanulmányaimra kellene koncentrálnom, és nem szabadna megosztanom a figyelmemet a sulis és a meló között, de nem tántorított el. Miután elmagyaráztam neki, hogy számomra fontos a munka, és az iskolánál többre van szükségem, hogy lefoglaljam magam, ő hátrált meg.

Vagy legalábbis azt hittem. Amikor kicsöngetnek az utolsó óráról, szembesülök vele, hogy Callum újabb hatalmi játszmát indított el a háttérben.

Egy magas és karcsú nő jön oda hozzám a matekteremhez. Olyan kecsesen mozog, akár egy balerina. Nem lepődöm meg, amikor a tánccsapat edzőjeként mutatkozik be.

– Ella – vesz szemügyre alaposan Ms. Kelley. – A nevelőapád azt mondta, hogy kiskorod óta táncolsz. Milyen gyakorlatod van?

– Egyáltalán nincs sok gyakorlatom – hazudom egyik lábamról a másikra állva. – Nem tudom, hogy Mr. Royal miért állított mást.

Szerintem átlát rajtam, mert csak felvonja a szemöldökét.

– Miért nem hagyod, hogy erről én mondjak véleményt? Ma iskola után eljössz egy meghallgatásra.

Megszólal a vészcsengő a fejemben. Micsoda? Azt már nem! Nem akarok belépni a tánccsapatba. A tánc csak egy komolytalan hobbi. És... Hú, a fenébe... Nem azt mondta Savannah, hogy Jordan a tánccsapat kapitánya? Most már aztán tényleg nem akarok meghallgatásra menni.

– Iskola után dolgozom – felelem kurtán.

– Dolgozol? – pislog Ms. Kelley, mintha maga a fogalom is ismeretlen lenne a számára. De biztos nincs sok olyan diák az Astor Park gimiben, aki részmunkaidős állást vállal. – Hánykor kezdesz?

– Fél négykor.

– Rendben – ráncolja a homlokát. – Nos, nekem csak négykor kezdődik a tánc. Hmm... Tudod mit? Majd a csapatkapitány megoldja. Carrington tudja, mit keresünk. Háromra elmész hozzá a meghallgatásra, és bőven oda tudsz érni munkába.

Háromszor akkora pánikba esem. Jordanhez megyek meghallgatásra? Az marhára ki van zárva!

Ms. Kelley észreveszi, milyen arcot vágok, és megint a homlokát ráncolja.

– Mr. Royal és én is elvárjuk, hogy ott legyél, Ella! Az Astor Park minden diákjának hozzá kell járulnia valamivel az iskola hírnevéhez. A tanórán kívüli elfoglaltságok egészséges és hasznos

időtöltést jelentenek.

Hülye Callum! Miután ugyanazt az érvet hallom vissza, amit a munka kapcsán mondtam neki, már biztos vagyok benne, hogy ő van az egész mögött.

– Az utolsó órád után gyere el a gyakorlóterembe! A tesiegyenruhád jó lesz – paskolja meg a karomat az edző, aztán elsétál, mielőtt tiltakozhatnék.

Legszívesebben felhorkannék, de visszatartom. Ezek a Royalék mindenre képesek? Nem akarok bekerülni a táncsapatba. Viszont tudom, hogy ha nem megyek el a meghallgatásra, akkor Ms. Kelley visszamondja Callumnak, aki ha eléggé kiakad rajta, akkor tényleg rákényszeríthet, hogy otthagyjam a munkámat. Vagy ami még rosszabb, az iskola úgy dönthet, hogy nincs bennem semmi „extra”, és Beringer kirúg. Ez aztán végképp nem tetszene Callumnak.

Igazából azt én sem szeretném. Ez a sulis fényévekkel előrébb jár az oktatásban, mint az államiak, amikbe eddig jártam.

Az utolsó órán egyáltalán nem tudok koncentrálni. Eluralkodik rajtam a félelem a meghallgatás miatt, és amikor a déli pályára tartok a kicsengetés után, úgy érzem magam, mint egy elítélt, aki éppen a saját kivégzésére sétál. Meg kellett volna kérdeznem Valtól, hogy sikerült kibújni az alól, mert tud táncolni, mégsem kényszerítette meghallgatásra senki.

A lányöltöző üres, de a szekrények közötti hosszú, csillogó padon egy szögletes doboz hever.

A tetejére azt körmölték, hogy ELLA, és egy összehajtott papír is van a nevem mellett.

Összeszorul a gyomrom. Reszkető kézzel felkapom az üzenetet, és széthajtogatom.

Ne haragudj, szívi, de nem jöhetnek a csapatba repedt sarkú sztriptíz táncosnők. Biztos vagyok benne, hogy az XCalibur Club szívesen látna egy meghallgatásra a városban. Annyira bízom benned, hogy még alkalomhoz illő felszerelést is vettem neked.

A Szenny Street és a Mocsok sugárút sarkán van a

A csajos macskakaparás minden betűje mögött érződik a káröröm.

Még jobban reszket a kezem, amikor kinyitom a dobozt, és félrehúszom benne a papírt. Belém hasít a szégyen a látványtól.

Egy icipici vörös bugyi van benne, tizenkét centis magas sarkú cipővel és egy vörös csipke melltartó fekete bimbóvédővel. Ronda és ízléstelen. Egyáltalán nem olyan, mint amit a kirkwoodi Miss Candyben viseltem.

Eltöprengek, hogy vajon melyik Royal mesélt neki a vetkőzéséről. Callum biztos rábízta a fiaira az infót, szóval kinek járhatott el a szája? Reednek? Vagy Eastonnak? Reedre fogadnék.

Egy másik érzés hatalmasodik bennem a szégyen fölé. A harag. Vértörő, elsöprő düh árad szét bennem, hogy bizsereg tőle az összes ujjbegyem. Hányingerem van. Hányingerem van az ítélkezéstől, a sértegetésektől meg a lesújtó pillantásoktól. Hányok az egésztől.

Ökölbe szorított kézzel összegyűröm Jordan levelét, és a hitvány fehérneműre téved a tekintetem.

Tudjátok mit?

Mocskos ribancnak gondoltok? Akkor majd én megmutatom nektek, milyen a mocskok!

Talán a dühtől, talán az idegességtől, vagy talán a fojtogató kétségbeeséstől veszítettem el az uralmat a testem fölött. Gépiesen lerántom magamról a ruhát. Olyan mérges vagyok, hogy érzem a harag ízét a számban. Még meg is indult tőle a nyálelválasztásom. Te jó ég, habzik a szám!

Felrántom a csípőmre a kis csipkerongyot, felkapom a melltartót, és az ajtó felé veszem az irányt. Nem arra, amelyik kifelé vezet, hanem egyenesen a tornaterembe.

A magas sarkút a padon hagyom. Szükség lesz az egyensúlyérzékekre.

Mezítláb cuppognak a lépteim a padlón. A düh és az

igazságtalanság érzése visz előre.

Ezek az emberek nem ismernek engem. Nincs joguk ítélkezni felettem. Kivágom a tornaterem ajtaját, felszegett állal, lazán leengedett karokkal lépek be rajta.

Valaki meglát, és eláll a lélegzete.

– Fú, baszki! – visszhangzik egy férfihang a terem másik végében, mert félretolták a pályát a kondigépektől meg a súlyoktól elválasztó paravánt.

Csörömpölést hallok, mintha valaki elejtett volna egy súlyzót.

Megtorpanok. Itt van az egész focicsapat. Súlyokat emelgetnek, edzenek. A lehető legapróbb pillantást vetem feléjük, és érzem, hogy elpirulok. Az összes fiúnak ködös a tekintete. Mindegyiknek leesett az álla. Kivéve egyvalakit. Reed feszült arccal és lángoló szemekkel néz.

Nagy nehezen elfordulok tőle, és folytatom az utamat a lányok csapatához, akik kék szőnyegeken nyújtanak. Beleadok egy kis csípőringást, mire mozdulat közben megállnak, hogy tágra nyílt szemmel bámuljanak.

Jordan fején csak egy pillanatra látszik a döbbenet. Aztán aggodalom veszi át a helyét. Amikor meglátja az arckifejezésem, esküszöm, hogy reszketni kezd. A következő másodpercben talpra szökken, és karba fonja maga előtt a kezét.

Forrónadrág van rajta, feszülős ujjatlan toppal, sötét haja pedig lófarokba fogva. Magas és szálkás a teste. Erős. De az enyém is az.

– Benned aztán tényleg semmi méltóság nincs, mi? – vet rám lesújtó pillantást.

Megállok előtte. Nem szólok egy szót sem. Mindenki minket néz a tornateremben. Vagyis engem néznek. Szinte meztelen vagyok, és tudom, hogy még ebben a hitvány cucuban is jól nézek ki. Lehet, hogy nincsenek milliárdos szüleim, mint nekik, de az anyukám adottságait örököltem.

Ezek a lányok is tudják. Páran irigykedve néznek rám, mielőtt átváltanának a lesújtó pillantásra.

– Mit akarsz? – követel választ Jordan, mert még mindig nem szóltam egy szót sem. – Nem érdekel, mit mond Kelley edző.

Nincs meghallgatás.

– Nincs? – kérdezem ártatlan képpel. – De hiszen *annyira* vártam!

– Hát pedig nincs.

– Milyen kár! – mosolygok rá. – Úgy szerettem volna megmutatni neked, milyen jól nyomjuk odalent a mocsokban. Szerintem még mindig megmutathatom.

Még mielőtt válaszolhatna, hátralendítem a karomat, és ököllel belesapok az arcába.

Rögtön elszabadul a pokol. Jordannek hátrabicsaklik a feje az ütéstől. A sikolya belevész a férfiujjogás tengerébe.

– Cicaharc! – kiáltja az egyik fiú, de nem látom, ki az, mert Jordan rám veti magát.

Tényleg van ereje ennek a ribancnak. A szőnyegeken landolunk. Rajtam terem, és nekem támad az öklével. Hárítva fölé kerekedem, hasba könyökölöm, aztán durván megrántom a lófarkát. Homályosan látok a dühtől. Beviszek még egy ütést a képébe, mire belevájja a karmait a bal karomba.

– Szállj le rólam, hülye kurva! – kiabálja.

Nem foglalkozom a karomba nyilalló fájdalommal. Csak felemelem a másik öklömet.

– Vegyél rá!

Megint lendítem az öklömet, de elkezdek hátrafelé repülni, mielőtt az ütés becsapódhatna az önelégült arcába. Izmos karok fonódnak a mellkasom köré, hogy elhúzzanak Jordantól.

– Engedj el! – püfölöm a fogva tartó alkarokat.

Belemorog a fülembé. Nem kell megfordulnom, hogy tudjam: Reed az.

– Nyugodj már le a picsába! – sziszegi.

Tőlünk egy méterre éppen talpra segítik Jordant a barátnői. Jordan a vöröslő arcához érve csúnyán néz rám. Mintha megint támadni akarna, de Shea és Rachel visszafogja.

Izgatott vagyok a bennem szétáradó adrenalinról. De tudom, hogy ennek nagy zuhanás lesz a vége.

Máris kezdem gyengének és esetlennek érezni magamat. Reszket a felsőtestem Reed erős karjaiban.

– Engedj oda, Reed! – fakad ki Jordan. Kiszabadult a haja a lófarkból, hogy félig eltakarja dühös tekintetét. Az egyik magasan ívelt járomcsontján pedig máris kék-zöld folt kezd éktelenkedni. – Ez a ribanc megérdemli, hogy...

– Elég! – szakítja félbe Reed.

Jordannek megtörik a fenyegető arckifejezése, amikor Reed elenged. Lerángatja magáról az izzadt pólóját, mire a lányok fele a kockás hasa miatt elkezd csorgatni a nyálát. A másik felük továbbra is ellenséges pillantással méreget engem.

– Vedd fel! – nyújtja felém a pólóját Reed.

Gondolkodás nélkül belebújok. Jordan úgy néz rám, mint a véres rongyra, amikor előbukkan belőle a fejem.

– Most pedig húzzál el innen! – förmed rám Reed. – Öltözz fel és menj haza!

Egy kopaszodó harmincas fickó tart felénk. Edzői egyenruha van rajta, és síp lóg a nyakában. Tudom, hogy nem Lewis, a vezető edző, mert őt láttam egyszer Eastonnal beszélgetni a folyosón. Ő biztos a segéd lehet, vagy ilyesmi, és elég idegesnek tűnik.

– Ezek a lányok nem mennek máshova, mint az igazgatói irodába – jelenti ki.

Reed unott arccal felé fordul.

– Nem. A *húgom* hazamegy. Jordan megy oda, ahova maga akarja.

– Ez nem a te asztalod, Reed – figyelmezteti a férfi.

– Ennyi volt. Vége – magyarázza türelmetlenül Reed. – Most már lenyugodtak. Igaz? – vet ránk szúrós pillantást.

Bólintok egyet.

Jordan is.

– Akkor meg ne vesztegessük Beringer idejét – összegzi Reed parancsoló hangnemben, de mintha szórakoztatná is a helyzet. Mintha arra izgulna, hogy megmondhatja ennek az idősebb embernek, mit csináljon. – Mindketten tudjuk, hogy úgysem tenne semmit. Az apám lefizetné, Ella pedig megúszná egy ejnye-bejnyével. Jordan apja szintén, úgyhogy dettó.

Az edzőnek megfeszül az állkapcsa, de tudja, hogy Reednek

igaza van, mert nem vitatkozik. Egy hosszúra nyúlt másodperc után sarkon fordulva belefúj a sípjába. Mindannyian összeressenünk az éles hangtól.

– Nem látom, hogy emelgetnétek a súlyokat, kislányok! – rivall rá a focicsapat tagjaira.

A cicaharcunkon élvezkedő srácok úgy iszkolnak vissza a helyükre, mintha kigyulladt volna a fenekük.

Reed viszont velem marad.

– Menj – parancsolja. – Ma este meccsünk lesz, a csapatom pedig nem tud koncentrálni, mert úgy vagy felöltözve, mint egy kurva. Úgyhogy kifelé!

Azzal póló nélkül eloldalog, és közben megcsillan a háta az üvegtetőn beszűrődő napfényben. Valaki odadob neki egy másik pólót, ő pedig az öccse felé tartva belebújik. Eastonnal találkozik a tekintetünk egy pillanatra. Kifürkészhetetlen az arca. Végül Reedhez fordul, akivel fojtott hangon beszédbe elegyednek.

– Ribanc – sziszegi egy hang.

Nem foglalkozom Jordannel. Durcásan odébbállok.

16. FEJEZET

NEM MEGYEK EL A MECCSRE. Száz lóval se lehetne visszavonszolni este az iskolába. A ma történetek után semmiképpen. Legalább aktív voltam a pékségben. A küzdelemtől felturbózva úgy söpörtem végig a kis bolton, mint valami forgószél. Amikor Lucy elment, mondott valamit a fiatalságról, az energiáról, és hogy mennyire hiányzik neki.

Majdnem utánakiabáltam, hogy nem marad le semmiről, hacsak nincs oda a seggfejekért meg a ribikért, csak aztán arra jutottam, hogy nem kéne rákiabálnom a főnökömre.

Még mindig nem hiszem el, hogy szó szerint rátámadtam Jordan Carringtonra.

De megtenném újra. Egy szempillantás alatt. Magának kereste a bajt az a luvnya.

Semmi mást nem akarok ma este, mint elbújni a szobámban, és úgy tenni, mintha a falakon túl nem létezne semmi. Mintha Royalék és a sznob barátaik sem léteznének. Ám még az önként választott magányomban sem tudok ellenállni a kísértésnek,

hogy bekapcsoljam a helyi rádiót, amelyik közvetíti a meccset.

Persze, a Royal fivérekről gyakran beszélnek. Reed leszereli az ellenfél hátvédjét. Easton olyat parádézik, hogy felnyögnek tőle a műsorvezetők is.

– Na, ez aztán az ütközés!

– Mindketten jegelni fogják ma este a bordáikat – helyesel a másik.

Az Astor Park győz.

– Hajrá, csapat! – motyogom szárazon, miközben kikapcsolom a rádiót.

Nekiülök a leckének, hogy eltereljem a figyelmemet, de közben rám ír Valerie. Tájékoztató, hogy ma este buli van, ezúttal valami Wade-nél. Azt kérdezi, van-e kedvem átmenni inkább hozzá, és áttáncolni az éjszakát. Nemet mondom. Nincs kedvem úgy tenni, mintha minden rendben lenne az életemmel.

Utálok ezt az iskolát. Utálok az embereket. Kivéve Valerie-t. De nem vagyok biztos benne, hogy akár a huncut és életteli barátnőm – az egyetlen barátnőm – képes lenne elviselhetővé tenni ezt a tortúrát.

Végül lecaplatok a konyhába, ahol ott találom Brooke-ot. Egy pohár bort kortyolgat a pultnál. Piros selyemruha van rajta pántos cipővel, és türelmetlen arckifejezéssel.

– Szia – üdvözlöm óvatosan.

Válasz helyett csak bólint.

– Minden rendben? – veszek ki egy zacskó tortilla chipset a szekrényből. Aztán esetenül állok ott, mert nem is tudom, miért érzem szükségét, hogy beszédbe elegyedjek vele.

– Callum késik – feleli elfúló hangon. – Manhattanbe repülünk vacsorázni, de még nem ért haza.

– Ja! Aha. Sajnálom.

Elrepülnek Manhattanbe csak azért, hogy ott vacsorázzanak? Ki csinál ilyet?

– Biztos nemsokára ideér. Ott ragadhatott az irodában – nyugtatom Brooke-ot.

– Hát persze hogy ott ragadt – horkan fel. – Kurvára ott éli az életét, ha nem vetted volna észre.

Megborzongok a durva hangnemtől.

Brooke-nak ellágyul az arca, amikor észreveszi, hogy kellemetlenül érzem magam.

– Ne haragudj, drágám! Ne is törődj velem! Ma egy morcos pica vagyok – mondja mosolyogva, de csak a szája moccan. – Miért nem segítesz múlatni az időt, amíg várakozom? Mi volt a suliban?

– Kérem a következő kérdést – vágom rá csípőből.

Ezzel kiérdemlek egy őszintének hangzó nevetést. Brooke csillogó szemmel megpaskolja az üres bárszéket maga mellett.

– Csüccs, és mesélj szépen Brooke-nak!

Leülök, bár nem is tudom, miért.

– Mi történt az iskolában, Ella?

– Igazából semmi – nyelek egyet. – Ja, amúgy lehet, hogy még a szart is kigyepáltam valakiből.

– Te jó ég! – kacag fel döbbenten.

Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva elmesélem neki az egészet. Hogy Jordan mennyire eltökélte a lejárátásomat és a megszégyenítésemet. Hogy a javamra fordítottam a tréfáját. Hogy ököllel belecsaptam annak a ribancnak az arcába. A végén Brooke meglep, mert megpaskolja a karomat.

– Minden okod megvolt rá, hogy elveszítsd a fejed – jelenti ki határozottan. – Jobb is, hogy helyre titted azt a gonosz lányt.

Elgondolkodtam rajta, hogy vajon Callum is ilyen különös büszkeséggel reagálna-e, ha tudná, mit műveltem Jordannel, de ebben valamiért kételkedtem.

– Rosszul érzem magam emiatt – vallom be. – Nem vagyok az az erőszakos fajta.

– Néha muszáj megmutatni az embernek az erejét – von vállat Brooke. – Főleg ebben a világban. A *Royal* világban. Szerinted a Carrington lány lesz az egyetlen, aki a fejedre olvassa, honnan jöttél? Hát nem. Szokj hozzá a tényhez, hogy most már vannak ellenségeid, Ella. Mégpedig sok. A Royal családnak nagy a hatalma, és már te is közülük való vagy. Ez a kötelék gyűlöletet és féltékenységet válthat ki a körülötted lévőkből.

– Nem is vagyok igazi Royal – mondom, s az ajkamba harapok. – Vér szerint nem.

– Nem, de vér szerinti O’Halloran vagy – mondja Brooke mosolyogva. – Hidd el nekem, hogy ez elég nyomós érv. Az apád nagyon gazdag ember volt. Callum is nagyon gazdag ember. Úgyhogy te meg egy nagyon gazdag lány vagy – kortyol egy kicsit a borból. – Szokj hozzá a pletykákhoz, drágám! Szokj hozzá, hogy ha besétálsz valahova, akkor mindenki azt fogja suttozni, hogy nem oda tartozol. Szokj hozzá, de ne hagyd, hogy legyőzzön ez a sugdolózás. Ha megütnek, üss vissza! Ne legyél gyenge!

Olyan, mint egy hadparancsnok, aki a támadás előtt beszédet mond. Nem tudom, egyetértek-e a tanácsával. De nem tagadhatom le, hogy egy kicsit jobban érzem magam, miután ma átrendezttem Jordan önelégült képét.

Halljuk, hogy nyílik a bejárati ajtó, nemsokára pedig Callum csörtet be a konyhába. Jól szabott öltöny van rajta, ő viszont megviseltnek tűnik.

– Ki ne mondd – figyelmezteti Brooke-ot, mielőtt az egyáltalán megszólalna. Aztán ellágyul a hangja. – Ne haragudj, hogy késtem. A vezetői testület pont akkor hívott össze egy értekezletet, amikor már az ajtó felé tartottam. De hadd öltözzek át, utána pedig Duran kivisz minket a géphez. Szia, Ella. Hogy ment az iskola?

– Nagyszerűen – kamuzom a székről leugorva. Elkerülöm Brooke derűs pillantását. – Éreztétek jól magatokat! Nekem be kell fejeznem a házim.

Elhúzom a csikot a konyhából, még mielőtt Callum észbe kapna, hogy nem mentem el a meccsre, ahogy szeretne volna.

Visszamegyek a hercegnős szobámba, hogy a következő két órát unalmas egyenletek megoldásával töltssem. Nem sokkal tizenegy után kivágódik az ajtó, amin Easton csörtet be kopogás nélkül.

– Mi a francért nem kopogtál? – kérdezem ijedten.

– Egy család vagyunk. A családtagok nem kopognak.

Vizesek sötét tincsei, mintha most zuhanyozott volna.

Melegítőnadrág van rajta szűk pólóval és savanyú ábrázattal. Jobb kezében egy üveg Jack Daniel's-t tart.

– Mit akarsz?

– Nem jöttél el a meccsre.

– És?

– Reed megmondta, hogy gyere el.

– És?

Easton tesz egy lépést felém a homlokát ráncolva.

– És ügyelned kell a látszatra. Apa azt akarja, hogy benne legyél a dolgokban. Nem fog a nyakunkon lógni, ha belemész a játékba.

– Nem szeretek eljátszani dolgokat. Te meg a tesóid nem akartok velem lenni. Én sem akarok veletek lenni. Miért tettetnének mást?

– Jaaaj, nagyon is velünk akarsz lenni – jön még közelebb, hogy belesuttogjon a fülembe. A nyakamon érzem a leheletét, de nincs piaszaga. Szerintem még nem vetette rá magát az üvegre. – És lehet, hogy én is veled akarok lenni.

– Mit keresel a szobámban, Easton? – méregetem résnyire szűkült szemekkel.

– Unatkozom, és csak te vagy itthon.

Azzal lehuppan az ágyamra, és hanyatt dőlve a könyökére támaszkodik, mellette a whiskey-s üveggel.

– Valerie azt mondta, hogy van egy meccs utáni afterparty. Oda elmehettél volna.

Elfintorodva felhúzza a pólóját, hogy megmutasson egy csúnya zúzódást az oldalán.

– Meggyepáltak a pályán. Nincs kedvem bulizni.

– Hol van Reed? – kérdezem gyanakodva.

– A buliban. Az ikrek is – von vállat. – Ahogy mondtam, csak te meg én vagyunk itt.

– Én mindjárt lefekszem.

Végigjárhatja a tekintetét a fedetlen lábamon, és tudom, hogy feltűnik neki, ahogy a mellemre tapad a kopott póló. Nem kommentálja a látottakat, csak feljebb csúszik az ágyon, és ráhajtja a fejét a párnámra.

Összeszorított fogakkal figyelem, ahogy felkapja a távirányítót, bekapcsolja a tévét, és a sportcsatornára kapcsol.

– Kifelé – parancsolom. – Aludni akarok.

– Korán van még az alváshoz. Nyugi, ne legyél már ilyen hisztérika!

Meglepő módon semmi rosszindulat nincs a hangjában, csak derű.

De attól még gyanakszom. Easton vigyorogva körülnéz a rózsaszínű szobámban, aztán megszólal:

– Apának baszottul fogalma sincs semmiről, mi?

Erre akaratlanul elvigyorodom én is.

– Biztos nincs hozzászokva, hogy lánygyereke legyen.

– A fiúkhoz sincs... – motyogja az orra alatt Easton.

– Jaj, most jön az a rész, amikor beszámolsz az apucis gondjaidról? Apuci nem volt itthon, apuci nem foglalkozott velem, apuci nem szeretett...

Easton csak a szemét forgatja, de nem válaszol.

– A bátyám pipa rád – közli inkább.

– A bátyád mindig pipa valami miatt.

Easton hallgat. A szájához emeli az üveget, rajtam pedig erőt vesz a kíváncsiság.

– Jó, ráharapok a csalira. Miért pipa?

– Mert ma megtépted Jordant.

– Ő kezdte.

– Igen – iszik még egy kortyot Easton.

– Mi az, semmi hegyi beszéd? – vonom fel a szemöldökömet.

– Semmi olyan szöveg, hogy Ella, te bemocskolod a Royal nevet, és mindnyájunknak csalódást okozol?

– Ááá... – görbül felfelé a szája széle, és ezúttal huncut mosolyra húzódik. – Ez volt a legszexibb dolog, amit jó ideje láttam. Ahogy ti ketten ott fetrengtetek a padlón... Bakker! Évekre bespájkoltam belőle a marokmarcsázáshoz.

– Fúj! Nem érdekel, ahogy kivered.

– Dehogynem! – folytatja az ivást, aztán felém nyújtja a Jacket. – Igyál!

– Nem, köszi.

– Baszki, ne legyél már mindig ilyen izé! Élj egy kicsit – nyomja a kezembe az üveget. – Igyál!

Iszom.

Nem tudom, miért. Talán azért, mert akarom a bizsergést. Talán azért, mert ez az első eset, hogy Callumon kívül bármelyik Royal bármennyire is kedves velem, amióta ideköltöztem.

Easton helyeslően csillogó szemmel nézi, ahogy nagyot húzok az üvegből. Közben beletúr a hajába, de megvonaglik a mozdulattól. Megsajnálom. Elég durva a zúzódása.

Egy darabig csendben ülve passzolgatjuk egymásnak az italt. Én rögtön abbahagyom, amikor kezd beütni, ő pedig oldalba bök, pedig a tévét bámulja.

– Nem iszol eleget.

– Nem kérek többet – dőlök neki az ágytámlának, és behunyom a szememet. – Nem szeretek részeg lenni. Megállok annál, hogy becsípek.

– Voltál már egyáltalán részeg?

– Igen. És te?

– Soha – feleli ártatlan képpel.

– Aha – horkanok fel. – Te már biztos tízévesen alkesz voltál. Amint kimondom ezt, sóhaj szakad fel belőlem.

– Mi az? – fordul felém kíváncsian. Sokkal helyesebb, amikor nem néz csúnyán és nem mosolyog gúnyosan.

– Semmi, csak egy hülye emlék.

Témát kéne váltanom. Általában kerülöm, hogy a múltamról beszéljek, de most beférközt a fejembe egy kép, amin nevetnem kell.

– Igazából elég elcseszett dolog – teszem hozzá.

– Hát most már érdekelne.

– Én tízévesen rúgtam be először – vallom be.

– Komolyan? – vigyorodik el.

– Aha. Anyának volt egy Leo nevű pasija.

Aki maffiózó volt, de ezt nem osztom meg Eastonnal.

– Akkoriban Chicagóban laktunk – folytatom –, és egyik hétvégén levitt egy helyre. Sört ivott, én meg állandóan könyörögtem egy kortyért. Anya tiltakozott, hogy nincs az az

isten, de Leo meggyőzte, hogy egy korty nem árthat.

Behunyta szemmel pörgetem vissza az idő kerekét arra a meleg júniusi napra.

– Szóval megkóstoltam, de borzalmas volt. Leo viccesnek találta, hogy milyen képet vágtam tőle, így anya valahányszor elfordult, ő ideadta nekem az üveget. Mindig bepisílt a röhögéstől. Max a negyedét ihattam meg, de kész voltam tőle.

Easton nevetésben tör ki mellettem. Ráeszmélek, hogy most először hallok őszinte nevetést a Royal-palotában.

– Anyud kiakadt?

– Naná. Jesszusom, látnod kellett volna! Ott botorkáltam az asztalok között tízévesen, és hülyeségeket beszéltem.

Már mindketten úgy kacagunk, hogy rázkódik alattunk a matrac. Jólesik. Úgyhogy nyilván nem tarthat sokáig.

Easton egyszer csak elhallgat egy pillanatra, aztán felém fordul.

– Tényleg sztriptíztáncosnő voltál?

Megfeszülök. A nyelvemen van, hogy nemet mondjak. De mit számít már? A suliban úgylis azt fogják mondani a többiek, hogy az voltam – akár igaz, akár nem.

Így hát bólintok.

– Fú, ez menő – állapítja meg lenyűgözve.

– Nem. Nem az.

Fészkelődni kezd, és a válla súrolja az enyémet. Nem tudom, hogy szándékosan csinálja-e, de amikor megint felém fordul, látszik rajta: tisztában van vele, hogy összeér a testünk.

– Tudod, milyen szexi vagy, amikor nem vicsorogsz? – kérdezi a számra meredve.

Megdermedek, de nem a félelemtől dobog a szívem. Eastonnak elsötétült a tekintete a vágyakozástól. És ugyanolyan kék a szeme, mint Reednek.

– Menned kéne – nyelek egyet. – Aludni akarok.

– Nem, nem akarsz.

Igaza van. Tényleg nem akarok. Cikáznak a gondolataim. Eszembe jut Reed: a határozott állkapcsa és a tökéletes arca. Eastonnak ugyanilyen az álla. Még mielőtt leállíthatnám

magamat, máris felemelem a kezemet, hogy megérintsem.

Rekedt hang szakad fel a torkából. Belehajtja a fejét a tenyerembe, borostája pedig karcolja a finom bőrömet.

Megdöbbenek a lábam között támadt forróságon.

– Azért kellett idejönnöd, hogy mindent elcsessz, ugye? – motyogja.

Aztán az enyémre tapasztja a száját.

Gyorsabban ver a szívem. Az alkohol erre a ritmusra árad szét a testemben. Veszek egy mély lélegzetet, és elhúzódom tőle, még mielőtt elmélyítenénk a csókot.

Sietve kifújom a levegőt. Felkészülök rá, hogy úgy tegyek, mintha az egész meg sem történt volna. Csakhogy alábecsültem Easton Royal vonzerejét. Fantasztikusan néz ki. Félig leeresztett szemhéjak mögül néz rám, az álla pedig olyan határozott, mint a bátyjáé. A hülye bátyjáé! Miért nem bírom kiverni a fejből Reedet?

Easton beletúr a hajamba, és megint magához húz. Épphogy csak összeérnek az ajkaink, mielőtt elhúzódik tőlem. A tekintete felhívás keringőre.

Megérintem az arcát, és behunyom a szememet. Egyértelmű jel. Nem is tudtam, hogy ilyen szörnyen vágyom az emberi érintésre. Egy srác forró ajkára az enyémen, simogató kezére a hajamban. Szűz vagyok ugyan, de csináltam már ezt-azt, és a testem emlékszik rá, milyen jó érzés. Neki támaszkodom Easton mellkasának, amikor megint találkozik a szánk.

Mire észbe kapok, már rajtam is van, és teljes súlyával nekiprésel a matracsra. Megmozdítja a csípőjét, bennem pedig szétárad a kék, és elkezdek remegni a vágytól.

Easton megint megcsókol. Szenvedélyesen és vadul.

Éppen becsúszik a nyelve a számba, amikor egy hitetlenkedő hang megszólal:

– Ezt most kurvára nem mondjátok komolyan!

Szétrebbenünk Eastonnak Mindketten az ajtó felé kapjuk a fejünket, ahol Reed bámul minket elképedve.

– Reed... – kezd bele Easton, de hiába. A bátyja sarkon fordulva elcsörtet.

Pont olyan hangosak a léptei, mint ahogy kalapál a szívem.
Easton a hátára fordul mellettem.
– Francba! – suttogja a plafonra nézve.

17. FEJEZET

ELTELIK EGY MÁSODPERC. KETTŐ. HÁROM. Aztán Easton kipattan az ágyból, hogy Reed után rohanjon.

– Részeg voltam – rikkantja a folyosón.

Én pedig elkezdek lángolni a szégyentől. Esküszöm, még soha nem szégyelltem ennyire magamat. Csak azért csókolt meg, mert részeg volt.

– Te dolgozol, East. Azt csinálsz, amit akarsz. Mindig azt – válaszolja fáradtan Reed.

Erre a szívem – az a hülye, vágyakozó és magányos szívem, amelyik hagyta, hogy Easton megcsókoljon – elkezd fájni Reedért.

– Baszki, Reed! Azt akartad, hogy hagyjam abba a fájdalomcsillapítót, de letepert a pályán egy száznegyven kilós bölény, és úgy fáj a bordám, mint az állat. Vagy sör, vagy gyógyszer. Az egyiket muszáj volt.

Eastonnak elfúl a hangja, Reed válaszát pedig nem hallom.

Tudom, hogy nem kéne, de odaosonok az ajtóhoz, és kilesek a folyosóra. Éppen látom őket bemenni Reed szobájába. Mezítláb, hangtalanul végigtipeggek a folyosón, a most már csukott ajtóhoz.

– Miért nem vagy még mindig a buliban? Abby teljesen odavolt érted a meccs után – mondja Easton. – Könnyű préda, öreg.

– Pont azért vagyok itt – horkan fel Reed. – Nem akarok beleesni ugyanabba a gödörbe.

– De akkor egyáltalán miért jártál vele?

Lélegzet-visszafojtva várom a választ, mert én is kíváncsi vagyok. Milyen lehet Reed zsánere?

Puffanást hallok, aztán még egyet. Mintha valamit a falhoz vágtak volna.

– Hát... Anyára emlékeztetett. Olyan gyengéd, csendes, nem erőszakos.

– Mint Ella – nevet fel Easton epésen. Újabb puffanás, ezúttal egy kicsit halkabb. – Hé, majdnem eltaláltál azzal a labdával, te köcsög!

Mindketten kacagnak. Rajtam nevetnek?

– Tartsd távol magad tőle, East! Nem tudod, kikkel volt – figyelmezteti Reed. Roppant csevegő hangon tudják megvitatni a szexuális életemet.

– Tényleg sztriptíztáncosnő volt? – kérdezi nemsokára Easton. – Nekem azt mondta, de hazudhatott is.

– Brooke azt mondta. Ráadásul apa jelentésében is ez volt.

Brooke mondta el nekik, hogy vetkőztem? Ennyit arról, hogy megbízhatok benne! És mi a fenét jelent, hogy Callumnak *jelentése* van rólam?

– Nem olvastam. Képek is voltak benne?

Easton vágyakozó hangja miatt forgatom a szememet.

– Aha.

– Arról, ahogy vetkőzik? – kérdezi még izgatottabban.

– Dehogy! Csak arról, ahogy hétköznapi dolgokat csinál – feleli Reed, aztán elhallgat. – Három helyen dolgozott tavaly nyáron.

Délelőtt egy benzinkúton szolgált ki, délután raktáros volt, este meg táncolt abban a lebuiban.

– Baszki, ez durva – állapítja meg Easton. Szinte le van nyűgözve, Reed viszont nincs. Ő mintha inkább undorodna. – Jordan honnan tudta meg?

– Az ikrek közül köpött valamelyik. Biztos akkor, amikor lecumizta.

– Akkor az Saywer volt. Nem bírja befogni a száját, ha ribanc van a farkán.

– Az tény – mondja Reed. Becsapódik egy fiók. – Tudod, akár hasznát is vehetnéd. Mármint ha vonzódik hozzád, basszus, akkor használd ki! Tapadj rá! Tudd meg, mit akar igazából. Még mindig nem vagyok meggyőződve arról, hogy semmi sincs köztük apával.

– Azt mondta, hogy nem csinálják.

– Te meg elhitted?

– Talán – ragad át Eastonra is a hitetlenkedés. – Szerinted hány sráccal volt már?

– Ki tudja? Az ilyen aranyásók bárkinek szétteszik a lábukat, aki meglobogtat előttük pár dolcsit.

Legszívesebben bekiabálnék, hogy nem vagyok aranyásó. Ráadásul ezek a parasztok nem is tévedhetnének nagyobbba az „aktív” szexuális élettemmel kapcsolatban. Még csak nem is cumiztam. Közelebb állok a prúdhöz, mint a profihoz.

– Szerinted tudna nekem tanítani valamit? – töpreng Easton.

– Hogy milyen érzés nemi betegnek lenni. De ha meg akarod dugni, akkor rajta! Engem nem érdekel.

– Tényleg? Csak mert úgy dobálsz azt a focilabdát, mintha érdekelne.

A puffanások abbamaradnak.

– Igazad van. Tényleg érdekel.

A szívemhez kapok. Bumm, bumm, bumm. Oda-vissza dobálják a labdát. Vagy talán a remény lüktet bennem.

– Érdekel, hogy mi van veled. Hogy fáj-e valamid, van-e bajod, ilyesmi. Őt viszont magasról leszarom.

Lenézek a kezemre, hátha vérzik a sebtől, amit a szavai ejtettek. De nem látszik semmi.

Ötkor szól az ébresztőm. Csipás a szemem, sajog mindenem. Igen, elalvás előtt sírdogáltam egy kicsit, de ma reggel újult erővel ébredek. Semmi értelme arra várnom, hogy a Royal fiúk megkedveljenek. Főleg Reed. Steve özvegye egy boszorkány, de az legalább nyilvánvaló, így tudom, mire kell figyelnem. Ez Eastonra fokozottan érvényes. Ha megpróbál kihasználni, akkor én is rögtön kihasználok őt.

Végül is nincsenek titkaim. Minden ott van abban a *jelentésben*.

Bekötöm a tornacipőmet, aztán felkapom a hátizsákomat, ami már tízezer dolcsival könnyebb. Rájöttem, hogy túl stresszes ekkora összeget hordani magamnál, úgyhogy a mosdó aljára ragasztottam a fürdőszobában. Remélem, ott biztonságban lesz.

Így szombat hajnalban azt se tudom, hol vagyok, de Lucy megkért, hogy menjek be segíteni valami süteményrendelésnél, és nem éreztem helyénvalónak, hogy nemet mondjak. Amúgy is mindig jól jön a plusz pénz.

Igyekszem olyan halkán végigmenni a folyosón, amennyire csak lehet, hogy ne ébresszem fel Royalékat. Éppen arra összpontosítok, hogy lábujjhegyen letipegjek a lépcsőn, amikor Reed halkán megszólal mögöttem, és majdnem elesek.

– Hová mész?

Hmm, hát ahhoz neked semmi közöd. Ha nem válaszolok neki, akkor biztos visszamegy a szobájába.

– Mindegy – motyogja bele a csendbe. – Úgyis leszárom.

Miután becsukódik az ajtaja, képzeletben megveregetem a vállamat, amiért sikerült elidegenítenem még egy embert, majd kiosonok a házból. Odakint még sötét van, ahogy a buszmegállóhoz sétálok. Odaérve behúzódok a kis fedél alá, és igyekszem nem foglalkozni semmiféle rossz dologgal.

Ha van tehetségem valamihez, akkor az nem a tánc. Hanem az, hogy tudok hinni a holnapban. Nem is tudom, honnan ered ez az optimizmus. Talán anyától. Egyszer csak elkezdtem úgy

gondolkodni, hogy ha ma éppen valami rosszon megyek keresztül, akkor holnap már új nap lesz, amikor valami jobb történik majd.

Még mindig hiszek benne. Még mindig hiszek abban, hogy vár rám valami jó is. Csak ki kell bírnom, hogy eljöjjön az én időm, mert biztos – egészen biztos! –, hogy semmi ilyesmi nem történne velem, ha nem jutalom lenne a vége.

Veszek egy mély lélegzetet. Az óceánparti levegő friss és csípős. Akármilyen szörnyűek a Royal fiúk, és akármilyen borzalmas Dinah O'Halloran, ma igenis jobb a helyzet, mint amilyen egy hete volt. Van egy meleg ágyam, szép ruháim, rengeteg kajám, és egy tényleg szuper iskolába járok. Van egy barátnőm is.

Minden rendben lesz.

Tényleg.

A pékségbe érkezve jobban érzem magam, mint napok óta bármikor. Biztos látszik is, mert Lucy rögtön megdicsér.

– Gyönyörű vagy ma reggel. Jaj, ha megint fiatal lehetnék! – csettint a nyelvével szomorúságot tettetve.

– Te is nagyszerűen nézel ki, Lucy – mondom, miközben megkötöm a kötényemet. – És milyen finom illat van! Mi ez? – mutatok egy halomnyi bevonóval díszített valamire.

– Mini majomkenyér. Kis darab fahéjas kenyértészta vajjal és karamellával. Kérsz egyet?

Olyan lelkesen bólintok, hogy majdnem lerepül a fejem.

– Szerintem már az illatától is orgazmusom lett.

Lucy boldogan felnevet. Csak úgy táncolnak rövid, göndör hajfürtjei.

– Akkor vegyél egyet, és utána megmutatom, hogy csinálj belőle még négy tucatot.

– Alig várom.

A mini majomkenyér hatalmas sláger. Már nyolc előtt elfogy, Lucy pedig hátraküld, hogy süssek még, mielőtt vége a műszaknak. Mire háromnegyed tizenkettőkor megjelenik Valerie, már olyan jó a kedvem, hogy szinte a nyakába ugrok.

– Mit csinálsz itt? – kérdezem derűsen. Még jól magamhoz

szorítom, mielőtt elengedem.

– Itt jártam a környéken. Mi van veled? – érdeklődik nevetve. – Gerincre vágtak tegnap este?

– Nem, de egész délelőtt sütiorgazmusom volt – veszek le egy frissen kisült darabot a polcról, és felé nyújtom.

Valerie lecsíp egy darabot a majomkenyérből, és felnyög, amikor szétolvad a nyelvén a cukor.

– Édes istenem!

– Ugye? – vihogok.

– Durand érted jön, vagy kell egy fuvar hazáig? Ma kocsival vagyok! – közli Valerie, amikor épp nincs tele a szája szénhidráttal.

– Nagyon örülnék neki, ha elvinnél. Mehetek, Lucy? – bújok ki a kötényből, és már indulok is a cuccaimért.

Lucy válasz gyanánt csak int, mert éppen lefoglalja egy vásárló.

Valerie-nek egy régebbi Hondája van, ami kilóg a parkolót megtöltő Mercik, Roverek és Audik közül.

– Ez a kocsí Tam anyukájáé – magyarázza. – Felajánlottam, hogy eljövök neki pár dologért.

– Az király. Callum azt mondja, hogy kapok egy kocsit – osztom meg vele félénken. – Ha majd megjön, akármikor kölcsönveheted.

– Jaj, köszí! Te vagy a legeslegjobb bari! – néz rám kacagva. – Egyébként azért ugrottam be, hogy van-e kedved elmenni valahova ma este.

Kissé alábbhagy a jókedvem. Remélem, nem arra kér, hogy menjek bulizni, mert nem igazán vonz, hogy időt töltssek az Astor Parkosokkal.

– Hát van leckém...

Valerie erre belém csíp.

– Au! Ezt meg miért kaptam? – hunyorgok rá a karomat dörzsölgetve.

– Bízál már bennem egy kicsit! Nem egy astoros buliba akarok menni. Mármint lesznek olyanok, akik a suliba járnak, de ez egy belvárosi hely, ahová néha huszonegy alattiakat is

beengednek. Például ma is. Mindenholnan lesznek ott emberek, nemcsak az Astor Park gimiből.

– Még nem vagyok tizenennyolc – süppedek bele az ülésbe. – Az egyetlen igazolványom szerint pedig harmincnégy múltam.

– Nem számít. Jó csaj vagy. Be fognak engedni – jelenti ki magabiztosan Valerie.

Igaza van. Egyiküinktől sem kérnek személyit, amikor aznap este megérkezünk a helyre. A kidobó végigfuttatja az elemlámpa fényét Valerie-n és rajtam. Szemügyre veszi a beszárított hajunkat, az apró ruhánkat és a magas sarkú cipőnket, aztán kacsintva beenged.

Olyan az egész, mint egy felújított raktárépület. Rázkódnak a falak a basszustól, a táncparkettet pedig stroboszkóp fénye világítja meg. Elöl van egy emelvény, amin lányok vonaglanak.

– Abban fogunk táncolni – kiabálja a fülemben Valerie.

Karon fog, én pedig követem. A tánctér fölött négy emberi méretű kalitka függ különböző magasságban. Mindegyikben táncosok vannak. Az egyikben egy fiú és egy lány dörgölőzik egymáshoz, a többiben pedig csajok nyomják szőlóban.

– Miért? – kérdezem gyanakodva.

– Hogy jól érezzük magunkat. Hiányzik Tam. Táncolni akarok és jól érezni magamat.

– Nem táncolhatnánk simán az emelvényen?

– Nem – rázza a fejét Val. – A táncnak félig az a lényege, hogy tetsszen a tömegnek – magyarázza vigyorogva.

– Ez annyira nem rád vall – meredek rá csodálkozva.

Nevetve megrázza a felhőbe lőtt frizuráját.

– Nem vagyok szürke kisegér. Imádok táncolni és megmutatni magamat, ez a hely pedig pont arra való. Tam elhozott ide, aztán felszántottuk a parkettet. Utána meg az ágyat – idézi fel a buli utáni légyottot a barátjával az ajkát harapdálva.

Szóval Val egy kicsit exhibicionista. Ki hitte volna? Bár mindig pont a legcsendesebbekről szokott kiderülni. Én sohasem

bántam, ha mások előtt kellett táncolni, de nem vagyok úgy rákattanva a dologra, mint ő. Magával ragad a zene, és megfélekezem róla, hogy bárki is néz.

Lehet, hogy ez önvédelmi reflex nálam. Korán jött, mert tizenöt évesen kezdtem a sztriptíztáncot. De akármi is legyen az oka: ha felpozsduol a vérem a ritmusra, akkor teljesen mindegy, hogy senki sem lát, vagy száz ember figyel. A zenére mozgok, nem pedig a közönségnek.

– Oké, benne vagyok.

– Szuper – örvendezik Val. – Külön ketrecbe menjük vagy egybe?

– Mi lenne, ha egybe mennénk? Akkor aztán jól megmutatjuk nekik, mitől döglök a légy.

A Miss Candyben imádták a férfiak, ha két lány együtt táncolt. Mint a focicsapat tagjai a múltkor, amikor nézték a cicaharcunkat Jordannel.

– Várj meg itt – csapja össze a tenyerét Valerie. – Mindjárt jövök.

Nézem, ahogy odamegy egy fülkében ülő pasashoz. Azt hittem, ő a DJ, de akkor biztos a ketrecekért felel. Váltanak néhány szót, aztán a férfi feltartja az egyik ujját. Valerie a korláton átnyúlva átöleli.

Miután meggyőzte, hogy mi jobb műsort csinálunk, visszaroohan hozzám.

– Még egy dal, és utána felmehetünk – jelenti be, miközben levesz két kólát a mellettünk elhaladó pincérnő tálcajáról, és ideadja nekem az egyiket.

Val nem valami türelmes fajta. Egyik lábáról a másikra áll, és ütögeti a combját. Végül felém fordul.

– Miért mondta Jordan, hogy sztriptíztáncos vagy?

– Mert az voltam. Eleinte azért vetkőztem, hogy kifizessem az anyukám kórházi számláit. Miután meghalt, akkor meg azért, hogy legyen fedél a fejem fölött.

– Fú, baszki! – tátja el a száját. – Miért nem mentél egy rokonhoz?

– Nem tudtam, hogy van olyanom – vonok vállat. – Ketten

voltunk anyával, amióta csak az eszemet tudom. És nem akartam állami gondozásba kerülni, amikor elment. Hallottam rémhíreket arról a rendszerről, és gondoltam, hogy piskóta lesz két évig saját magamról gondoskodni, miután olyan sokáig viseltem gondját kettőnknek.

– Húha! Te valami egészen elképesztő vagy – ámuldozik Val.

– Miért? – horkanok fel. – Az emberek többsége nem csodálja azokat, akik pénzért vetkőznek.

Megint Reedre tévednek a gondolataim. Ő aztán nem véli úgy, hogy dicsekednem kéne ezzel.

– Van benned szpiritusz. Ezért vagy elképesztő!

– Szpiritusz? Ki használja még ezt a szót?

– Én használom! – húzza meg a karomat mosolyogva. – Szpiritusz, szpiritusz, szpiritusz!

Elkezek nevetni, mert Val imádni való, a vigyora pedig ragadós.

– Gyere – fogja meg a kezemet. – Mi jövőnk.

Hagyom, hogy odavonszoljon a lépcső aljához. A páros már elment, a ketrec ajtaja pedig nyitva. Felrohanunk a lépcsőn, és bemászunk. Val becsukja mögöttünk az ajtót.

– Mulassunk egy kicsit! – kiabálja túl a zenét.

Azt csináljuk. Egymás mellett kezdünk táncolni, mégis külön. Olyan, mint a videojáték, csak élőben. Alattunk megállnak a srácok, hogy nézni kezdjenek minket. Sosem gondoltam volna, hogy így tud hatni rám a csodáló tekintetük. Férfiak tucatjai bámultak már, ám ez az első alkalom, hogy élvezem a rám irányuló figyelmet. Végighúzom az oldalamon a két kezemet, és mélyen leereszkedem a ketrec aljára. Val a rácshoz simulva vonaglik a zenére.

Éppen elkezek felegyenesedni, amikor észreveszem, hogy itt van. Reed. A pultnak görnyedve sörösüveget lógat a kezében. Nyitva van a szája. Vajon a meglepetéstől? A vágyakozástól? Nem tudom, de még ilyen távolságból is érzem magamon forró tekintetét.

Tény, hogy ő itt a legjobb pasi. Szinte mindenkinél magasabb, izmosabb, *mindenebb*. Nem tehetek róla: kénytelen vagyok

megcsodálni, ahogy a tökéletes mellkasára tapad a fekete pólója. Borzongás fut végig a gerincemen. Megnyalom az ajkamat, és felállok. Val keze a derekamon landol. Ilyen cipőben nagyjából egyforma magasak vagyunk. Érzem, ahogy a hátamhoz nyomja a mellét, hogy támasztéknak használjon a saját mozdulataihoz.

Egyre hangosabb alattunk a tömeg üdvrivalgása, de számomra csak Reed Royal létezik. Őt bámulom.

Visszabámul rám.

Bekapom az ujjamat, aztán lassan kihúzom a számból. Nem fordul el.

Ugyanazt az ujjamat végighúzom lefelé a nyakamon, a melleim között, egészen a hasamig. Egyre nagyobb a zaj. A kezem még lejjebb vándorol.

Reed rám szegezi a tekintetét. Megmozdul a szája. *Ella... Ella...*

– Ella! – fogja meg Valerie a derekamat, és a vállamra hajtja a fejét. – Vége a dalnak. Mehetünk?

Megint a pult felé pillantok, de Reed már nincs ott. Megrázom a fejemet. Lehet, hogy csak képzelődtem? Ott volt egyáltalán?

– Aha – motyogom. – Mehetünk.

Lüktet az egész testem. Nem vagyok annyira tapasztalatlan, hogy ne tudjam, mit jelent a sajgás a lábam között. Csak... Azt nem tudom, hogy a saját érintésem megadja-e a megkönnyebbülést, amire szükségem lenne.

– Szép volt, lányok. Nagyon szép! – kiáltja oda nekünk a kidobó, amikor kijövünk. – Ma este bármikor a tiétek a ketrec.

– Kösz, Jorge – hálálkodik Val.

– Szívesen, bébi – nyújt felé két üveg vizet. – Bármikor.

– Rád van kattantva – mondom, miután arrébb mentünk.

– Ja, de én meg Tamra vagyok rákattantva – válaszolja, mielőtt benyakalja a vizet, és a homlokára szorítja a hideg üveget. – De most nagyon rám jött. Ha érted, mire célzok.

Értem. Meg is vagyok tőle rémülve.

– Mindegy, megyek pisilni. Jössz?

– Majd itt megvárlak – rázom a fejemet.

Valerie eltűnik a tömegben, én pedig megiszom a maradék

vizemet, aztán körülnézek. Most már sokkal többen vannak, és néhányan érdeklődve néznek rám.

Összenézek egy helyes punk hajú sráccal. Farmer van rajta, szűk póló és Converse cipő. A stroboszkóp fénye megvilágítja a szemöldökét és a felső ajkát díszítő piercinget.

Olyan... magától értetődő az egész. Mintha már ismerném. Mintha ugyanabból a fából faragtak volna minket. Finoman rámosolygok, ő pedig viszonozza. Látom, hogy sűg valamit az egyik barátjának, aztán elindul felém a tánctéren. Kihúszom magamat, és...

– Szia, hugi. Gyere táncolni! – tornyosul felém a semmiből Easton.

A felém tartó srác megtorpan. Francba!

– Szünetet tartok.

Talán intenem kéne neki, hogy jöhet? Hogy Easton nem harap?

Easton a tekintetemet követve lesűjtő pillantást vet a punk sráczra, aki két tenyerét feltartva visszatér az asztalához.

– Szóval hol is tartottunk? – kérdezi ártatlan képpel Easton. – Ja, igen. Táncolunk.

Mélyet sóhajtvá megenyhűlök. Easton pont most tette világossá, hogy bárkit hajlandó elűldözni ma este. A derekamnál fogva szó szerint odacipel a tánctérré.

– Jól nézel ki ma este. Ha nem lennél a húgom, totál rád lennék kattánvá.

– Volt már rá példa – vonom fel a szemöldökömet, mire bambán néz. – Tegnap este.

– Ja, igen – vigyorodik el. – Hogy akkor. Gyere, táncoljunk!

Néhány pasas vállon veregeti őt, ahogy elbillegűnk. Olyasmit kiabálnak neki, hogy „te győztél, haver”. Nem foglalkozom vele, mert tudom, hogy ha Easton itt van, akkor biztosan Reedet láttam korábban. Reednek táncoltam, aki felfalt a szemével, és úgy felforrósodott tőle a testem, hogy még mindig úgy érzem, mintha lángolnék.

– Tutira veszem, hogy bárkire rá tudnál kattanni ebben az állapotban – jegyzem meg.

Easton végighúzza a két kezét felfelé az oldalamon, és megállapodik ott, ahol fedetlen a bőröm a ruha kivágásától.

– Van néhány alapszabály nálam. Nem sok, de van.

– Örülök, hogy megugrottam a lécet – közlöm szárazon.

Közelebb húz magához, de meglepő módon nem kalandozik el a keze. Átölelem a nyakát, miközben azon tűnődöm, hogy most éppen miben sántikál.

– Jól nyomtad a mősört. Bárcsak láthattalak volna vetkőzni!

– Kezdd te, és ha elég jól csinálod, akkor követem a példádat.

Derűsen néz rám, mert tetszik neki az ötlet.

– Nem fedhetem fel előtted az adottságaimat, hugi. Olyan jól nézek ki, hogy már a pusztá látványom után sem kéne neked senki más.

– Túl sok vagy, Easton – nevetek akaratom ellenére.

– Igen – feleli komolyan. – Ezért vagyok mindig mással. Mert egy lány sem bír el velem.

Ettől a kijelentéstől muszáj forgatni a szememet.

– Ha ettől a magyarázattól jobban érzed magad, akkor egészségedre.

– Ó, hogyne érezném, ne aggódj! – hajol közelebb, mire kis híján elszédülök a piaszagtól.

– Jesszus, úgy bűzlesz, mint egy sörfőzde – tolom el magamtól.

Elmosolyodik, de nem kedvesen.

– Alkesz vagyok, nem tudtad? Függőségre hajlamos. Az anyukámtól örököltem, mint te a ribancságot. Hát nem szuper ajándékok ezek?

Ha nem látnám a szemében tükröződő fájdalmat, akkor rávágnám, hogy inkább öltözzöm ribancnak, mint hogy italba fojtsam a bánatomat. De tudom, mit érez, ezért egy laza válasz helyett a vállamhoz vonom a fejét.

– Jaj, Easton... nekem is hiányzik az anyukám – suttogom bele az izzadt hajába.

Megborzong, aztán még jobban belém kapaszkodik. A nyakamba fúrja az arcát, és az ütőeremhez tapasztja a száját. Nem erotikusan, hanem inkább úgy, mintha támaszt keresne

valakiben, aki nem ítélkezik felette.

Előregörnyedt háta fölött izzó szempárt pillantok meg.

Reed.

És már annyira unom ezt! Easton talán ki akar használni, de nekem sem jelent gondot, hogy használjam őt.

Mindketten akarunk valamit: támaszt, ragaszkodást, vagy valamit, ami segít megküzdeni a világgal. Feljebb húzom Easton fejét a hajánál fogva.

– Mi az? – mormolja.

– Csókolj meg, mintha komolyan gondolnád.

Elsötétül a tekintete, és megnyalja az ajkát. Olyan szexi, mint az állat.

Reedre pillantok, aki még mindig csúnyán néz.

– Csókolj meg – ismétlem.

– Nem baj, hogy Reedet képzeled a helyembe – súgja oda nekem. – Én is mást képzelek a tiédbe.

Azzal az enyémre tapasztja a száját. Olyan forró az ajka! A teste pedig erős és kemény, mint a bátyjáé, ahogy hozzám préselődik. Átadom magamat neki. Csak csókolózunk és csókolózunk, miközben a zene ritmusára ringatózunk. Valaki egyszer csak szétválaszt minket, és levonszol a táncterről.

– Nincs szex a táncteren – fonja keresztbe a karját egy morcos kidobó. – Ideje mennetek!

Easton hátravetett fejjel hisztérikus nevetésben tör ki. A kidobó nem nevet vele, csak a kijárat felé mutat. Körülnézek, de Reed megint eltűnőset játszik.

– Hol van Reed? – kérdezem ostobán.

– Biztos Abbyvel kefél a parkolóban.

Easton szerencsére a zsebében kotorászik, úgyhogy nem látja, mennyire fájnak a szavai. Megtalálta, amit keresett. A kezembe nyomja a slusszkulcsot.

– Túl részeg vagyok ahhoz, hogy vezessek, hugi.

Megkeresem Valerie-t, aki azt mondja, hogy majd haza tud vinni minket. Éppen felfelé igyekszik a lépcsőn, hogy megint táncoljon egyet a ketrechen. Beletörődve kivezetem Eastont. Biztos beütött nála a pia, mert teljesen rám támaszkodik.

– Hol parkolsz?

– Arra – mutat balra. – Nem, várj! Arra – moccan jobbra.

Meglátom a furgonját, és odatámolygunk hozzá. Mellette három hellyel ott áll Reed terepjárója, ami... mozog.

Easton is észreveszi a Rovert, és rácsap a motorháztetőre. Ugatva felröhög közben.

– Ha mozog a kocsi, nem illik kopogni!

Egész úton emészt a tudat, hogy mi történhet abban az autóban. Legalább nem kell szópárbajt vívnom Eastonnal, mert öt perccel azután bealszik, hogy elindulunk.

A házhoz érve segíték neki kiszállni és felmenni a lépcsőn. Bekanyarodik a szobámba, ahol arccal rázuhan az ágyra. Néhány sikertelen próbálkozás után feladom, hogy megmozdítsam, és bemegyek a fürdőszobába. Mire kijövök, már horkolva nyáladzik a takarómon.

Fontolóra veszem, hogy átmegyek Easton szobájába, hogy ott aludjak, de aztán úgy döntök, hogy inkább csak bebújok mellette a takaró alá. Rádobok egy gyapjúkendőt, és az egész testem beleremeg az ásításba, ahogy lehámozom magamról az anyagdarabkát, amit Val ruhának hív. Egy szál bugyiban mászom be az ágyba, és hagyom, hogy elnyomjon az álom.

Arra ébredek, hogy Reed dühösen néz rám. Oldalra nézek az ágyban, ahol Easton volt, de ő már eltűnt.

– Megmondtam neked, hogy tartsd távol magad a testvéreimtől – morogja Reed.

– Ó, bocs, nem figyeltem.

Már majdnem felülök, de a mellkasomhoz szorítom a takarót. Elfelejtettem, hogy levettem a ruhámat, és csak bugyi van rajtam.

– A szex az szex – feleli sötéten. – Ha meg kell dugnom téged azért, hogy ne tedd tönkre a családomat, akkor megteszem.

Azzal kimegy, és visszhangzik a kattánás, amivel becsukódik mögötte az ajtó. Én meg ott ülök döbbenten.

Ez meg mi a fenét akart jelenteni?

18. FEJEZET

A DURVA ÉBRESZTŐ UTÁN SEMMI KEDVEM VISSZAALUDNI. Nem veszem a fáradságot, hogy Reed után rohanjak, és megkérdezzem tőle, mit akart mondani ezzel. Úgysem magyarázná meg. Most viszont reggel hét óra van – állapítom meg az ébresztőre nézve –, nekem pedig teljesen kiment az álom a szememből. Fantasztikus.

Hétvégén nem dolgozom, szóval amúgy is rettegtem ettől a naptól. Callumot ismerve biztos kitalált egy csomó családi programot, amiken a fiúknak is kötelező részt venni. Valaki lőjön le!

Kivonszoló magamat az ágyból, gyorsan letusolok, aztán magamra húzok egy élénksárga nyári ruhát, amit még Brooke-kal együtt vettünk. A függönyön át beszűrődő napfényből látszik, hogy csodás nap elé nézünk. Kinyitom az ablakot, és meglep a beáradó meleg szellő. Már majdnem szeptember vége van. Nem kellene, hogy ilyen szép legyen az idő.

Vajon Gideon hazajön ma? Múlt héten pénteken jött, tehát nem valószínű, hogy felbukkan hétvégére, de azért örülnék neki. Talán lekötné az apja és a testvérei figyelmét annyira, hogy megfeledkezzenek rólam.

Kilépek a szobámból, és Sawyer ajtaja is pont akkor nyílik. A kis vörös lány jön ki, akivel Jordan buliján smárolt. A nyomában pedig maga Sawyer, aki megfogja a derekát, és lehajol, hogy megcsókolja.

– Mennem kell – vihog a lány. – Muszáj hazaélnem, mielőtt a szüleim rájönnek, hogy nem aludtam otthon.

Sawyer a fülébe súg valamit, aminek megint kacagás a vége.

– Szeretlek.

– Én is szeretlek, bébi.

A srác még csak tizenhat éves, mégis olyan mély és reszelős a hangja, mint a bátyjainak.

– Felhívsz majd?

– Persze – vigyorog Sawyer, és felemeli a kezét, hogy a lány füle mögé igazítson egy vörös haj tincset, és...

Te jó isten! Ez nem is Sawyer.

Leesik az állam. Nincs ott a kezén az a csúnya égés, a hét elején elcseszett vacsora nyoma. Ami tegnap még ott volt, hiszen emlékszem, hogy láttam.

Ami azt jelenti, hogy ez a srác itt Sawyer barátnőjével nem Sawyer. Hanem Sebastian. A lány vajon tudja?

Boldogan felkacag, amikor megint csókot kap a nyakába.

– Hagyd abba, mennem kell.

Lehet, hogy tudja.

Ahogy szétrebbenek, mindketten észreveszik, hogy ott állok. A lány egy pillanatra elbizonytalanodik.

– Helló – motyogja, aztán lesiet a lépcsőn.

Sawyer – azaz Sebastian – csúnyán néz rám, aztán eltűnik a szobájában. Vagyis az ikertestvére szobájában.

Hát jó. Inkább törődöm a magam dolgával.

A konyhában ott találom az ikerpár másik tagját, ahogy éppen gabonapelyhet eszik az asztalnál. Rögtön a bal kezére téved a tekintetem. Igen, ott az égés nyoma.

- Jó reggelt, Sebastian – teszem próbára az elméletemet.
- Sawyer – nyögi, mielőtt még több pelyhet kanalaz a szájába. Nyelek egyet.

Basszus! Ezek cserélgetik egymás között Sawyer barátnőjét? Ez aztán tökök. És beteg.

Én is fogok egy tál gabonapelyhet, és a pultnak dőlve enni kezdek. Hamarosan Sebastian sétál be a konyhába.

– Kösz, tesó – mormolja neki Sawyer, amikor elhalad mellette.

Nem tehetek róla, kibukik belőlem a nevetés.

– Mi van? – kérdezi Sawyer, és mindketten rám merednek.

– Tudja a barátnőd, hogy az ikertesóddal aludt? – érdeklődöm.

Megfeszül az arca, de nem tagadja. Inkább kioszt egy figyelmeztetést.

– Ha csak egy szót is szólsz...

Újabb kacajjal szakítom félbe.

– Nyugi, kiskirályok! Játsszátok csak a beteg játékokat! Lakat van a számon.

Ekkor jelenik meg Callum, galléros fehér pólóban és kényelmes nadrágban. Hátrazselézte a haját, és most az egyszer úgy néz ki, mint aki még nem nyúlt a bárszekrényhez.

– Jó, hogy felkeltetek, srácok – mondja az ikreknek. – Hol vannak a többiek? Szóltam nekik, hogy negyed nyolcra jöjjenek le. Neked pedig szép a ruhád, de lehet, hogy át kellene öltöznöd valami vitorlázósba – fordul felém.

– Vitorlázósba? – bámulok rá bambán.

– Nem mondtam tegnap este? Ma reggel együtt megyünk vitorlázni.

Micsoda? Nem, nem mondta. És ha ezt tudom, akkor Sawyer barátnőjével együtt kiosonok a házból, és bebújok a csaj csomagtartójába.

– Imádni fogod a Mariát – jelenti ki izgatottan Callum. – Nincs túl nagy szél odakint, úgyhogy szerintem nem fogjuk használni a vitorlát, de ettől még jó móka lesz.

Royalékkal egy hajón? A nyílt vízen? Szerintem Callum nem

igazán érti a „móka” szó jelentését.

Easton gyűrött sortban és ujjatlan pólóban botorkál be a konyhába, a fején pedig mélyre húzott baseballsapka. Semmi kétség, hogy másnapos a tegnap este után. Hirtelen megjelenik a lelki szemeim előtt, ahogy Easton egész délelőtt kihány a ringatózó hajóból.

– Reed! – kiabál ki a konyhaajtón Callum. – Mozogj! Ella, te meg öltözz át! És húzd fel a vitorláscipőt, amit Brooke választott neked. Vettetek olyat, ugye?

Fogalmam sincs, mert nem szerepel a szótáramban a „vitorláscipő” kifejezés. Teszek egy próbát, hogy elmeneküljek ebből a kibontakozó rémálomból.

– Callum, sok a tanulnivalóm...

– Hozd magaddal – legyint. – Reed! – kiabálja megint.

Basszus! Azt hiszem, vitorlázni fogok.

A Maria pont olyan, mint amilyennek egy multimilliomos hajóját képzelem az ember. Még ha csak *hajó* lenne... Természetesen yacht, amin úgy érzem magam, mintha egy rapszám klipjébe csöppentem volna, amikor Brooke a kezembe nyom egy pohár méregdrága pezsgőt, mert Callum éppen nem látja. Brooke rám kacsint, és azt mondja, hogy csak gyömbér, ha Callum kérdezi. De persze nem kérdezi. Callumnak igaza volt: gyönyörű a nyílt víz. Körülvesz minket a nyugodt és mesés szép Atlanti-óceán.

Callum mai és Brooke-kal megyek a kikötőbe, a fiúk pedig Reed terepjárójába ülnek. Ez nagy megkönnyebbülés, mert felfordul a gyomrom a gondolattól, hogy beüljek Reed kocsiába, miután láttam este rázkódni a parkolóban.

Kíváncsi vagyok, kivel volt. Fogadni mernék, hogy az édes kis tiszta lelkű Abbyjével. De nem vagyok biztos benne, hogy kielégült. Úgy hallottam, hogy szex után ellazul az ember, Reed viszont egész testében feszült, amióta felszálltunk a yachtra.

A szemközti korlátnál áll – olyan messze tőlem és Callumtól,

amennyire csak lehet anélkül, hogy kizuhanna. Az emeleten, ahol étkező és jacuzzi kapott helyet, Brooke napozik éppen meztelenül, aranyszínű haja pedig csillog a napfényben. Még fürdőruhához sincs elég meleg, nemhogy az Éva-kosztümhöz, de őt ez nem zavarja.

– Na, mi a véleményed? – mutat Callum a vízre. – Békés, ugye?

Nem igazán. Semmi békés nincs abban, hogy Reed Royal bámul engem. Vagyis inkább lesújtó tekintettel méreget, ahogy az elmúlt egy órában tette.

Easton még mindig odalent van, és isten tudja, mit csinál. A fiúk mélyen alszanak itt a nyugágyban, így Callum az egyetlen társaságom, Reednek pedig ez szemlátomást nem tetszik.

– Drágám! – szól Brooke a napozóteraszról. – Gyere, kend be a hátam!

Callum kerüli a pillantásomat. Valószínűleg nem akarja, hogy lássam a kiéhezett tekintetét.

– Elleszel egy kicsit egyedül? – kérdezi.

– Persze, menj csak!

Megkönnyebbülök, hogy egyedül hagynak, bár nem tart sokáig az érzés. Megint a tetőfokára hág a feszültség, amikor Reed ragadozó testtartásban lépked felém. Alkarjával rátámaszkodik a korlátra, és egyenesen előre mered.

– Ella.

Nem tudom, hogy ez most egy üdvözlés vagy kérdés.

– Reed – forgatom a szememet.

Nem folytatja. Csak a vizet bámulja.

Lopva felé sandítok, mire idegesítő módon megdobbán a szívem, mint mindig, amikor Reed itt van a közelemben. Maga a megtestesült férfiasság. Magas, széles vállú, az arca pedig tökéletes metszésű. Kiszáradó szájjal csodálom erőtől duzzadó, szálkás karját.

Jó harminc centivel magasabb nálam, így amikor végre felém fordul, hátra kell hajtanom a fejemet, hogy a szemébe nézzek.

Végigmér azzal a kék szemével. Egy pillanatra megtorpan a tekintete az apró farmersortom és nyakbakötős topom láttán.

Aztán a sötétkék-fehér vitorlascipőkre fókuszálva felfelé görbül a szája széle.

Eszembe jut, hogy talán be akar szólni a cipőm miatt, de leolvad az arcáról a majdnem-mosoly, amikor egy rekedt nyögés hallatszik a fejünk fölül.

– Igen!

Mindketten megborzongunk Brooke torokhangjától.

Ezt egy férfimorgás követi. Callumnak tehát nem okoz gondot, hogy belecsapjon a lecsóba, miközben a fiai a közelben vannak. Szerintem ez gusztustalan, viszont mégsem tudom utálni őt, miután bevallotta, hogy még mindig gyászolja a feleségét. A veszteség örült dolgokra készíti az embert.

– Menjünk – böki ki Reed, miután káromkodik egyet az orra alatt.

Megmarkolja a karomat, hogy ne legyen más választásom, mint követni őt a fedélzet alá vezető lépcsőhöz.

– Hová megyünk?

Nem válaszol. Kinyitja az ajtót, hogy begyalogoljon a fényűző nappaliba, ahol bőrkanapék és üvegasztalok állnak. Elcsörtet egy teljesen felszerelt konyha és étkező előtt, egyenesen a hátulsó kabinokhoz.

– East! – kopog be az egyik tölgyfa ajtón. – Kelj fel, te állat!

– Húzzál el! – mordul fel a címzett. – Szétmegy a fejem.

Reed kopogás nélkül besétál a kabinba. A válla fölött átlesve látom, hogy Easton elterülve fekszik a hatalmas ágyon, és egy párnát szorít a fejére.

– Kelj fel – parancsolja Reed.

– Miért?

– Le kell foglalnod apát – nevet fel gúnyosan. – Vagyis jelen pillanatban van elfoglaltsága, de azt akarom, hogy odafent legyél, ha esetleg változna a helyzet.

Easton leveszi a párnát az arcáról, és nyögve felül.

– Tudod, hogy mindig fedezlek, de nekem rémálom hallgatni azt a nőt. Azok a sikkantások, amiket kiad, amikor apa...

Félbehagyja a mondatot, amikor meglát engem Reed mögött.

Nem látom Reed arcát, de akármilyen képet is vág, elég ok

arra, hogy Easton feltápáskodjon az ágyból.

– Hoppá!

– Az ikreket is tartsd távol – teszi hozzá Reed.

Az öccse szó nélkül eltűnik, de ahelyett, hogy a kabinjában maradnánk, Reed a szomszéd ajtóhoz lép, és int nekem, hogy kövessem befelé.

– Mit akarsz? – állok meg karba font kézzel.

– Beszélni.

– Akkor beszélj itt!

– Gyere be, Ella!

– Nem.

– De.

Leeresztem a kezemet, és bemegyek a kabinba. Van valami ebben a srácban, amitől engedelmeskedem a parancsának. Igen, eleinte harcolok ellene. Mindig harcolok, de ő mindig győz.

Reed becsukja mögöttem az ajtót, és beletúr szélfúttá hajába.

– Gondolkodtam azon, amiről a múltkor beszélgettünk.

– Nem beszélgettünk. *Te* beszéltél.

Felgyorsul a szívverésem, mert emlékszem, mit mondott.

„Ha meg kell dugnom téged azért, hogy ne tedd tönkre a családomat, akkor megteszem.”

– Azt akarom, hogy tartsd távol magad az öcsémtől.

– Jaj, féltékeny vagy? – hergelem az oroszlánt, ahogy Callum mondaná, de igazából nem érdekel. Unom, hogy ez a srác megmondja nekem, mit csináljak.

– Megértem, hogy hozzászoktál egy bizonyos életmódhoz – folytatja, figyelmen kívül hagyva a beszélőlésem. – Fogadok, hogy a fiúk sorban álltak a régi sulidban, hogy meghegessenek.

Megáll a szívem, amikor megragadja a pólója alját.

– Vannak szükségleteid – von vállat. – Nem hibáztathatlak ezért. Tény, hogy nem könnyítettem meg, hogy az Astor Parkban barátokat szerezz. Egy srác sincs annyira tökös, hogy velem szembeszegülve elhívjon téged randira. Persze, jó csajnak tartanak. Mindenki annak tart.

Mégis hová a francba akar ezzel kilyukadni? És miért... úristen, miért veszi le a pólóját?

Tátott szájjal bámulom meztelen felsőtestét. Csorog a nyálam a kockás hasától. A ferde hasizma is mennyei en feszes. Összeszorítom a combomat, hogy csillapítsam a lüktetést odalent, de ettől csak rosszabb lesz.

Rám vigyorog. Ja, teljesen tisztában van vele, hogy hat rám.

– Az öcsém jól csinálja – közli csillogó szemmel. – De nem olyan jól, mint én.

Reed kigombolja a rövidnadrágját, és lehúzza a cipzárt. Nem kapok levegőt. Jéggé dermedve figyelem, ahogy lerángatja magáról, aztán félrerúgja.

Remegni kezd a lábam. Akármerre nézek, bronzbarna bőrt és feszes izmokat látok.

– Íme, az alku. Az öcsémet és az apámat békén hagyod. Ha nagyon visket, akkor hozzám jössz, és én majd megoldom.

Azzal a mellkasára teszi a tenyerét, és elkezd lefelé húzni.

Egyszerűen kiszorul a levegő a tüdőmből. Semmi mást nem tudok csinálni, mint hogy követem a kezét a tekintetemmel: lefelé csúsztatja a hasán, és megáll vele az ágyéka fölött, aztán bedugja a bokszerébe.

Reed rámarkol a szemlátomást duzzadó szerszámára, mire valaki felnyög. Szerintem én vagyok az. Biztos én vagyok, mert ő mosolyog.

– Akarod? – simogatja magát ráérősen. – A tiéd lehet. Megnyalhatod, szopogathatod, meglomagolhatod... Azt csinálsz vele, amit akarsz, bébi. Akkor, ha csak velem csinálod.

Még gyorsabban ver a szívem.

– Áll az alku? – biccenti oldalra a fejét.

Magamhoz térek a kimért hangjától. Felszínre tör bennem a szörnyülködés és a megalázottság érzése, úgyhogy hátratántorodva beverem a lábamat az ágy szélébe.

– Cseszd meg! – bukik ki belőlem.

Nincs lenyűgözve a kirohanásomtól.

Megnyalom az ajkamat. Szárazabb a szám, mint a Szahara, mégis tele vagyok élettél. Még az a sok sztriptíz és anya tapizós pasijai sem készítettek fel erre. Talán tényleg sorban álltak a pasik, hogy lefeküdjenek velem, de én arra koncentráltam, hogy

dolgozzak és gondoskodjak az anyukámról, aztán pedig csak a saját túlélésemre. Egyetlen srác arcát sem tudnám felidézni, akivel tavaly egy iskolába jártam.

Örökre az emlékezetembe fog vésődni a kép, ahogy Reed itt áll kigyúrva, bronzbarnán, a farkát markolászva.

Mindene megvan, amiről egy lány álmodhat: izmos test, sok év múlva is helyes arc, sok pénz, meg az a bizonyos plusz. Talán kisugárzásnak mondanám. A képessége, hogy egyetlen pillantásától is elájuljon az ember.

Itt hever előttem az alma: piros, lédús és zamatos. De Reed Royal igazából egy jóképű hercegnek álcázott csirkefogó. Pont, mint a mesében. Úgyhogy nagy hiba volna ebbe az almába beleharapni.

Hiába vonzódok hozzá, nem vagyok hajlandó olyannal átélni az elsőt, aki gyűlöl engem. Olyannal, aki az abszolút cselekvőképes testvérét akarja megvédeni az ártatlan pusztításomtól.

De anélkül sem akarom itt hagyni, hogy legalább megkóstolnám, mert nem vagyok annyira erős... És hülye sem.

Lehet, hogy utál, viszont kíván is engem. Még mindig ugyanolyan szorosan markolja a farkát. Sőt, még jobban megfeszülnek az izmai, mintha az érintésemre várna.

Erről beszélt Valerie múltkor, amikor táncoltunk. Nem a tömegre figyeltem, hanem Reed forró pillantásától éreztem elememben magamat, amivel minden mozdulatomat követte. Tudom, hogy ha most belelátnék a fejébe, akkor csak saját magamat látnám viszont benne.

Odaballagok a sarokba a székhez, amin egy összehajtogatott köntös hever. Leveszem róla az övét, amivel át volt kötve, és végighúszom az ujjaim között a frottírcsíkot.

– Azt csinálók, amit akarok? – kérdezem.

Egy pillanatra behunyja a szemét, és olyan vágyakozó tekintettel nyitja ki, hogy a térdem kis híján beadja a kulcsot.

– Igen. Bármit – préseli ki magából. – De csak velem.

– Miért vagy ennyire kiéhezve? – heccellem. – Tegnap este szexeltél valakivel.

Undorodva felhorkant.

– Én nem kamatyoltam tegnap. Te smároltál Easttel.

– Akkor nem te voltál az, aki olyan keményen döngetett a Roverben, hogy majdnem leesett a kereke?

– Az Wade volt.

Biztos értetlen arcot vágok, mert rögtön megmagyarázza:

– Az Astor Park csapatának irányítója, egyik barátom. A fürdőszoba foglalt volt. Nem bírt várni.

Valami megkönnyebbülésféle áraszt el. Talán a büszkesége csak így engedi, hogy együtt legyünk. Talán az enyém lehet. Talán ez az én jutalmam. Elhatározom, hogy teszek egy próbát.

– Ki akarlak kötni.

Megfeszül az állkapcsa. Biztos azt hiszi, hogy ez a perverzióm, amit már vagy százszor csináltam másokkal.

– Jól van, bébi. Amit csak szeretnél.

Ez nem megadás a részéről. Ez egy csali. Képzeletben lekeverek magamnak egy pofont, amiért egy pillanatra azt gondoltam, hogy többet jelenthetek neki egy kósza numeránál.

– Ez jó lesz, ugye? – közeledek felé egyre eltökéltebben.

Aggódva figyel, ahogy intek neki, hogy nyújtsa felém a csuklóját.

Hiába játszom a lazát, majdnem felnyögök, amikor hozzáér a felsőből kilátszó bőrömhöz. Megjegyzem, hogy a saját érdekemben jobban fel kell öltöznöm Reed közelében.

Nem vagyok se cserkész, se tengerész. Egyetlen csomót kötök, amelyet a cipőfűzőre szokás. Kétszer körbehúzom a csuklóján, és mindkettőnknek eláll a lélegzete, amikor az őv kétszer is hozzáér a bokszeralsó elülső részéhez.

– Végem van téled – préseli ki a fogai között.

– Helyes – dorombolom, miközben úgy remeg a kezem, hogy még ezt az egyszerű kis csomót is alig bírom megkötni.

– Neked ez tetszik? Hogy rád vagyok utalva.

– Mindketten tudjuk, hogy sohasem vagy rám utalva.

Motyog valamit az orra alatt arról, hogy lószart se tudok, de nem foglalkozom vele. Körülnézek, hogy mihez tudnám odakötni. Mázli, hogy egy hajón mindig minden oda van

csavarozva. A szék mellett van egy csillogó rézkarika, amihez odavezetem Reedet.

Leültetem a székre, és az övvel a kezemben letérdelek a lába közé. Úgy ül ott, mint egy király vagy egy modern fáraó, aki a lábánál heverő rabszolgányt szemléli.

Úgy lüktet a lábam között, hogy szinte már fáj. Csak azt a halk, gonosz kis hangot hallom a fejemben, amelyik azt kérdezi, hogy ebből ugyan mi baj lehetne.

Ez a srác annyira kíván engem, hogy cseppet sem lanyhult a merevedése. A dudorodó pamuton látszik, hogy várja az érintésemet – ahogy utasított, vagy inkább könyörgött érte. Még sohasem kaptam be senkinek. Kíváncsi vagyok, milyen érzés lehet.

Mielőtt leállíthatnám magamat, odanyúlók, és lehúzom a bokszerét annyira, hogy kiszabadítsam. Felszisszen, amikor hozzáérek.

Hát húha. Meglep, hogy milyen lágy. Olyan a bőre, mint a bársony.

– Te olyan...

„Tökéletes vagy” – akarom mondani, de félek, hogy kinevetne. Úgyhogy csak végighúzom rajta az ujjamat, és veszek egy mély lélegzetet. Lüktetek a vágytól.

– Ezt akarod? – kérdezi Reed. Beszólásnak szánhatta, csak könyörgés lett belőle.

Csak bámulom. Zavarba jövök tőle. Van rajta egy csepp, és... megnyalom. De ennyi nem elég. Repetázom. Úgy nyalogatom, mintha egy olvadó fagy lenne a legforróbb júliusi napon.

– Baszki! – szorul ökölbe a keze a fejem tetején. – Szopogasd! Gyerünk! Szopogasd, ahogy tudom, hogy tudod.

Eloszlatják a vágy felhőjét a kegyetlen szavak. Meghátrálok.

– Ahogy tudod, hogy tudom?

Annyira átadtam magamat, hogy hallatszik a hangomból a sebezhetőség, amit eddig próbáltam eltitkolni.

– Ahogy... – kezdi elfúló hangon, mintha nyugtalanítaná, hogy megbántott. Valamiért mégis folytatja: – Ahogy már ezerszer csináltad.

– Oké – felelem reszketős kacajjal. – Akkor jobb, ha felkészülsz, mert olyan fogásaim vannak, amilyenekről még csak nem is álmodsz.

Jól meghúzom a köntös övét, hogy odakötözzem a gyűrűhöz a padlón. Szorosan megcsomóزم. Reed csillogó szemmel figyeli. Legszívesebben behúznék neki egyet, hogy nagyon fájjon. De a testi fájdalmat kibírja, tehát semmi más nem marad, mint hogy elhitessem vele: örökre tönkre fogom tenni a drágalátos családját. Pont úgy, ahogy ő zúzza apró darabokra a szívemet.

Felmászom a székre, hogy a combjai mellé térdeljek.

– Tudom, hogy kívánsz engem. Tudom, hogy majd’ meghalsz érte, hogy megint eléd térdeljek – túrok bele a hajába, és felrántom a fejét, hogy a szemembe nézzen. – De majd akkor látsz megint térden, amikor befagy a pokol. Akkor sem érnék hozzád, ha fizetnél érte. Akkor sem érnék hozzád, ha könyörögnél érte. Még akkor sem, ha megesküdnél rá, hogy jobban szeretsz, mint a virágok a napfényt. Előbb dugnék az apáddal, mint veled.

Eltolom magamtól, és leszálok.

– Tudod mit? Lehet, hogy megyek is, és megteszem. Easton mondta, hogy apád úgyis a fiatal csajokat szereti.

Tettetett magabiztossággal vonulok az ajtó felé. Reed a kötelet ráncigálja, de a sima csomó a helyén tartja.

– Gyere vissza, és oldozz el! – morogja.

– Ááá... Ezt már egyedül kell megoldanod.

Az ajtóhoz lépve megfogom a kilincset, de még csípőre tett kézzel visszafordulok.

– Ha te jobban csinálod, mint Easton, akkor a tapasztalatok alapján apád lehet csak az igazán nagy szám.

– Ella, vonszold vissza a seggedet!

– Nem – mosolygok rá, aztán távozom. Hátulról hallom, hogy Reed a nevemet kiabálja. Egyre halkul a hangja, mígnem egy rossz emlék marad.

A fedélzeten Callum éppen piát vedel, Easton pedig mellette alszik egy nyugágyban.

– Ella, minden rendben? – szökken talpra Callum, hogy

odajöjjön hozzám.

Végighúzóom a kezemet a hajamon, és úgy teszek, mintha mi se történt volna.

– Persze. Igazából... Steve járt az eszemben. Az a helyzet, hogy szeretnék róla még többet megtudni, ha van kedved mesélni.

– Igen, hogyne – derül fel Callum arca. – Gyere, ülj le!

– Nem lehetne inkább négyszemközt? – kérdezem az ajkamat harapdálva, miközben a lábamat fodrozom.

– Természetesen. A saját kabinom jó lesz?

– Tökéletes – felelem mosolyogva.

– Istenem! Teljesen olyan a mosolyod, mint Steve-é – tátja el kissé a száját Callum, aztán átkarolja a vállamat. – Gyere! Együtt nőttem fel Steve-vel. A nagyapja, aki együtt alapította az Atlantic Aviationt az én nagyapámmal, tengerész volt. Steve és én órákig hallgattuk a papa anekdotáit. Szerintem azoktól kaptunk kedvet a bevonuláshoz.

Easton felkapja a fejét, amikor Callum a kabinja felé kalauzol. Előbb rám mered, aztán Callum karjára. Felkészülök egy aljas beszélésre, amit ezúttal talán meg is érdemelnék. De helyette csak úgy néz rám, mintha hasba rúgtam volna, vagy hazudtam volna neki – ami majdnem ugyanolyan rossz.

Kábé tíz percre hagyom, hogy Callum a jó öreg Steve-ről hadováljon, mielőtt félbeszakítom:

– Callum, ez tényleg érdekes, és jó, hogy megosztod velem, de... – mondom habozva. – Kérdezni szeretnék valamit, ami azóta motoszkál bennem, hogy beléptem a házba.

– Nyugodtan, Ella. Bármit kérdezhetsz tőlem.

– Miért bántja ez annyira a fiaidat? – idézem fel Reed állandóan durcás arcát, és nyelek egy nagyot. – Miért olyan dühösek? Mindketten tudjuk, hogy nem bírnak engem, és

kíváncsi vagyok, miért.

– Csak kell nekik egy kis idő – dörzsöli meg az arcát Callum. – Majd megszokják.

Magam alá húzom a lábamat az ágyon. Csak egy szék van a kabinban, amire Callum ült le, így nekem az ágy jutott. Elég kínos a matracon ücsörögve beszélgetni az új apámmal a régiről, aki már meghalt, de csak nemrég értesültem a létezéséről.

– Ezt már mondtad, de szerintem nem fogják megszokni – válaszolom halkán. – És nem értem, hogy miért. Talán a pénz miatt? Azt veszik zokon, hogy pénzt adsz nekem?

– Nem a pénzről van szó. Hanem a... Jaj, a pi... Mármint a ménkübe! – botladozik Callum nyelve. – Jézusom, rám férne egy ital – állapítja meg nevetve. – De biztos nem engednéd.

– Most nem – fonom keresztbe a karomat. Callum azt akarja, hogy kemény legyek vele? Hát akkor az leszek.

– Kerek perec, ne szarozzak? Így szeretnéd, ugye?

Ezen mosolyognom kell.

– Bizony.

Hátrahajtott fejjel felnéz a plafonra.

– Mostanra annyira tönkrement a kapcsolatom a fiúkkal, hogy ha Teréz anyát hoznám ide, őt is megvádolnák azzal, hogy rám moccan. Szerintünk megsaltam az anyjukat, aki ebbe halt bele.

Erőfeszítembe kerül, hogy ne essen le az állam. Húha! Hát így már valamennyire érthető. Veszek egy mély levegőt.

– És ez igaz?

– Nem. Sohasem csaltam meg. Még csak kísértést sem éreztem rá, a házasságunk alatt egyszer sem. Fiatal korunkban vadultunk egy kicsit Steve-vel, de miután elvettem Mariát, rá se néztem más nőre.

Őszintének hangzik, de úgy érzem, hogy Callum még elhallgat valamit.

– Akkor miért vágnak folyton savanyú képet a fiaid?

– Steve... – fordul el tőlem Callum. – Basszuskulcs, Ella! Időt akartam adni neked, hogy megszerezsd az apádat. Nem pedig elmesélni a gáz dolgait, amiket azért csinált, mert magányos volt.

Minden szalmaszálba igyekszem belekapaszkodni, hogy Callum végre kibökje, amit annyira el akar titkolni.

– Figyelj, nem akarok érzéketlennek tűnni, de az a helyzet, hogy nem ismerem Steve-et, és már soha nem is fogom megismerni. Ő nem egy valódi ember a számomra, mint például Reed, Easton vagy te. Azt szeretnéd, hogy én is Royal legyek, de sohasem lehetek az, ha nem fogad el mindenki a családban. Miért jönnék vissza érettségi után egy olyan helyre, ahol nem is kíváncsiak rám?

Sikerrel jár az érzelmi zsarolás, mert Callumnak rögtön megered a nyelve. Engem pedig őszintén megérint, hogy mennyire vágyik rá, hogy igazi családtag legyek.

– Steve sokáig volt agglegény. Szeretett dicsekedni. Amikor a fiúk kicsik voltak, szerintem férfi példaképnek tartották az ő Steve bácsijukat. Mesélt nekik a vadabb időszakáról, én pedig sohasem állítottam le. Gyakran repkedtünk üzleti utakra, Steve pedig ezt ki is használta. Komolyan mondom, hogy én nem, de... ezt nem mindenki hitte el.

Például a gyerekei sem. És a felesége sem.

Callum fészkelődni kezd a széken. Szemlátomást kellemetlen neki a történet.

– Maria depressziós lett, én pedig nem vettem észre a jeleket. Így visszatekintve már tudom, hogy a távolságtartása és a hangulatingadozásai komoly tünetek voltak, de túlságosan lefoglalt, hogy kihúzzam a céget a válságból. Maria egyre több gyógyszert szedett, és csak a fiúk jelentették neki a társaságot. A túlادagolásnál éppen a világ másik felén voltam. Steve-et vonszoltam ki egy tokiói kuplerájából. A fiúk pedig engem hibáztattak.

Talán jogosan – gondolom magamban.

– Steve nem volt rossz ember, de te... Te egyfajta *bizonyíték* vagy, azt hiszem. Bizonyíték arra, hogy az orromnál fogva belevitt azokba a dolgokba, amik Maria halálát okozták.

Callum könnyörögve néz rám, hogy értsem meg, sőt bocsássák meg neki. De nem én vagyok az, aki megadhatja a feloldozást.

– Steve megváltozott, miután megkapta azt a levelet az

édesanyádtól. Egyik napról a másikra más ember lett belőle. Esküszöm, ő lehetett volna a legfigyelmesebb, legodaadóbb apa. Szeretett volna gyerekeket, és a fellegekben járt, amikor megtudta, hogy létezel. Rögtön elkezdett volna keresni téged, ha nincs az a régóta tervezett utazás Dinah-val. Olyan helyen sárkányrepült, ahol elvileg nem is szabad, csak lefizetett valami helybélit, hogy engedélyezzék neki. Úgy tervezte, hogy azonnal a nyomodba ered, amikor hazajön. Ne utáld őt!

– Nem utálok. Még csak nem is ismerem. Én...

Nem tudom befejezni a mondatot, mert összevissza cikáznak a gondolataim. A Royal fiúk fejében valahogy összegabalyodott az anyjuk halála Steve szerepével, én pedig tökéletes – és élő – bűnbak vagyok. Semmit sem tehetek, hogy megváltoztassam a véleményüket. Ezt már látom. De én akartam tudni az igazságot, és nem hibáztatom Callumot, amiért elmondta.

– Köszönöm – mondom remegő hangon. – Nagyra értékelem, hogy őszinte vagy velem.

Akkor is utálnának, ha az erkölcs bajnoka lennék. Akár Abby is lehetnék. Egyszer csak beugrik valami, és már ki is csúszik a számon, mielőtt észbe kapnék.

– Milyen volt Maria?

– Kedves. Kedves volt és jólelkű. Alig több, mint százötven centi magas, és olyan, mint egy angyal – feleli mosolyogva. Lerí róla, hogy mennyire szerette. Egyvalakinél láttam már ilyen igazi szeretetet: az anyukám szeme csillogott így. Nem tudta összekapni magát, de szeretett engem.

Maria elültette a fiaiban, hogy ugyanezt keressék. Abby az ő másolata, nekem pedig a szöges ellentétem. Nem kéne, hogy zavarjon, mégis zavar. Akármennyire is utálok bevallani, valójában azt szeretném, hogy Reed *irántam* érezzen így.

Ez minden idők leghülyébb érzelmi katyvasza nálam.

19. FEJEZET

REED RÁM SE NÉZ A PART FELÉ VEZETŐ ÚTON, és akkor sem, amikor hazaérünk. De a mély hallgatása elég sokat mond. Szörnyen mérges, és még nagyon sokáig az is marad.

Napszúrásra hivatkozva kibújok az ebéd alól, mert semmiképpen sem bírnék ki egy közös étkezést Reeddel úgy, hogy vagy levegőnek néz, vagy folyton piszkálódik.

Tudom, hogy magamnak kerestem a bajt, de amikor Easton mogorván néz rám, miközben a szobámba tartok, eszembe jut, hogy talán hibát követtem el.

– Azt hittem, nem akarsz kefélni az apámmal – sziszegi nekem a folyosón.

– Nem is. Csak azt akartam, hogy Reed azt higgye.

Easton még mindig kétkedő arcot vág, úgyhogy felsóhajtok.

– Callum csak Steve-ről mesélt nekem.

És az anyukádról – tehettem volna hozzá, ha Easton éppen tudja értékelni.

Egy pillanatra sem nyugtatta meg a vallomásom.

– Ne szívasd a bátyámat! Felhúztad, és ezt most valahogy ki kell adnia magából.

– Mire célzol? – sápadok el. Félek a választól. Vajon Abbyhez rohan? Mindjárt lehányom Easton vitorlascipőjét.

– Mindegy – legyint. – Nektek vagy dugnotok kéne, vagy távol tartani magatokat a másiktól. Én az utóbbira szavazok.

– Megjegyeztem – nyitok be a szobámba, de Easton elkapja a karomat.

– Komolyan mondom. Ha szükséged van valakire, csak gyere hozzám! Nekem nincs veled akkora bajom.

Grr! Elegem van ezekből a Royal fiúkból.

– Jesszusom, Easton! Milyen úriember vagy! Meddig érvényes a szánalomsex-ajánlatod? Vagy bármikor beválthatom a kupont, amikor kedvem támad?

Becsörtetek a szobámba, és becsapom az ajtót értetlenkedő arca előtt. Korán van még, de inkább lefekszem, mert napkelte előtt a pékségben kell lennem, aztán meg iskola. Ráadásul senki sincs ebben a házban, akivel szóba akarnék állni.

Bebújok a takaró alá. Ráveszem magamat az alvásra, de felfelriadok minden ajtócsapódásra és lépésre a folyosón.

Késő este dühös suttogást hallok odakintről. Ugyanolyat, mint a múltkor. Easton és Reed vitatkozik. Az órára nézek. Most is ugyanannyi az idő: épphogy elmúlt éjfél.

– Megyek – jelenti ki Reed. – Legutóbb kiakadtál, amiért nem engedtelek jönni, most meg nyafogsz, amikor hívlak?

Hú, hát ezzel biztos betalált.

– Hát bocs, hogy aggódom, amiért annyira mélyen bedugtad a fejedet a seggedbe, hogy azt se látod, ha feléd száll egy ököl – vág vissza Easton, mint akinek tényleg betaláltak.

– Én legalább nem csorgatom a nyálamat Steve lányára.

– Ja, persze – gúnyolódik Easton. – Azért taláلتalak téged majdnem pucéran egy székhez kötözve. Mert téged egyáltalán nem érdekel Ella.

Olyan messzire mentek a folyosón, hogy nem hallom teljesen Reed válaszát, de valami ilyesmi lehet:

– Előbb hegeszteném meg Jordant, mint hogy abba az

egérlyukba dugjam a farkamat.

Lelököm magamról a takarót, és kipattanok az ágyból. Ezeknek olyan titkaik vannak, amikről nem akarják, hogy tudjak? Na, hát ha kitört a háború a Royal-házban, akkor minden lehetséges fegyverre szükségem van.

A szekrényhez rohanva felkapom az első cuccot, ami a kezembe akad, ami pont egy miniszoknya. Nem a legjobb szerelés a kukkoláshoz, de nincs vesztegetni való időm. Belebújok a szoknyába, magamra húzok egy pólót, beugrom a tornacipőmbé, és a lehető leghalkabban kiosonok a szobámból.

A hátsó lépcsőn ereszkedem le. Senki sincs a konyhában, de odakintről halk zajokat hallok. Egy kocsiajtó csapódik. Francha! Sietnem kell. Az ikrek szerencsére lent szokták hagyni a cuccaikat, a kulcsomójukat, a pénztárcájukat meg mindenüket az előszobában.

A konyhán keresztül odaszaladok, és megfogom az első kapucnis pulcsit, amit találok. Kulcsomó és egy köteg pénz van az előső zsebében. Szuper. Az ajtó üveges része alá bújva kikukucskálok. Látom, hogy Reed Roverjének hátsó lámpája távolodik.

Feltépem az ajtót, és gyorsan odavonszoló a seggemet a garázsba. A slusszkulcsot megnyomva felvillan az ikrek terepjárójának lámpája. Megkönnyebbült sóhajjal szállok be.

Nem könnyű titokban követni valakit kocsival egy csendes utcán a sötétben. Mégis sikerül, mert Reed nem áll meg, és nem is fordul meg dühösen, hogy kérdőre vonjon. A város szívébe vezet, aztán néhány mellékutca után egy kapuhoz érünk.

Reed leparkol. Én leállítom a motort, és lekapcsolom a lámpát. A holdfényben alig látom kiszállni a két fiút a Roverből, aztán pedig átmászni a kerítésen.

Mégis mi az ördögbe keveredtem? Drogokkal kereskednek? Az hülyeség lenne. Tele van a család pénzzel. A pulcsiban, ami rajtam van, ötszáz dollár rejtőzik összegyűrt ötvenesekben és húszasokban. Az egészzet feltenném rá, hogy ha végignézném az összes zakó és pulcsi zsebét az előszobában, akkor mindegyikben találnék egy rakás lóvét.

Akkor vajon mit csinálnak?

Odaszaladok a kerítéshez, hátha látok valamit. Csak egy sor elnyújtott téglalap alakú épület tárul elém. Nagyjából mind ugyanakkora. Reednek és Eastonnak semmi nyoma.

Hiába suttogja a belső hang, hogy nagyon nagy hülyeség átmászni a kerítésen és berohanni a sötétbe, mégis megteszem.

Az épületekhez közelebb érve észreveszem, hogy egyáltalán nem is épületek, hanem konténerek. Tehát biztos egy raktárban vagyok. A tornacipőmnek puha a talpa, ami nem csap zajt, így senki sem hallja, amikor Easton közelébe érek. Egy köteg pénzt ad át valami kapucnis idegennek.

Hátrahúzódok az egyik doboz mögé, hogy aztán kikandikáljak a sarkánál, mint egy béna nyomozó egy szörnyű akciófilmben. Easton és az idegen mögött egy hevenyészve felrajzolt kört látok egy üres tér közepén, négy konténer végében.

A kör közepén pedig Reed áll egy szál farmerra vetkőzve.

Végignyújtja az egyik karját a mellkasa előtt, aztán a másikat is, majd lábujjhegyen szökdécselve próbálja ellazítani az izmait. Amikor meglátom a másik félmeztelen fickót is, összeáll a kép. A titkos késő esti kiruccanások! Azok a zúzódások az arcán! Easton biztos a bátyjára fogad. Basszus, lehet, hogy Easton is verekszik – most, hogy így eszembe jut a múlt heti veszekedésük.

– Gondoltam, hogy követ valaki, de Reed nem hitte el.

Megpördülök a tengelyem körül. Easton áll mögöttem. Aztán védekező pozícióba helyezkedem, még mielőtt lecseszhetne.

– Mit fogsz csinálni, beárulsz? – ékelődöm.

– Gyere, te kis kíváncsi – forgatja a szemét, és előrehúz. – Miattad van ez az egész. Akár végig is nézheted.

Hagyom, hogy a kör széléhez vonszoljon, de azért tiltakozom.

– Miattam van? Ezt meg hogy érted?

Easton félrelöki az embereket, hogy előretolakodjon velem.

– Tök pucéran odakötözni Reedet egy székhez?

– Volt rajta gatya – motyogom.

Easton nem törődik velem, csak folytatja:

– Kanosabban hagyta ott, mint amilyen egy tengerész egy kilenc hónapos kiküldetés után. Ugyan már, hugi... Úgy buzog

most benne az adrenalin, hogy vagy verekszik, vagy kefél – néz le rám elgondolkodva. – És mivel nem keféltél vele, ez van. Hé, bátyó! – kiált fel. – Eljött megnézni a hugi.

– Mi a fenét csinálsz itt? – pördül meg Reed.

Ellenállok a kísértésnek, hogy elbújjak Easton széles háta mögé.

– Csak azért jöttem, hogy szurkoljak a családnak. Hajrá...

Majdnem azt mondom, hogy hajrá, Royalék, de talán álnevet használnak vagy ilyesmi.

– Hajrá, család! – emelem a magasba az öklömet.

– East, ha te ráncigáltad ide, akkor esküszöm, hogy szétrúgom a seggedet.

– Öregem, én megmondtam, hogy valaki követ! – tartja fel a két tenyerét Easton. – De te el voltál foglalva azzal, hogy picsogtál, mennyire móresre fogsz tanítani valakit – biccent felém.

Reed csúnyán néz. Látszik rajta, hogy legszívesebben felkapna, és kidobna a sötét éjszakába. Mielőtt bármit is csinálhatna, a másik félmeztelen fazon odajön a fatörzs méretű combjaival, és rácsap Reed vállára.

– Vége a családi összejövetelnek? Még ma le akarom játszani ezt a meccset.

Reed kék szeméből elpárolog a düh.

– Öt másodpercig se fogod bírni, Cunningham. Hol a tesód?

Cunningham megvonja széles vállát.

– Valami csajt szopat. Ne félj, Royal! Nem foglak annyira bántani. Tudom, hogy holnap az Astor Parkban kell mutogatnod a csinos pofidat.

– Itt maradsz – mutat rám Reed, aztán a padlóra. – Sokkal rosszabb lesz neked, ha megmoccansz.

– Mert eddig annyira jó volt! – csattanok fel.

– Ne csacsogjatok, harcoljatok! – rikkantja valaki a tömegben.

– Ha szappanoperát akarnék nézni, akkor otthon maradtam volna.

Easton erőteljesen odacsap Reed vállára, Reed pedig visszaüt. Én mindkettőtől padlót fogtam volna, de ezek úgy röhögnek,

mint a hülyék.

Cunningham visszahátrál a kör közepére, és int Reednek, hogy tartson vele. Reed nem habozik. Nincs táncikálás, nincs hangolódás.

Reed ráveti magát, és jó öt percig repkednek az ütések. Cunningham minden találatától összerезzenek, de Easton csak nevetve biztatja Reedet.

– Reedre fogadni könnyű pénz! – kurjongatja.

Keresztbe fonom magam előtt a karomat. Callum azt mondta, hogy nehéz időszakon megy keresztül, de vajon tudja-e, hogy a fiai is? Akik idejönnek, hogy mások kicsépeljék belőlük mindazt a szörnyűséget, amit éreznek?

És vajon mit árul el rólam, hogy nedves a tenyerem – más részeimmel egyetemben? Hogy egyre gyorsabban veszem a levegőt, és zakatolni kezdett a szívem?

Le sem tudom venni a szememet Reedről. Csillognak az izmai a napfényben, és olyan hihetetlenül gyönyörű ebben az állatias formában, hogy én is ösztönösen reagálok rá, s nem tudok mit kezdeni az egésszel.

– Meleged lett tőle, mi? – suttogja a fülembe Easton.

Megrázom a fejemet, de az egész testem azt üvölti, hogy igen. Amikor Reed beviszi a végső találatot, amelyiktől Cunningham megpördül a levegőben, hogy aztán arccal a betonon landoljon, tudom, hogy legközelebb már képtelen leszek visszautasítani. Elég lesz csak a kisujját mozdítania.

20. FEJEZET

EASTON MELLEITEM ÜL, miközben az ő kocsiját vezetem hazafelé, mert Reed azt motyogja, hogy szerinte egyedül nem talállok vissza. Szólni akartam, hogy teljesen egyedül találtam oda, de inkább befogom. Ma este szemlátomást nem érdemes vitatkozni vele.

Cunningham után még két fazonnal harcolt, és mindkettőt megverte. Easton hazafelé összeszámolta, mennyi pénzt nyert: nyolcezer dollárt összesen. Ez csepp a tengerben ahhoz képest, hogy már amúgy is tele vannak lóvéval, de East kifejtí, hogy a vérrel és verejtékkal megkeresett pénz mindig édesebb.

Reed viszont nem vérzett. Szerintem holnapra még csak zúzódásai vagy fájdalmai sem lesznek, amilyen vadul és amekkora erővel csapkodta az öklével ezeket a fickókat ma este.

A ház előtt leállítom a motort, de bent maradok a kocsiban, mert Reed még nem szállt ki a sajátjából. Easton nem habozik: zsebre vágja a pénzt, aztán kiszáll a terepjáróból. A hátsó ajtó felé veszi az irányt anélkül, hogy hátranézne.

Én csak akkor kászálódok ki a kormány mögül, amikor látom, hogy Reed is megteszi. Három méterre állunk egymástól, és farkasszemet nézünk. A kemény pillantását és a megfeszült állkapcsát látva úrrá lesz rajtam a fáradtság. Teljesen kimerültem – de nem azért, mert már majdnem hajnali kettő van, és reggel hétkor keltem.

Abba a gyűlöletbe fáradtam bele, ami Reedből árad felém. Belefáradtam, hogy harcoljak vele. Belefáradtam a játszmákba, a feszültségbe és a végeláthatatlan ellenségeskedésbe.

Teszek felé egy lépést.

Erre ő hátat fordít, és eltűnik a ház mögött.

Nem! Most nem. Nem menekülhet el előlem. Nem fogom hagyni.

A nyomába eredek. Közben jól jönnek a mozgásérzékelő lámpák a ház körül. Mutatják az utat a hátsó kertbe, onnan pedig ki a partra.

Reednek hat méter az előnye. Meg a tudat, hogy itt lakott egész életében. Könnyűszerrel kerülgeti a sziklákat a parton, amíg el nem ér a víz széléig.

Én még mindig a kavicsokkal teleszórt homokban lépkedek, amikor látom, hogy lerúgja a cipőjét, és belegázol az óceánba. Nem zavarja, hogy elázik a nadrágszára.

Késő van, de nincs koromsötét. Gyönyörű arcát megvilágítja a holdfény. Lazán tartott vállakkal beletúr a hajába, amikor végre odaérek mellé.

– Nem kínoztuk egymást eleget mára? – szólal meg elgyötörten.

– Elég eseménydús nap volt, mi? – sóhajtok fel.

– Odakötöztél egy székhez – motyogja.

– Megérdemelted.

Egy pillanatra elhallgatunk. Kibújok a cipőmből, és teszok egy lépést előre. Felsikkantok, mikor a jéghideg víz a lábamhoz ér. Reed horkantva felnevet.

– Az Atlanti-óceán mindig ilyen hideg? – bukik ki belőlem.

– Aha.

A partot nyaldosó hullámokat bámulom. Aztán megint

felsóhajtok.

– Nem csinálhatjuk ezt örökké, Reed.

Nem válaszol.

– Komolyan – fogom meg a karját, hogy szembefordítsam magammal. Kifejezéstelen a kék szeme, amit jobbnak találok a szokásos megvetésnél. – Nem akarok többé harcolni veled. Belefáradtam a küzdelembe.

– Akkor menj el!

– Mondtam már, hogy maradok. Azért vagyok itt, hogy iskolába járjak, leérettségizzek, utána meg továbbtanuljak.

– Legalábbis azt mondod.

Bosszúsan felmordulok.

– Azt akarod, hogy valami mást mondjak? Oké, sok mondanivalóm van. Nem szexelek az apáddal, Reed. És soha nem is fogok, mert egyrészt *fúj*, másrészt meg nagyon *fúj*. Ő a gyámom, és nagyra becsülöm azért, amit értem tesz. Ennyi. És ennyi is marad.

Reed zsebre vágott kezekkel hallgat.

– Callummal csak beszélgettünk ma a hajón. Mesélt nekem az apámról, és őszintén szólva még mindig nem tudom, mit gondoljak az egésze-ről. Még csak nem is találkoztam Steve-vel, és abból, amit hallottam róla, azt se tudom, hogy kedveltem volna-e. De nem tudom megváltoztatni aényt, hogy ő az apám, érted? Szóval ezt nem róhatod fel nekem. Nem én kértem meg Steve-et, hogy koppintsa fel az anyámat, és nem én kértem meg az apádat, hogy trappoljon be az életembe, és hozzon engem ide.

– Azt mondod, hogy inkább még mindig pénzért vetköznél? – dohog Reed.

– Most éppen? Igen – válaszolom őszintén. – Attól az élettől legalább tudtam, mit várhatok. Tudtam, kiben bízhatok és kitől tartsam távol magam. És gondolj, amit akarsz a sztriptíztől, de soha senki sem kurvázott le, amíg azokon a helyeken dolgoztam.

– Mert olyan tiszteletre méltó foglalkozás – forgatja a szemét.

– Meg lehet élni belőle. És amikor az embernek tizenöt évesen ki kell fizetnie a haldokló anyja kórházi számláit, akkor esély a túlélésre. Te nem ismersz engem. Nem tudsz rólam semmit.

Meg sem próbáltál megismerni, így nincs jogod ítélkezni felettem. Nincs jogod csúnyán beszélni valamiről, amiről fogalmad sincs.

Megint megfeszül a válla. Még egyet előrelép, amitől víz fröccsen a csupasz bokámra.

– Nem ismersz engem – ismételem.

– Eleget tudok rólad – pillant rám sötéten.

– Azt is, hogy szűz vagyok? – bukik ki belőlem, még mielőtt lakatot tehetnék a számra. Úgy meglepődik rajta, hogy összerezzen. Aztán gyorsan észbe kap.

– Persze, Ella. Szűz vagy – hagyja rám cinikusan.

– Ez az igazság – pirulok el, bár fogalmam sincs, miért szégyenkezem. – Nyugodtan hidd azt, hogy ribanc vagyok. De tévedsz. Tizenöt voltam, amikor anyukám beteg lett. Mégis mikor lett volna időm fiúkkal szexelgetni?

Erre kegyetlenül felkacag.

– A következő az lesz, hogy még csak nem is csókolóztál, ugye?

– De, azt igen. Csináltam... dolgokat – teszem hozzá most már lángoló arccal. – De semmi komolyat. Semmi olyat, amivel folyton vádolsz.

– Ez most az a rész, amikor megkérpsz, hogy tegyelek felnőtt nővé?

– Te aztán tényleg seggfej vagy néha. Ugye tudod?

Reed csak a homlokát ráncolja.

– Csak azért mondom ezt el neked, hogy lásd, mennyire igazságtalan vagy – suttogom. – Megértem, hogy vannak problémáid. Utálod az apádat, hiányzik az anyukád, és szereted csak úgy péppé verni az embereket. Valami nem stimmel nálad, ez nyilvánvaló. Nem várom el, hogy barátok legyünk, jó? Igazából semmit sem várok tőled. De akarom, hogy tudd, hogy elegendem van ebből a cirkusból, amit művelünk. Bocsánatot kérek a korábbi viselkedésemért. Bocsánatot kérek, amiért odakötöztelek ahhoz a székhöz, és hagytam, hogy azt hidd, hogy Callummal van köztünk valami. Most viszont befejeztem a küzdelmet. Mondj, amit akarsz. Gondolj rólam, amit akarsz.

Nyugodtan legyél továbbra is paraszt! Már nem érdekel. Nem vagyok benne a játékban. Végeztem.

Még mindig csendben van, úgyhogy kísételek a vízből, és elindulok a ház felé. Elmondtam a magamét, és minden egyes szót komolyan gondoltam. Miután végignéztem, hogy Reed péppé ver néhány embert, már tényleg másképp látom a dolgokat.

A Royal fiúk még nálam is elcseszettebbek. Fájdalmukban csapkodnak, és én vagyok a legalkalmasabb célpont. Ha visszaütök, azzal csak rosszabb lesz. Olaj a tűzre. Nem vagyok hajlandó továbbra is részt venni ebben.

– Ella! – szól utánam Reed, mire megállok a medence mellett. Nagyot nyelek, amikor látom a megbánást a szemében. – Én... – kezdi rekedten, amikor mellém ér.

– Ti meg mit csináltok ilyen későn idekint, skacok? – rivall ránk valaki akadozó nyelvvvel.

Igyekszem leplezni a bosszúságomat, amikor meglátom Brooke-ot a teraszajtóban. Fehér selyemköntös van rajta, és az egyik vállára omlik szőke haja. Jobb kezében egy üveg vörösborot tart.

Észreveszem, hogy Reed megborzong a hangjától, de utána hidegen és közönyösen válaszol:

– Éppen beszélgetünk. Menj, feküdj le!

– Tudod, hogy nem tudok elaludni, ha nem bújhatok hozzá az apádhoz.

Brooke-nak sikerül esés nélkül lejönnie a lépcsőn. Odajön hozzánk, és felsóhajtok, amikor észreveszem alkoholtól elhomályosult tekintetét. Callum profi az ivásban, de Brooke-ot most látom először berúgva.

– Hol van Callum? – nyújtom felé a kezemet, hogy belém kapaszkodhasson.

– Bement az irodába – nyüszíti. – Vasárnap este! Azt mondta, vészhelyzet van.

Nem tehetek róla, együttérzés támad bennem. Egyértelmű, hogy Callum semmit sem tesz bele ebbe a kapcsolatba, pedig Brooke nagyon szeretné, hogy szeresse. Fáj érte a szívem.

– Nem tudtam, hogy a titkárnő megdöngetése vészhelyzetnek minősül – ékelődik Reed.

Brooke gyilkos pillantást vet rá, én pedig teszek egy védelmező lépést Reed felé.

– Hadd kísérjelek be – mondom Brooke-nak. – A nappaliba. Hozok neked egy takarót, és...

– Most már te vagy a ház úrnője? – rántja el a kezét rikácsolva. – Bolond vagy, ha azt hiszed, hogy bármit is jelentesz ezeknek a Royaloknak. Te meg... – fordul Reed felé eszelős tekintettel – jobb, ha nem beszélsz így velem többet.

Csípős válasza számítok Reedtől, de csak hallgat. Kérdő pillantást vetek felé, de mintha itt se lenne. Pókerarcot vág, szinte üresség látszik rajta.

– Egy napon majd az anyád leszek. Tanulj meg kedvesebben bánni velem – botladozik előre egy lépést Brooke, és megsimogatja Reed arcát gondosan manikűrözött ujjával.

Reed összerezzen, aztán lefejtí magáról Brooke kezét.

– Inkább a halál.

Szinte félrelöki Brooke-ot, ahogy elhalad mellette, be az ajtón. Reed után sietek, Callum barátnőjét pedig a teraszon hagyom.

Most én szólok utána:

– Reed!

– Mi van? – áll meg a konyhai lépcső előtt.

– Mit... mit akartál mondani, mielőtt Brooke megzavart minket?

– Semmit – fordul felém, és kék szeméből rosszindulat sugárzik.

– Egyáltalán semmit – motyogja.

Csattanást hallok a hátam mögül. Legszívesebben Reed után rohannék, de nem hagyhatom egyedül Brooke-ot részegen a medencénél.

Visszamegyek hozzá. Vészesen közel botorkál a vízhez.

– Gyere, Brooke – fogom meg a karját. Ezúttal engedelmesen követ, és rám támaszkodik a madársúlyával.

– Mind szörnyűek – zokogja. – Távol kell tőlük tartanod magadat, a saját érdekedben.

– Minden rendben lesz. Fel akarsz menni, vagy megfelel a nappali?

– Úgy, hogy engem bámul Maria szelleme? – borzong meg Brooke.

– Itt van. Mindig itt van. Ha lesz beleszólásom, elköltözzünk innen. Földig romboljuk ezt a házat, hogy megszabaduljunk Mariától.

Ez nem tűnik valószínűnek. Félig cipelve vonszolom be a nappaliba, ahol valóban ott lóg a kandalló fölött Maria portréja. Brooke feltartja a keresztbe tett ujjait, amikor elmegyünk mellette.

Vissza kell tartanom a nevetést. A nappali egy hosszú helyiség, ami végigfut a ház elülső részén. Két leülős rész van benne, úgyhogy Brooke-ot ahhoz húzom, amelyik közelebb van az ablakhoz, és távolabb Mariától.

Hálásan lerogy a kanapéra, felhúzza a lábát, és megtörli az arcát. Elkenődött a sminkje a könnyektől, amitől úgy néz ki, mint egy tragikus sorsú baba. Vagy mint egy sztriptíz táncos, aki biztos benne, hogy a gazdag pasas, akitől a százdolláros borraalót kapta, vissza fog jönni, hogy elvigye innen. Aztán persze nem jön. Csak kihasználta.

– Brooke... ha ennyire fáj neked Callummal lenni, miért vagy vele?

– Te tényleg azt hiszed, hogy van olyan férfi, aki nem okoz fájdalmat? Ők ilyenek, Ella. Bántanak – ragadja meg a csuklómat. – El kell menned innen. Ezek a Royalok tönkre fognak tenni.

– Lehet, hogy pont azt akarom – felelem könnyedén.

Elenged, hátrahúzza a kezét, és megint magába fordul.

– Senki sem akarja, hogy tönkretegyék. Mindenki arra vágyik, hogy megmentse.

– Muszáj lennie valahol legalább *egy* rendes pasasnak.

Ezen elkezd nevetni. Hisztérikusan. És nem bírja abbahagyni.

Otthagynom. Felmegyek az emeletre, miközben vihogásának hangja csiklandozza a hátamat. Ez a nő tényleg nem hiszi el, hogy találhat egy férfit, aki nem okoz fájdalmat neki.

Fogalmam sincs, miért olyan érzés ez nekem, mintha végighúzott volna egy kést a gerincemen.

21. FEJEZET

REED NEM VISZ MÁSNAP REGGEL DOLGOZNI. Már elment foci. edzésre, mire kilépek a házból. Nem lep meg a dolog. Biztosra veszem, hogy a békejobb volt az, amire végképp nem számított tőlem tegnap éjjel. Szóval most biztos éppen a suliba tart, és azon kattog az agya, hogy nem csak egy újabb trükk volt-e a bocsánatkérésem.

De nem az volt. Tartom magam a tegnapi döntésemhez. Befejeztem az ellenségeskedést a Royal testvérekkel.

Busszal megyek a pékségbe, hogy aztán három órát dolgozzak Lucy mellett. Utána átsétálok az iskolába, ahol a mosdóba osonva átveszem az egyenruhámat.

A klotyóról kilépve belebotlok abba a lányba, aki Eastonnal járt állítólag. Talán Claire-nek hívják.

Amint meglát engem, összeszorítja a száját. Egyetlen szót sziszeg, ahogy elhalad mellettem.

– Kurva.

Mintha gyomorszájon vágta volna. Elsápadva tűnődöm rajta,

hogy talán rosszul hallottam. De ahogy végigmegyek a folyosón, minden harmadéves lány lesújtó pillantásokat vet rám. Valami nincs rendjén. A srácok vigyorognak. Fájdalmasan nyilvánvaló, hogy ma valamiért én vagyok a téma.

Csak akkor tudom meg, hogy miről van szó, amikor Valerie megtalál a szekrényemnél.

– Miért nem mondtad, hogy smároltál Easton Royallal? – kér számon futogva.

Kis híján elejtem a matekkönyvet. Várjunk, itt most *Eastonról* van szó? De hát a szobámban voltunk, amikor csókolóztunk, és Reednek biztos nem járt el a szája. Akkor mégis honnan a fészkes...

A buli. Francba! Beugrik az emlékkép, Valerie pedig elkezd nevetni.

– Tudtam, hogy jobban rajtad kellett volna tartanom a szememet akkor este – viccelődik. – Még csak nem is ittunk! Ami azt jelenti, hogy *józanul* smároltál vele. Szükséged van a közbenjárásomra?

– Lehet – sóhajtok fel.

A lányok, akiknek Jordan partiján mutatott be – Pasztellék – elsétálnak mellettünk. Mindhárman felém fordítják a fejüket, és sutyorognak.

– Hülyeség volt tőlem – vallom be. – Tényleg nem gondoltam át.

Azon az estén csak Reedre gondoltam. Meg arra, hogy hogy nézett rám, amikor a ketrecben táncoltam.

– Akkor mindenki tudja? – kérdezem.

– Ó, naná – vigyorog Val. – Mindenki erről beszél ma reggel, és még csak be sem csengettek. Clarie nagyon pipa.

Arra mérget vennék. És ha Claire pipa, akkor el tudom képzelni, mit fog szólni Jordan. Egy magamfajta „szürke” csaj rátette a mocskos kezét az ő egyik drága Royaljára... Biztos totál kivan.

– És te? – kérdezem az egyetlen embertől, akinek számít a véleménye. – Te pipa vagy?

– Azért, mert ledugtad a nyelvedet Easton torkán? – kérdezi

gúnyos félmosollyal Val. – Engem miért zavarna?

Ebben a válaszban reménykedtem. Igyekszem erőt meríteni belőle, amikor elbúcsúzunk, hogy mindketten elinduljunk az első óránkra. Nem érdekel, hogy mindenki sutyorog, vagy a csajok úgy néznek rám, mint a véres rongyra, amikor belépek a terembe. Csakis Valerie véleménye érdekel.

Mégis a hajtépés szélén tartok, mire eljön az ebédszünet. Az összes csaj gyilkos pillantásokkal méreget a folyosón. Easton csak ront a helyzeten, amikor tesz egy kerülőt a szekrényemhez, és az egész testével hozzám simulva szorosan átölel. Úgy tesz, mintha észre se venné, hogy bámulnak minket. Nekem viszont kínos a helyzet.

– Te vagy Ella, ugye?

Éppen bedobtam a könyveimet a szekrénybe, amikor egy szőke, tüsihajú srác odajön hozzám rögbipólóban.

Nevetséges a kérdése, mert marhára tudja, ki vagyok. Az itteniek valószínűleg már ovis koruk óta ismerik egymást, így egy teremtettt lélek sincs az Astor Park gimiben, aki ne tudna „az új Royaltól”.

– Aha – felelem közömbösen. – És te?

– Daniel Delacorte – nyújtja felém a kezét, aztán egyetlen leereszti, miután nem fogom meg. – Egy ideje már be akartam mutatkozni, de...

Vállat von, én pedig a szememet forgatom.

– De akkor megszegted volna Reed parancsát?

Félénken bólint. Jesszus, az ilyenek a legrosszabbak!

– Akkor most miért mutatkozol be?

– A barátaim ott voltak szombat este a klubban – von vállat megint. – Azt mondták, hogy láttak téged Eastonnal.

– És?

Valamiféle sértésre számítok, de hiába.

– És így már változtak a szabályok. Eddig senki sem hívhatott téged randira Reed miatt. De akkor este Eastonnal voltál, úgyhogy már más a helyzet.

Várjuk csak, ő most randira hív engem?

– Tessék? Te nem azért jöttél, hogy leribancozz, amiért

smároltam Eastonnal? – nézek rá résnyire szűkült szemekkel.

– Ha minden lányt leribancoznék, aki smárolt Eastonnal, senki se maradna a suliból – görbül felfelé a szája széle.

Ezen muszáj nevetnem.

– Komolyan mondom – erősködik Daniel. – Részegen smárolni Eastonnal olyan, mint egy beavatás az Astor Parkban.

– Személyes tapasztalat? – érdeklődöm udvariasan.

Rám vigyorog. Meg kell hagyni, helyes fiú.

– Szerencsére nem. Szóval csak azért jöttem, hogy megkérdezzem, van-e kedved valamikor velem vacsorázni.

Belém nyilall a gyanakvás. Daniel is biztos érzi, mert gyorsan hozzáteszi:

– Nem muszáj, hogy randi legyen. Lehet baráti is, ha neked úgy jobb. Csak meg akarom ismerni a lányt, aki egy szempillantás alatt beférközt az összes Royal nadrágjába.

Még mindig habozok, ő pedig felsóhajt.

– Ideadod a telefonodat?

Nem tudom, miért, de előveszem a hátsó zsebemből a mobilomat, és felé nyújtom.

Fürgén mozognak az ujjai a kijelző fölött.

– Tessék! Most már megvan neked a számom. Mi lenne, ha meggondolnád, és ha úgy döntesz, hogy szeretnél velem vacsizni, akkor írnál?

– Ööö... oké, persze.

Daniel megint rám mosolyog, aztán egy gyors tisztelgés után elsétál. Nézem, ahogy elmegy, és közben a formás kis fenekére koncentrálok. Olyan kidolgozott a teste, akár egy sportolónak. Hirtelen eszembe jut, hogy vajon a focicsapatban játszik-e. Remélem, nem, mert ez azt jelentené, hogy Reed már a délutáni edzésen hallana róla, hogy Daniel elhívott randira.

Így is sikerül alábecsülnöm az információáramlás sebességét ebben a suliban. A Daniel meghívásáról szóló hírek szó szerint öt percen belül szárnyra kapnak. Kétlépésnyire vagyok az ebédlőtől, amikor üzenetet kapok Valerie-től.

Daniel Delacorte randira hívott???

Aha – válaszolom.

Igent mondtál neki?

Azt mondtam, hogy gondolkodom rajta.

Ne agyalj sokat! A jobbak közül való.

Ezután újabb üzenet jön Valerie-től.

A lacrosse csapat kapitánya – írja, mintha ez számítana nálam valamit.

A szememet forgatva lépek be az ebédlőbe. Valt a szokott helyünkön találok a sarokban. Rögtön elmosolyodik, ahogy meglát, és elrakja a telefonját.

– Na, mesélj el mindent! Fél térdre ereszkedett? Hozott neked virágot?

A következő egy órában kérdésekkel bombáz a srácról, akivel csak két percet beszéltem. Igazából jólesik, hogy elvonja a figyelmemet a délelőtti sutyorgásról, és legalább nem örülök meg attól, hogy vajon mit fog mondani Reed, amikor megtudja.

22. FEJEZET

CSAK SULI UTÁN TALÁLKOZOM REEDDEL, és akkor sem rohan oda hozzám azt követelve, hogy tartsam távol magamat Danieltől. Helyette a kocsiajtónak támaszkodva beszélget Abbyvel. A törékeny szóke lány pedig csípőre tett kézzel dől neki Reed Roverjének. Hánynom kell az egész jelenettől.

– Jól elvannak.

Oldalra fordulok, és Savannah áll mellettem. Egy szót sem váltottunk, amióta körbevezetett az iskolán, úgyhogy meglepődöm rajta. – Biztos.

– Hallom, Daniel Delacorte elhívott ma randizni – simít végig szögegyenes haján.

– Látszik, hogy ma uborkaszezon van a suliban. Egyébként ja.

– Ne csináld – mondja hirtelen. – Meg fogod bánti.

Miután elültette a bogarat a fülemben, továbbmegy a kocsijához, én meg tátott szájjal és értetlenül állok.

Még fel sem fogom a figyelmeztetést, amikor lelassít mellettem egy sportkabrió. Daniel mosolyog fel rám a

vezetőülésről.

– Szép autó – pillantok a belsejébe, ami fekete, a műszerfala pedig akár egy úrhajóé.

– Kösz. A szüleimtől kaptam a tizenhatodik születésnapomra. Kicsit aggódtam, amikor megtudtam, hogy négyszáz lóerős. Elgondolkodtam rajta, hogy apa szerint vajon kompenzálnom kell-e valamit.

Elvagyorodom, mert nagyon szimpatikus, hogy képes viccet csinálni saját magából.

– És tényleg?

– Ella... – cicceg. – Neked az lenne a dolgod, hogy megerősítsd, hogy nincs miért aggódnom a férfiasság terén.

– Honnan tudhatnám?

– Megsúgok egy titkot – hajol át a sebváltó fölé, és int, hogy menjek közelebb. – Nekünk, férfiaknak, nagyon törékeny egónk van. Az a legjobb, ha folyton bókolnak nekünk, mert úgy nem lesz belőlünk pszichopata.

– Nincs miért aggódnod a férfiasság terén – válaszolom kötelességtudóan.

– Ügyes kislány – bólint. – Hazavigyelek?

Felegyenessedve körülnézek, hogy látom-e Eastont, az ikreket vagy akár Durandot. De egy Royal sincs a színen, csak Reed, aki viszont nem lát engem. Az anygalkára figyel, aki az anyukájára emlékezteti.

Daniel követi a pillantásomat.

– Abby és Reed... őket egymásnak szánta az ég.

– Miért mondod ezt? – kérdezem bosszúsan. Tényleg az vagyok, de szerettem volna jobban eltitkolni.

– Reed válogatós, nem úgy, mint Easton. Csak egy lánnyal láttam az elmúlt két évben. Szerintem ő neki a nagy ő.

– Akkor miért nincsenek együtt?

Mindketten figyeljük, ahogy Reed közel hajol Abbyhez, mintha mindjárt csókolóznának.

– Ki mondta, hogy nincsenek?

Daniel nem azért beszél így, hogy megbántson vele, de attól még fáj, amit mond.

– Gondolkodtál az ajánlatomon? – érdeklődik.

Reedről megint Danielre nézek. Ő a gazdag srácok mintapéldánya. Arra számítottam, hogy a Royal fivérek is ilyenek lesznek: szőke haj, kék szem, és angol múzeumokban kiállított portrékra kívánczó arc. Royalék szinte már rosszfiúsak a laza eleganciájához képest. Bármelyik lány izgatott lenne, ha Daniel randira hívná. Szerintem velem nem stimmel valami, hogy semmiféle izgalmat nem érzek.

– Most eléggé szét vagyok esve – világosítom fel. – Van nálam jobb, összeszedettebb fogás is.

Egy másodpercig az arcomat fürkészi.

– Nem tudom, hogy ez most egy udvarias visszautasítás akar lenni, vagy csak ennyire nem hiszel magadban. Akárhogy is, nem adom fel.

Szerencsére nem kell válaszolnom erre, mert mögöttünk hangosan dudál valaki. Odafordulva látjuk, hogy Reed olyan közel kormányozta a Rovert Daniel sportkocsijához, hogy a lökhárítók szinte összeérnek. A két autó szinte röhejesen néz ki egymás mellett, mert a Rover a kis kétszemélyes járgány fölé tornyosul. Úgy néz ki, mintha egyenesen át akarna hajtani rajta.

Daniel hátradől a kormány mögött, és sebességbe kapcsol.

– Valaki tényleg kompenzál, de szerintem az nem én vagyok – biccent Reed felé Daniel huncutul csillogó szemmel.

Azzal elhúzza a csíkot, Reed pedig gyorsan odaáll a helyére. Daniel téved. Reednek nincs mit kompenzálnia. Pont illik hozzá ez a túlméretezett terepjáró.

– Jársz vele? – kérdezi Reed, amint becsukom magam mellett az ajtót.

– Daniellel?

– Más is elhívott randizni?

Bárcsak ne lenne rajta napszemüveg! Nem látom a szemét. Vajon mérges? Tehetetlen? Vagy örül neki?

– Nem, csak Daniel. És még gondolkodom rajta – fürkészem oldalról az arcát. – Van rá okom, hogy nemet mondjak?

Erre megfeszül az állkapcsa. Ha bármit mond, kapok az alkalmon. *Gyerünk, Reed! Gyerünk!*

Futó pillantást vet rám, mielőtt megint az útra szegezi a tekintetét.

– Mintha az éjjel békét kötöttünk volna, nem?

Én többre gondoltam egy békeszerződésnél, úgyhogy meglep a gondolat. A tűzszünet egy dolog, de bevalljam-e magamnak – és neki –, hogy legszívesebben engednék a kettőnk közötti vonzalomnak? Hatalmas hibának tűnik, hogy megtegyem.

– Aha, valami olyasmi – motyogom.

– Akkor köcsögség lenne tőlem azt mondani, hogy ne járj vele.

Nem. Azzal elárulnád, hogy fontos vagyok neked.

– Nem hinném, hogy a törődés ellentétes lenne a békeszerződésünkkel – felelem könnyedén.

– Ha arra vagy kíváncsi, hogy bántana-e, arra nem a válaszom. Sose hallottam dicsekedni az öltözőben, hogy kikkel jött össze. Szerintem mindenki rendes fazonnak tartja – von vállat Reed. – A lacrosse csapatban játszik. Azok a srácok elég jól elvannak egymás között, szóval nem ismerem annyira, de valamennyire azért mégis. Ha lenne húgom, nem tiltakoznék, ha vele járna.

Nem ez volt a kérdés!- kiabálom neki képzeletben. Megpróbálom máshonnan megközelíteni a dolgot.

– Ti megint együtt vagytok Abbyvel?

– Sose voltunk együtt – vágja rá durván.

– Hát pedig úgy tűnt, hogy összehoztatok. Daniel azt mondta, hogy egymásnak vagytok teremtvé.

– Tényleg? Nem is tudtam, hogy Danielt ennyire érdekli a szerelmi életem.

– Tehát Abby a szerelmi életed része?

Tisztára mazochista vagyok ezekkel a kérdésekkel.

– Te most mire is vagy kíváncsi? – fordul balra, úgyhogy nem látom az arcát.

Túlságosan zavarban vagyok ahhoz, hogy erőltessem a témát. Inkább belesüppedek az ülésbe.

– Semmire.

Reed felsóhajt.

– Figyelj, én jövőre elmegyek egyetemre. És nem fogok

visszajönni minden második hétvégén, mint Gideon. Távol akarok lenni ettől a várostól. Ettől a családtól. Igen, jól éreztem magam Abbyvel, de nem része a jövőmnek, és nem akarom szívatni, csak hogy becsempésszem a lompost. Mást sem akarok szívatni, ha már itt tartunk.

Ezzel meg is kaptam a választ. Még ha vonzódik is hozzám – bár észrevettem, hogy figyel rá, hogy ne mondja ki –, semmit sem fog lépni. Elmegy innen, amint lehet. Becsülnöm kéne az őszinteségét, de nem tudom. A lelkem mélyén azt akarom, hogy kijelentse: ha tényleg akar engem, akkor semmi sem állíthatja meg. Istenem, milyen hülye vagyok!

Elfordulok tőle, hogy az elsuhanó várost nézzem, amíg ő hazafelé vezet.

– Miért verekszel? – bukik ki végül belőlem, mert unom a csendet. – A pénzért?

– Bakker, dehogyis – kacag egyet ugatva. – Azért verekszem, mert jól érzem magam tőle.

– Mert nem engeded meg magadnak, hogy lefeküdj Abbyvel? Ezért kell odamenned szétverni néhány pasast, hogy kiereszd a gózt? – csúszik ki a számon gondolkodás nélkül.

Reed lefékez, én pedig csodálkozva nézek körbe, hogy máris hazaértünk. Végre leveszi a napszemüveget, és rám mered.

– Mi az? – kérdezem kiszáradt torokkal.

Felém nyúl, hogy az ujjá köré csavarja egy hajtincsemet. Centikre van a keze a mellemtől, így emberfeletti erőfeszítést kíván, hogy ne dőljek bele az érintésébe, és ne nyomjam oda magamat a tenyeréhez.

– Te tényleg azt hiszed, hogy Abby miatt vannak álmatlan éjszakáim?

– Nem tudom – válaszolom habozva. – Nem szeretném, hogy így legyen.

Lélegzet-visszafojtva várom a válaszát, de csak elengedi a hajamat, aztán a kilincsért nyúl. Úgy szól hozzám, hogy felém se fordul:

– Daniel jó srác. Talán adnod kéne neki egy esélyt.

Miután kiszállt, én még a kocsiban maradok, hogy összeszedjem magam. Bár egyikünk se mondta ki szó szerint, de most már nyilvánvaló. Én elárultam az érzéseimet, ő pedig közölte, hogy tartsam meg őket magamnak. Kíméletesen csinálta, de az is fáj, ha tiszta kést vágnak az emberbe.

Brooke a medence partján ül, amikor belépek a házba. Úgy látszik, kiheverte a tegnapi ivászatot. Reeddel csacsog, aki a nyugágya mellett áll kővé dermedve, miközben a fedetlen vádliját simogatja Brooke keze. Észrevettem, hogy Gideonhoz is így ér. Nem tudom, miért hagyják ezt a fiúk. Hiszen ki nem állhatják! Ha Callum bármit is tehet, hogy javítson a kapcsolatán a gyerekeivel, az az, hogy ejti Brooke-ot.

Magányosan és dühösen megkeresem Eastont, aki az ágyán görnyedve néz valami autós műsort, amiben szétszedik és összerakják a kocsikat, mintha képregénybe szánnák őket.

– Akkor békézzünk, mi? – vigyorog rám, amikor meglát.

– Létezik egyáltalán ilyen szó? – kérdezek vissza a szobájába lépve.

– Hát, mivel értelmes szónak hangzik, szerintem az is.

– A gyökérfarc is értelmes szónak hangzik, mégis benne a szótárban.

– Te most legyökérfarcoztál?

– Á, te csak egy sima gyökér vagy.

– Jaj, hát köszi, hugi.

– Ugye tudod, hogy egyidősek vagyunk? – forgatom a szememet, miközben odamászom mellé az ágyra. Arrébb húzódik, hogy elférjek.

– Mindig is idősebb és bölcsebb voltam a koromnál.

– Aha, persze.

– Komolyan. Reed azt mondja, hogy most mind jóban vagyunk. Ez komoly, vagy csak megint trükközöl?

– Kezdjük ott, hogy sohasem trükköztem – zsörtölődöm. – És igen, szerintem komoly.

Easton jobban megkönnyebbül, mint hittem.

– Egyébként kérdezni akarok tőled valamit – mondom neki. – Mit gondolsz Daniel Delacorte-ról?

– Mire vagy kíváncsi?

– Randira hívott, miután hallotta, hogy megcsókoltál. Mintha az a csók jelentett volna zöld utat hozzám.

– Varázsló vagyok, mi? – mozzogja fel-le a szemöldökét.

– Tudsz valamit – vágok egy párnát a fejéhez, amit elkap, és magához szorítja. – Miért csókoltál meg?

– Kanos voltam. Te meg ott voltál. Meg akartalak csókolni – von vállat, aztán megint a tévé felé fordul. – Jó volt, akartam...

Eastonnak ilyen egyszerű. Alapvető ösztönök irányítják. Evés, ivás, csókolózás, és előlről az egész.

– Te miért csókoltál meg engem? – kérdez vissza.

Az én indítékaim bonyolultabbnak tűnnek. Féltékenyén akartam tenni Reedet. Be akartam bizonyítani magamnak és mindenkinek azon a helyen, hogy kíváncsi vagyok. Vágytam egy meleg és odaadó érintésre. Bárkitől. Akkor hát összességében mégsem annyira más nálam az ok, mint Eastonnál.

– Mert meg akartalak csókolni.

– Még egy kör? – paskolja meg az arcát hívogatóan.

Nevetve megrázom a fejemet, de nem tántorítja el az elutasításom.

– Miért? – tudakolja.

– Mert... csak – nézek másfelé.

– Pff, hát nem fogod ennyivel megúszni. Azt akarom, hogy mondd ki. Mondd ki a bátyádnak, hogy rá vagy kattantva a másik bátyádra.

– Képzeld. Nem vagyok rákattantva Reedre – hazudom.

– Kamu.

– Nem vagyok! – erősködöm, de Easton átlát rajtam.

– Francba, Ella! Rá kell gyújtanom, valahányszor másfél méternél közelebb vagytok egymáshoz – vigyorog, ám szinte azonnal le is olvad az arcáról a mosoly. – Figyelj, én bírlak. Nem hittem volna, de bírlak. És mivel bírlak, ezért muszáj

figyelmeztetnem téged, hogy mi Royalok eléggé el vagyunk cseszve. Jók vagyunk az ágyban, de azon kívül...? Mint valami hurrikán.

– És Daniel?

– Ő jó srác. Nem ilyen hímringyó, mint én. A lacrosse csapatban szeretik a többiek. Az apja bíró.

– Bármilyen pletyka róla?

– Nem tudok semmit. Össze akarsz jönni vele?

– Savannah azt mondta, hogy...

– Neki egy szavát se hidd – vág közbe Easton.

– Miért? – méregetem gyanakodva.

– Tavaly volt köztük valami Giddel.

Eltátom a számat. Ez most komoly? Savannah és Gideon? Az idegenvezetésre visszagondolva eszembe jut, Savannah milyen durván közölte, hogy ebben az iskolában Royalék diktálják a szabályokat, de mintha érzelmeiktől mentesen mondta volna. Bár... tényleg bámulta Gideont Jordan partiján. Úgy meredt rá, mintha koncentrációval el tudná tüntetni a színről.

– Savannah elég béna volt általánosban – folytatja Easton. – Fogszabályzó. Fura sérő. Nem tudom, mit kezdett vele. Biztos másmilyenre vágatta vagy ilyesmi. Mindegy, szóval tizedikre teljesen megváltozott. Gideon első látásra lecsapott rá. De megváltoztak a dolgok. Nagyjából akkor, amikor Steve bácsi meghalt. Elég durván dobta a csajt, aki azóta totál besavanyodott.

– Basszus!

Fütyentek egyet. Savannah és Gideon. El sem tudom őket képzelni együtt.

– Mondtam: mint a hurrikán – int Easton a kezével, mintha felborítana mindent. Aztán sóhajtva visszafordul a tévéhez.

23. FEJEZET

DANIEL MÁSNAP REGGEL A SZEKRÉNYEMNÉL VÁR. Bár Easton és Reed is áldását adta rá, én még mindig tépelődöm. De tovább kell lépnem Reeden, annyi biztos.

Danielnek alig van esélye köszönni, mielőtt közlöm vele, mi a helyzet.

– Előre jelzem, hogy én a biztos ellentéte vagyok – magyarázom esetlenül. – Nagy változások zajlanak most az életemben, így nem telik tőlem semmi komolyra.

– Megértelek – feleli biztatóan, és előrehajol, hogy egy apró pusztit nyomjon az arcomra. – Aranyos vagy. Tudok várni.

Aranyos? Az anyukámon kívül még soha senki sem mondta ezt. Azt hiszem, tetszik.

Daniel ezután mindennap odajön a szekrényemhez, mond valami vicceset, és arcra puszival búcsúzik. Easton esténként cukkol miatta, de valahányszor Reedet figyelem, az ő arca kifürkészhetetlen marad.

Fogalmam sincs, milyen érzés neki, hogy Daniel így kitüntet a figyelmével, ám a békeszerződésünk legalább érvényben van. Még Callum is észrevette, hogy megváltozott a légkör a Royal-palotában. Esküszöm, hogy majdnem kiesett a szeme, amikor elsétált a szobám ajtaja előtt, és meglátta, hogy együtt tévézünk Eastonnal.

Pénteken viszek Danielnek egy almás rétest. Említette, hogy az a kedvenc sütije a French Twistben. Ezúttal egyenesen a számra ad puszit. Puhát, szárazat – és meglepően nem kellemetlent.

Nagy robaj hallatszik a folyosó végéről, mire hátraugrok, és majdnem elejtem az ajándékát.

– Hé! – veszi ki a kezemből a sütit. – Nem tehetsz kárt a kajában. Ez alkotmányellenes cselekedet, amiért meg kell hogy büntesselek – mondja csillogó szemmel.

– A péksüteményekért akarsz járni velem? – kérdezem gyanakodást színlelve.

– Jaj, istenem! – kap a szívéhez Daniel. – Most lebuktam. Nagy pácban vagyok?

Ezzel a poénnal kiérdemel tőlem egy mosolyt.

– Ó, most megmosolyogtattalak, ami nagy gáz, mert gyilkos a mosolyod, bébi. Szerintem megállt a szívem – ütögeti meg a helyét. – Gyere, hallgasd meg!

Daniel olyan önfeledt és vidám, hogy belemegyek a játékba. A mellkasára hajtom a fejemet, hogy meghalljam könnyed és egyenletes szívverését.

Mellettem valaki öklendezik egyet. Felegyenesedve látom, hogy Easton ledugja az ujját a torkán, és amikor elmegy mellettünk, a szemét forgatja. Ott van az oldalán Reed, aki fel se néz. Olyan szexi az alul kilógó egyeningben, hogy alig tudom levenni róla a szememet.

Daniel felnevet.

– Akkor eljössz a ma esti meccsre?

– Szerintem igen – zárom össze a térdemet, hogy ne tudjak megfordulni Reed után. – De valószínűleg csak a második félidőre fogok odaérni. Péntekenként este hétig dolgozom.

– Utána elmegyünk bulizni?

– Eastonnal megyek – vallom be. Tegnap este megbeszéltük, hogy elvisz a meccs utáni partira. Val otthon marad, mert Skype-randija lesz Tammal. Ami gáz, mert vele mindig jobban érzem magam.

Amíg Eastonnal a meccsről beszélgettünk, és arról, hogy kinek a kocsijával menjünk utána a buliba, Reed végig kővé dermedve állt. Nem szólt egy szót sem. Legszívesebben darabokra törtem volna a némítógombját, és rávettem volna, hogy mondjon nekem valamit. Ez viszont árthatott volna a békeszerződésnek.

Nem is tudom, melyik tetszik jobban: a nyugodt Royal-palota a néma Reeddel, vagy az a változat, ahol kiabál velem, és a farkával fenyeget.

– Vágom. De lóghatunk együtt, ugye? – kérdezi Daniel.

– Persze.

Azzal rám villantja a millió dolláros mosolyát, és elsétál. Fogalmam sincs, miért nem bírok neki igent mondani.

A lacrosse csapat egyik tagjánál van a buli, egy villában. Valami Farris a srác neve. Nem ismerem. Ő is végzős, mint Reed, és állítólag nagy stréber a természettudományokban. Egy másik zsenivel együtt keverik az italokat, amiket kémialaboros mérőpohárban szolgálnak fel. Fehér köpennyel játszanak rá az összehatásra, ami látni engedi a kockás hasukat, a stréberekkel kapcsolatos előítéletekkel leszámolva.

Az epres daiquirit választom, bár a vegyész-pultos egy fura zöld valamit akar a kezembe nyomni.

Easton nem fogad el semmi ilyesmit.

– Én sört iszom – jelenti ki. – A bennem lévő maláta tiltakozni fog, ha bármi gyümölcsösöt viszek be a szervezetembe.

Miután elveszem a mérőpoharamat, Easton elkalauzol a pulttól.

– Az a cucc nagyon be tud ütni, úgyhogy legyél óvatos – figyelmeztet.

– Olyan íze van, mint egy smoothie-nak – állapítom meg, miután megkóstoltam.

– Pontosan. Ezek a srácok értenek hozzá, hogy leitassanak a tudtodon kívül.

– Oké. Akkor csak egyet iszom.

Jólesik, hogy Easton figyel rám. Még sohasem tapasztaltam ilyet. Körülnézek, hogy merre van Reed, de nem látom sehol. Szánalmas tőlem, hogy muszáj rákérdeznem:

– Reed is jön?

– Nem tudom. Lehet, de... Megint Abbyvel láttam ma a meccs után.

Válasz helyett benyakalom a mérőpohár tartalmának felét.

– Megleszel? – fürkészi az arcomat Easton.

– Simán – hazudom.

– Ha bármire szükséged van, csak hívj – mutatja fel a telefonját. – De most be kell csempésznem valakinek a lompot, hugi.

Azzal puszit nyom az arcomra, és kimegy a medencéhez.

Ahogy Easton eltűnik, rögtön felbukkan mellettem Daniel.

– Jesszus... Azt hittem, hogy sose fog lelépni a bétiszittered – üdvözöl csillogó szemmel. – Gyere, bemutatlak a többieknek.

Daniel átkarolja a vállamat, és körbevezet a kis csapatokon. Azok, akik eddig rám se hederítettek a suliban, hirtelen bólogatnak, mosolyognak és cseverésznek velem a ma este megnyert meccsről. Meg a jövő heti ellenfélről, akit úgyis laposra verünk. Meg arról a hobbit kémiatanárról, akit senki se bír, és a rajztanáról, akit mindenki.

Szinte álomszerű az egész. Nem tudom, hogy vajon azért ilyen kedvesek velem, mert mellettem van Daniel, vagy pedig azért, mert mindenkihez eljutott a Royalékkal kötött béke híre. A mosolyuk ragyogó, a jókedvük pedig ragadós. Fáj az arcom a sok vigyorgástól.

– Jól érzed magad? – mormolja Daniel a hajamba.

– Igen – dőlök neki. – Nagyon jól érzem magam – válaszolom meglepve. Reed máshol kószál éppen, és talán tőlük rázkódik most a Rover Abbyvel, nem pedig Wade-től, akit idebent láttam, az ölében egy lánnyal. És akkor mi van? Itt áll mellettem Daniel, aki átölel az erős karjával, és hozzám bújik a meleg testével. Különös zsibbadás árad szét bennem. Az alkohol kezdi megtenni a hatását, ahogy Easton is figyelmeztetett rá. Bizsereg a tarkóm az ijedtségtől, amikor ez tudatosan bennem.

– Hadd hozzak neked még egy italt – indítványozza Daniel.

– Szerintem... – bámulok rá, miközben fogalmam sincs, hogy szerintem mi van.

– Ki kell mennie a mosdóba – közli valaki rám célozva. Savannah Montgomery az. Ráncolom rá a homlokomat. Mit keres itt? Bevonszol a legközelebbi fürdőszobába, és becsukja az ajtót, mielőtt tiltakozhatnék.

Nézem, ahogy kinyitja a csapot, és odatart egy kéztörülőt a vízszög alá.

– Mégis mi a fene folyik itt? – követelek felvilágosítást.

– Figyelj! – fordul felém. – Nem igazán kedvellek...

– Jesszus, köszi!

– ..de még a legnagyobb ellenségemnek sem hagynám, hogy Daniel csapdájába essen.

– Mi a baj Daniellel? – kérdezem értetlenül. – Reed és Easton szerint kóser. Azt mondták, hogy jó...

– Ha elfogadsz egy tanácsot – vág közbe –, akkor Royaléknak egy szavát se hidd el!

Most már fájdalmasan nyilvánvaló az a keserűség, amiről Easton beszélt. Látszik Savannah megfeszült állkapcsán és kemény szavain.

– Megérttem, hogy nem bírod őket... – mondom halkán. – Hallottam, hogy te és Gideon...

– Tudod mit? – szakít félbe megint undorodó arccal. – Meggondoltam magam. Pont egymáshoz valók vagytok Daniellel. Szép estét, Ella.

Azzal Savannah hozzám vágja a vizes törülközőt, ami a

képemben landolva eláztatja a pólóm elejét. Összezavarodva megfogom a törülközőt, és felemelem a mellkasomról. Mégis mi az ördög volt ez?

Daniel az ajtóban vár aggódva.

– Mi a baj? Összevesztetek Savannah-val?

– Nem igazán. Nem is tudom, mi történt odabent azon kívül, hogy dühös lett, és eláztatta a felsőmet – mutatok a vizes Astor Parkos pólóra, amit az ikrek egyikétől vettem kölcsön, és megkötöttem hátul, hogy szűkebb legyen.

– Kérsz egy másik pólót? Hozhatok egyet Farris szobájából – mutat felfelé.

– Nem, megleszek. Majd megszárad – paskolom meg az anyagot. Elég vékony ahhoz, hogy hamar megszáradjon.

Daniel bólint.

– Nézd, nem akarok rosszat mondani Savannah-ról, de mostanság nem valami kiegyensúlyozott. Ne vedd a lelkedre!

– Jó, persze.

– A másik szobában most rakják össze a dartsot. Akarsz játszani? – kérdezi.

– Aha, miért ne?

Daniel egy üveg vizet nyújt felém.

– Nem tudom, kéred-e, ha már úgyis eláztál, de arra gondoltam, hogy talán rád fér. Farris elég ütős koktélokat szokott keverni.

– Kösz.

Lecsavarom a kupakot, és látom, hogy senki sem nyitotta ki előttem. Daniel szemlátomást a jó fiúk közé tartozik, tehát nagy butaság lenne tőlem, ha nem adnék neki egy esélyt.

Hozzáér a vállamhoz a karja, ahogy végigsétálunk a folyosón.

– Tudod, Daniel... – veszek egy mély lélegzetet. – Szerintem randizunk kéne.

– Tényleg? – néz rám boldogan.

– Abszolút.

– Akkor jó – húz magához, és megpusztilja a homlokomat. Újabb kedves, biztató gesztus. – De előbb verjünk meg pár embert dartsban!

A darts tábla egy bárpult méretű valami Ferrisék hátsó melléképületében a medencénél. Két lány már ott hever a bőrkanapén, amitől megkönnyebbülök, mert Daniel ezek szerint nem feltételezte, hogy a randiba való beleegyezésem azt jelenti, hogy kész vagyok széttenni a lábamat.

– Ők Zoe és Nadine. Itt laknak a városban.

– A South East Highba járunk – emeli fel Zoe ernyedt csuklóját.

– Nem a ti csapatotokkal játszottunk ma este?

– De. Úgyhogy most ünnepelünk.

– De hát veszítettetek – emlékeztetem nevetve.

– Akkor meg gyászolunk – vihog együtt Nadine-nal.

– Még jó, hogy itt van nekünk, Hugh.

Hugh egy vékony srác, aki néhány fejjel magasabb nálam. Beleszív a ki tudja, mivel megtöltött cigarettájába, és csak bólint.

– Na, Ellának és nekem randink van a darts táblával – kacsint rá Daniel a lányokra. – Csatlakoztok hozzánk?

– Á, inkább csak nézzük. Hugh szereti nézni a dolgokat. Ugye, Hugh?

Hugh belefújja a füstöt az arcukba, amitől még jobban kacagnak. Nem kérdés, hogy ezek a csajok vagy részek, vagy beszívtak.

– A pirossal vagy a sárgával akarsz lenni? – tart fel Daniel két nyilat.

– Pirossal.

Ideadja a piros nyilakat, aztán odahúz a táblához. Mielőtt célozhatnék, szúrást érzek a felkaromon.

– Au! – csapok rá a karomra. – Mi volt ez?

Daniel félénken felemeli a sárga nyilat.

– Véletlenül megszúrtalak vele.

– Jézusom, Daniel! Ez fáj. Nem vicces – dörzsölgetem a fájó nyomát.

– Bocsi – bámulja a nyíl hegyét homlokráncolva. – Biztos túl erősen csináltam.

Ráveszem magamat, hogy lazítsak.

– Csak... ne csináld még egyszer, jó?

– Soha többet – szorít magához.

Hagyom, hogy öleljen, mert nagyon jó érzés. Amikor elenged, rá kell támaszkodnom az asztalra, hogy megtartsam az egyensúlyomat.

Biztos még ez is az ital miatt van. Játszunk egy kört, aztán még egyet. Szörnyen célzok: többször találok el a falat, mint a táblát. Daniel azzal viccelődik, hogy reméli, sohasem kell megküzdennem *Az éhezők viadalában*..

A harmadik körre furcsán kiszárad a szám. A vizemért nyúlok, de kiborítom.

– Jaj, a francba! Bocsi.

Hallom, hogy a lányok vihognak mögöttem. Térdre ereszkedve keresek valamit, amivel feltörölhetném a padlót. A pólóm. A pólóm felszívja a vizet, és már úgymint nedves. Egyébként is zavar. Igazából az összes ruha kezd zavarni, hogy rajtam van. A melltartóm túl szoros, és bevág a bugyim dereka. A pólóm alja minden mozdulatnál szúrja a combomat. Le kéne vennem a ruháimat.

– Ez jó ötlet – helyesel Daniel.

Biztos hangosan is kimondtam.

– Tényleg zavarnak a ruháim – vallom be.

– Igen, vegyük le a ruháinkat! – kiáltja az egyik lány a kanapéről. Textil zizegését hallok, aztán még több vihogást.

– Beszorult a fejem – csiripeli az egyik.

– Miért nem segítetek egymásnak? – javasolja Hugh.

Daniel vállába kapaszkodva talpra állok. Zoe leveszi Nadine topját, és hozzávágja Hugh-hoz, aki lelöki a földre, és odamegy a kanapéhoz.

– Mennem kéne – mondom Danielnek. Van egy tippem, mi fog történni hármójuk között, és nem igazán vagyok rá kíváncsi.

Daniel megint magához húz, és egyik karjával átöleli a derekam. Nem lehet nem észrevenni, hogyan reagál a teste a kibontakozó jelenetre.

– Hol van Reed? – fordulok el hirtelen. A lábam közötti bizsergésről ő jut eszembe. – Szükségem van rá.

– Nem, nincs. Itt vagyok neked én – dörgölőzik hozzám lassú

mozdulattal Daniel.

– Nem – rántom ki magam az öleléséből. – Ne haragudj, Daniel! Szerintem nem... Én nem...

Felemelem a kezemet, hogy reszketve beletúrjak a hajamba. Lüktetek a vágytól. Hallom a saját, gyorsan dübörgő szívverésemet. Próbálok koncentrálni.

– Reedre van szükségem.

– Jézusom, te hülye kurva! Csak hunyd be a szemed, és élvezd!

Már nem kedves a hangja, hanem rideg és bosszús. Megrántja a pólómat. Rácsapok a kezére, de nem vagyok ura a mozdulataimnak, és már le is veszi rólam, mielőtt tiltakozhatnék.

– Hogy ityeg odaát? – hallom Hugh hangját. Közről. Nagyon közről.

– Most kezd beállni. Adtam neki egy kis ekit. Azt hiszi, hogy egy nyíllal böktem meg.

Daniel mintha örülne a saját trükkjének. Próbálok behúzni neki egyet, de túl nehéz a karom.

Hugh egy pillanatra elhallgat.

– Öregem... szerinted tényleg jó, ha ezt csinálod Ella Royallal? Azt hittem, hogy Savannah unokatestvére után tartjuk magunkat ahhoz, hogy helyiekkal nem toljuk. Az ember nem szarik oda, ahol eszik.

– Royalék ki nem állhatják – horkan fel Daniel. – Egy szót se fog szólni. Szemét ribanc. Képes volt egy hétig túráztatni ez a felcicomázott senki.

Két tenyere közé fogja az arcomat, és nagyon jó érzés. Bárcsak Reed csinálná ezt a kezével!

Az ő nevét nyögöm.

– Mit mondott? – kérdezi Hugh.

Daniel fel röhög.

– Szerintem ez a csaj Eastonnal és Reeddel is dugott.

Durván megmarkolja a mellemet. Megint fel kell nyögnöm az érintéstől.

– Baszki, de be van izgulva! – örvendezik Hugh. – Király! Rámehettek, miután végeztél?

– Persze. Hadd fejezzem be a dolgomat, aztán a tiéd.
– Szerinted mennyire tág? Úgy hallottam, sokat akciózott már.

– Még nem tudom. Nem bírom szétfeszíteni a rohadt lábát.
Azzal lenyom egy székre, és a combom közé nyomja a térdét.

– Miért nem adsz neki egy kis kokót? Attól majd felébred.

– Aha, jó ötlet.

Abbamarad a feszítő érzés, amikor Daniel felegyenesedik, és odamegy a pulthoz. Ijedten nézem, ahogy a fiókban turkál.

– Hol tartja Farris az ilyen szarokat? Azt hittem, itt lesz... Ja, talán a hűtőben.

Hangokat hallok a medenceparti ház falán kívülről.

– Ella... láttam... Danielle... a medencénél...

– Reed – tápászkodom fel. – Reed!

Elbotorkálok a két lány előtt, akik bőszen smárolnak egymással.

– Hé, várj csak! – csapja be a fiókot Daniel, és odarohan hozzám. Rácsapja a kezét az ajtóra, még mielőtt kinyithatnám. – Hová mész?

– Mennem kell – erősködöm a kilincsért nyúlva.

– Nem, nem kell. Gyere vissza ide!

Az ajtóért küzdünk. Daniel valami hegyes és csillogó dolgot tart a kezében.

– Hugh, segíts, kérlek! – szól hátra.

– Reed! Reed! – püfölöm az ajtót.

Daniel szitkozódik, Hugh pedig elrángat, de már késő. Kivágódik az ajtó, és megjelenik Reed. Rögtön lángolni kezd a dühtől a kék szeme, amikor meglát minket így hárman.

Felé vetem magam. Daniel úgy le van döbbenve, hogy elenged, így a földre zuhanok.

– Mi a kurva élet folyik itt? – mordul fel Reed.

– A francba, haver! Teljesen kiütötte magát – válaszolja Daniel egy kacajjal. – Be kellett hoznom ide, hogy ne hozzon magára szégyent.

– Nem, nem! – tiltakozom. Próbálok felülni, de mintha egy mocsárban lennék. Nem találok a szavakat. Csak

kétségbeesetten nézek Reedre. Most már utálni fog. Tényleg azt fogja hinni, hogy ribanc vagyok. Már képtelen vagyok küzdeni. Ennyi volt.

Még többen jönnek, és öt pár hatalmas láb sorakozik fel előttem. Egyre többen tanúi a szégyenemnek. Lehajtom a fejemet a padló kövére, hátha megnyílik és elnyel.

– Két lehetőség van – szólal meg Reed. Határozottan és higgadtan cseng a hangja, mintha beszédet mondana az egész iskola előtt. – Vagy bocsánatot kérsz, aztán elmondod az igazat, és akkor csak egyikünk fogja beverni a képedet. Vagy hazudsz, és együtt csinálunk anatómiai tanulmányt az arcodból. Jól válogasd meg a szavaidat!

Hozzám beszél? Lehet. Felemelem a fejemet, hogy tiltakozzak, mert nem csináltam semmi rosszat, de felpillantva egy Royal-sorfallal találom szemben magam. Az összes fiú itt van. Mindegyik, beleértve Gideont is. Karba tett kézzel állnak, és baljós arcot vágnak. De egyikük sem engem néz.

A vállam mögé pillantva Danielt látom, aki leeresztett karokkal áll, egyik kezében injekciót szorongatva.

Megköszörüli a torkát.

– Reed, én nem csináltam...

– Akkor hát döntöttél.

– Elég hülye döntés volt – motyogja Easton.

Reed leveszi a szemét Danielről, és lehajol, hogy ölbe vegyen. A mellkasához szorít úgy, hogy egyik kezével a fenekemet tartja, a másik karját pedig szorosan a vállam köré fonja. Ez a srác az ellenségem volt, megannyi szenvedés forrása. Most viszont úgy kapaszkodom belé, mintha egyedül ő nyújthatna megnyugvást a világon.

A Roverben kitör belőlem a sírás.

– Reed, valami nem stimmel velem.

– Tudom, bébi. Minden rendben lesz – teszi rá hűvös kezét a combomra, ami elképesztő érzés.

– Hozzám kell érned – próbálom feljebb húzni a kezét.

Felmordul, és egy pillanatra szorosabban fogja a lábamat, de aztán elenged.

– Ne! – ellenkezem. – Ez jó érzés.

– Daniel belőtt ecstasyval, Ella. Kábítószer hatása alatt állsz, attól vagy felizgulva, én pedig nem foglak kihasználni.

– De... – nyúlok felé.

– Nem! – ugatja. – Most pedig kérlek, maradj csendben, és hagyj engem vezetni, az isten szerelmére!

Visszavonulót fújok, ám a bizsergés nem akar abbamaradni. Összedörzsölöm a combomat, hogy enyhüljön a sajgás, és ez egy kicsit segít. Jobban örülnék, ha Reed érne hozzám, de a saját kezem is feloldozást nyújt. Hát legyen! Végighúzom a kezemet lefelé a lábamon, egészen a vádlimig. Mintha életre kelt volna a bőröm. Benyúlok a Reedtől kölcsönkapott póló alá, hogy masszírozással enyhítsem a kint.

– Jesszusom, Ella! Kinyírsz.

Zavarba jövök, és próbálok leállni.

– Ne haragudj – cincogom. – Nem tudom, mi történik velem.

– Mindjárt otthon leszel – feleli fáradtan.

Az út hátralévő része pokoli. Minden csepp akaraterőmre szükségem van, hogy ne nyúljak magamhoz.

Reed egy kormányrántással letér az útról, és már ki is ugrik a kocsiból, mielőtt leáll a motor. Gyorsan kinyitja nekem az ajtót, mire kibotorkálok a karjaiba. Mindketten felnyögünk: én a megkönnyebbüléstől, ő a tehetetlenségtől.

Még több kocsiajtó csapódik. A többi Royal fiú is csatlakozik hozzánk. Sawyer rohan elöl, hogy kinyissa az ajtót.

– Hosszú éjszakája lesz – szólal meg Gideon. – Egyikőtöknek segítenie kell neki.

– Milyen értelemben? – préseli ki magából Reed.

– Tudod... – mondja halkán Gideon.

– Baszki!

– Akarod, hogy én csináljam? – kérdezi Easton.

Hozzábújok Reedhez.

– Nem. Senki más, csak én – szorít magához még jobban.

Ködös aggyal hagyom, hogy felvigyen a lépcsőn és letegyen az ágyra. Kétségbeesetten nyúlok utána, amikor eltávolodik tőlem.

– Ne hagyj itt!

– Nem foglak – ígéri. – Csak hozok borogatást.

Megint elkezdek sírni, amikor eltűnik a fürdőszobában.

– Nem tudom, miért bőgök.

– Szét vagy drogozva! Ecstasy. Kokain. Jó ég tudja, mi mást adott még neked.

– Ne haragudj... – suttogom.

– Nem rád vagyok dühös – teszi a hideg borogatást a homlokomra. – Hanem magamra. Ez az én művem. Vagyis Eastoné és az enyém. Miattam csinálták ezt veled. Én vagyok Reed, a Tönkretevő – mondja szomorúan. – Nem tudtad?

– Nem tetszik ez a becenév.

Leül mellém, és körbetörölgeti a vizes ruhával az arcomat, aztán végighúzza a nyakamon és a vállamon. Mennyei érzés.

– Akkor inkább hogy neveznél?

– A pasimnak.

24. FEJEZET

MINDKETTŐNKNEK ELÁLL A LÉLEGZETE.

– Ella... – kezdi, de nem folytatja. Csak nézi, ahogy felülök. Kiveszem a kezéből a vizes ruhát, és ledobom a földre. Aztán a kölcsönkapott póló következik.

– Ella – próbálkozik megint.

Elegem van abból, hogy játssza itt a szentet. Most azonnal akarom őt.

Az ölébe mászom, és köré fonom a lábamat.

– Kérdezd meg, miért haragudott meg rám annyira Daniel.

Reed igyekszik lefejtetni magáról a lábamat.

– Ella...

– Kérdezd meg!

Pillanatnyi szünet után abbahagyja a tiltakozást. Megpihen a keze a combomon, amibe egész testemben beleborzongok.

– Miért haragudott meg rád annyira? – kérdezi rekedten.

– Mert folyton a te nevedet hajtogattam.

Erre fellobban a tekintete.

– Mert te vagy az. Mindig is csak te voltál, és már belefáradtam, hogy harcoljak ellene.

– Az öcsém... – sötétül el az arca.

– Te – ismétlem. – Csak te.

Összekulcsolom a kezemet a tarkójánál, mire felnyög.

– Nem tiszta a fejed.

– Nem a drogok miatt nem az – suttogom. – Azóta nem tiszta, hogy megláttalak.

Megint felnyög.

– Úgy érzem magam, mintha kihasználnálak.

– Szükségem van rád, Reed – húzom magamhoz a fejét. – Ne kelljen könnyörognöm!

Erre csak úgy megadja magát. Egyik kezével beletúr a hajamba, a másikkal pedig durván magához húz.

– Még csak kérnéd sem kell még egyszer. Mindent megadok neked, amit szeretnél.

Először óvatosan érinti a száját az enyémhez. Olyan könnyűek a csókjai, mint a tollpihék. Mintha az emlékezetébe akarná vésni az ajkam formáját. Már éppen többért esedeznék, amikor becsúsztatja a nyelvét, és olyan szenvedélyesen csókol, hogy beleszédülök.

Hátradőlünk a matracon. Két kézzel megfogja a csípőmet, hogy magához préseljen. Összeforrt a szánk, az övé éhes és követelőző. Mindenemet beleadom a csókba. A szerelmemet, a magányomat, a reményeimet, a szomorúságomat.

Reed elfogadja, és cserébe ő is beleadja, amiye van. Összegabalyodunk az ölelésben, a szájával pedig megtalálja a lüktető pontokat a fülem mögött és a nyakamon. Úgy csókol, mintha sohasem lenne elég neki.

Egyik combját benyomja a lábam közé. Hiába van rajta farmer, rajtam pedig bugyi, már meg is találom a megkönnyebbülést. Azaz majdnem. Még nem elég, és egy elgyötört nyögéssel adom a tudtára ezt.

A könnyökére támaszkodva néz le rám. Félig lehunyt szemmel és a csókolózástól duzzadt ajkakkal. Ő a legszexibb pasi a világon, ráadásul az enyém. Legalábbis ma estére.

– Még... – könnyörgök.

Elvigyorodik, az oldalára fordul, és egyik kezével a lábam közé nyúl.

Mintha áramütés futna végig rajtam.

– Jobb? – suttogja.

Közel sem. Fészkelődni kezdek, mire megint mosolyra

húzódik a szája széle, majd parázslani kezd a tekintete. Lassú köröket ír le a tenyerével, aminek az alsó részével arra a pontra gyakorol nyomást, amelyik sajog érte.

Olyan a testem, mint egy időzített bomba. Bármelyik pillanatban felrobbanhat. Szó szerint pillanatokról van szó, mert csak egy újabb simogatásába kerül, és szétárad bennem a gyönyör. Eláll a lélegzetem, és reszketek. Lenyűgöz, hogy milyen hihetetlen érzés. Lehet, hogy a drogok miatt, de szeretném azt hinni, hogy Reed miatt. Bátorítást mormol, miközben a tenyeréhez préselem magam. A csípőmnél érzem, hogy ő is felizgult.

Megint a számra tapasztja a száját, én pedig újult erővel csókolom, mert megint eluralkodik rajtam a vágy. Gyorsabban, mint bármelyikünk is számított rá. A vállánál fogva magamra húzom.

Összeütközik az ajkunk, és ő felmordul, amikor homorítva hozzásimulok. Csak kemény teste nyújt megkönnyebbülést. Már duzzadva készen áll, de amikor odanyúlok, eltolja a kezemet.

– Nem – mondja elgyötörten. – Ez nem rólam szól. Ma este nem.

Így nem, hogy te... „

Biztos azt akarja mondani, hogy „be vagy drogozva”, viszont már nem érzem magamat kábának. Legalábbis csak tőle vagyok elkábulva.

Rátapasztja a száját a nyakamra. Csókolgatja és szívogatja, ahogy együtt ringatózunk. Egyre jobban eluralkodik rajtam a gyönyör, de útban van a nadrágja. Nem akarom, hogy ez csak rólam szóljon. Azt akarom, hogy...

Megint elhessegeti a kezemet, és teljesen legördül rólam. De nem megy messzire. Forrón bizsereg a bőröm, miközben végigcsókol a mellem között. Hozzáér meleg szája a mellbimbóhoz. Amikor megkóstolja, csillagokat látok. Amikor bekapja, eláll a lélegzetem.

Minden egyes nyelvmozdulattól előnt a forróság. Vonaglani kezdek a szorítása alatt, a testem robbanásra vár. Megint fészkelődik, hogy ezúttal a másik mellbimbómat vegye a szájába.

Aztán lejjebb húzódik, és végighúzza a száját lefelé a hasamon.

– Jaj, istenem! – suttogom. Minden idegszálam várakozva megfeszül. – Reed...

– Minden oké, bébi. Itt vagyok. Tudom, mire van szükséged.

Megáll a szívverésem, amikor a lábam közé ereszkedik. Érzem, hogy remeg a keze, miközben lehúzza a bugyimat. Vesz egy mély lélegzetet, és máris odahajol a szájával.

Felsikoltok az eddig ismeretlen érzéstől. Jó. Nagyon jó. Megtalál a nyelvével egy érzékeny pontot, amitől feljebb rándul a csípőm. Hangosan felnyögök. Ráharapok az ajkamra, hogy csendben maradjak, de Reed megőrjít. Mindjárt elájulok. Beletúrok a hajába.

– Hagyjam abba? – pillant fel izzó tekintettel.

– Ne!

És folytatja. Olyan a nyelve, mint valami varázslat. Fáradhatatlanul dolgozik rajtam. Kiad egy rekedt hangot, mintha a válaszom pont olyan csodálatos lenne, mint az érzés, amit okoz.

Végighúzza a kezét a combom belső oldalán. Felemeli a fejét, hogy szavak nélkül engedélyt kérjen. Egy feszült bólintással megadom neki. Annyira akarom!

Behunyja a szemét, miközben lassan becsúsztatja az egyik ujját.

– Állati szűk vagy – állapítja meg összeszorított fogakkal.

– Mondtam... – bököm ki nagy nehezen.

– Igen, mondtad – húzza ki az ujját nevetve, és megsimogatja a combomat. – Úgy fogom csinálni, hogy nagyon jó legyen neked.

– Máris jó – húzom fel a lábamat.

– Ez még semmi – jegyzi meg azzal az ismerős, huncut vigyorával.

Megint a lábam közé telepszik, hogy úgy széttárja a combomat a vállával, amitől már illene elpirulnom. De semmi mást nem érzek, csak izgatott várakozást. Egyik karjával körülöleli a combomat, és újra belém mártja az ujját.

Minden izom megfeszül a lábamban. Durván belemarkolok a hajába, de még akkor sem hagyja abba, hogy odalent csókoljon, amikor hullámokban áraszt el az élvezet. Amint elernyedek,

felmászik mellém, és magához húz.

Megint megtalálja a nyakamat a szájával, miközben levegőért kapkod.

– Minek jöttél ide?

Nem értem a kérdést.

– Hát... tudod, hogy miért. Az apád...

– Úgy értem, miért kellett... – morogja forrón a nyakamba. – Lehet, hogy máskor és máshol máshogyan alakulhatott volna a történetünk.

– Nem értem, amit mondasz.

– Azt mondom, hogy ez nem történhet meg még egyszer – emeli fel a fejét, úgyhogy látom rajta a gyötrődést. – El kell mennem. El kell húznom erről az istenverte helyről, hogy jobb embert faragjak magamból. Értékeset.

Az utolsó szónál elfúl a hangja.

– Értékeset... – ismételem suttogva. – Miért gondolod azt, hogy nem vagy értékes?

Egy pillanatra elhallgat, és töprengve simogatja a vállamat.

– Mindegy – mondja végül. – Felejtsd el!

– Reed...

Azzal felül, hogy kibújjon a tartalék pólóból, amit a kocsiban vett fel. A másik, amit letépett magáról, amikor elhozott a buliból, a többi ruhámmal együtt ott hever a padlón.

– Csukd be a szemed, Ella – utasít durván, miközben megint mellém telepszik. Most már félmeztelen, de a nadrág még mindig rajta van. Szúr a farmer anyaga, ahogy átölelem a lábammal.

– Csukd be a szemed, és aludj el!

– Megígéred, hogy nem mész el? – mormolom bele a mellkasába.

– Megígérem.

Közelebb húzódok hozzá, hogy belefeledkezzek a testének melegébe és az egyenletes szívverésébe.

Mire másnap reggel felébredek, Reed már nincs itt.

25. FEJEZET

— JÓL VAGY, HUGI? – méreget Easton az asztalnál ülve, amikor úgy támolygok be a konyhába, mintha kivasalt volna egy busz,

– Nem. Borzalmasan érzem magam.

Töltök magamnak egy pohár vizet a mosogatónál, benyakalom, aztán töltök még egyet.

– Kemény volt, mi? – kérdezi együtt érzőn. – Velem is megesett, amikor Sztázi először sétált be az életembe.

– Sztázi? – érdeklődik Callum az ajtóból. – Új barátnőd van, Easton? Mi történt Claire-rel?

Látom, hogy Eastonnak nehezeire esik visszatartani a nevetést.

– Claire-rel nekünk konyec, de ez a Sztázi elég jó csaj – magyarázza rám vigyorogva.

Túlságosan lüktet a fejem ahhoz, hogy akár csak elmosolyodjak. Callum rám néz, és nyilvánvalóan megdöbben.

– Ella, szörnyen festesz! – sötétül el az arca a gyanakvástól, és megint a fia felé fordul. – Miféle bajba kevertétek tegnap este?

– Csak a szokásos folyékony bajba. Kiderült, hogy Ella nem bírja a piát.

Hálás pillantást vetek Eastonra Callum háta mögött. A Royal-paktumnak biztos az is része, hogy falazunk egymásnak. Nem mintha szabad akaratomból drogoztam volna tegnap este.

Ökölbe szorul a kezem, amikor eszembe jut Daniel kéjes pillantása, meg ahogy markolászott engem.

– Lerészegedtél tegnap este? – kérdezi tőlem Callum, aztán összeszorítja a száját.

– Kicsit – vallom be.

– Jaj, ne csináld, apa! Ne gyere már ezzel a szülős dumával, amikor tizenkét éves koromban tőled kaptam az első sörömet! – csattan fel Easton.

– Én tizenegy voltam – sétál be Gideon a konyhába félmeztelenül. Látszik egy horzsolásnyom a bal mellizma fölött. – Hogy vagy? – néz rám együtt érzően.

– Másnaposan – válaszol helyettem Easton, aztán sokatmondó pillantást vet a bátyjára, amikor az apjuk nem figyel.

Callum mintha továbbra is neheztelne rám.

– Nem akarom, hogy túlzásba vidd az ivászatot.

– Aggódsz, hogy megfosztana a Royal Család Nagyivója címtől? – veti oda Easton.

– Elég volt, Easton.

– Hé, én csak rámutatok az álszentségre, apa. Meg a kettős mércére. Le se szarod, amikor mi isszuk le magunkat a sárga földig. Akkor Ella miért ne tehetné?

Callum rám néz a fiai után, és megrázza a fejét.

– Talán örülnöm kéne, hogy most már ennyire összetartóak vagytok.

Visszhangzó lépteket hallok a folyosóról. Eláll a lélegzetem, amikor belép a konyhába Reed. Fekete melegítőnadrág öleli át a csípőjét, fedetlen mellkasa pedig még egy kicsit nedves, mintha csak most lépett volna ki a zuhany alól.

A hűtőhöz menet ügyet sem vet rám.

Alábbhagy a lelkesedésem, pedig nem is tudom, mire számítottam tőle. Elég világos üzenete volt annak, hogy egyedül ébredtem. És amit tegnap mondott – hogy soha többé nem történhet meg –, csak még egyértelműbbé teszi a helyzetet.

– Ó, Ella – szólal meg Callum. – Elfelejtettem szólni, hogy holnap érkezik a kocsid, így hétfőn reggel már azzal mehetsz

dolgozni.

Bár megkönnyebbülök, hogy Callum végre képes homlokráncolás nélkül kimondani a „dolgozni” szót, csalódott is vagyok. Reed háta megfeszül a hűtőnél. Ő is tudja, hogy mit jelent ez. Nincs több közös fuvar.

– Szuper – felelem bátortalanul.

– Amúgy ki mit tervez mára? – néz körül Callum a konyhában. – Arra gondoltam, Ella, hogy te meg én...

– A mólóra megyek Valerie-vel – vágok közbe. – Együtt ebédelünk abban a tengeri herkentyűs étteremben, amelyikről folyton áradozik.

– Ja, rendben. Jól hangzik – feleli csalódottan Callum, aztán a srácokhoz fordul. – Van kedve valakinek elugrani velem a golfpályára? Ezer éve nem mentünk együtt.

Egyik Royal fiú sem csap le a meghívásra, úgyhogy amikor Callum elveszett kiskutyaként kullog ki a konyhából, kénytelen vagyok ráncolni a homlokom.

– Még csak meg sem erőltetitek magatokat? – kérdezem tőlük.

– Hidd el, hogy megerőltetjük magunkat – válaszolja Gideon elképesztően csúnya grimasszal.

– Ennek meg mi a kínja? – kérdezem Eastontól, miután a legidősebb bátyja eloldalog.

Most az egyszer Easton is ugyanolyan értetlenül néz, mint én. Reed viszont biztos tud valamit, amit mi nem.

– Szálljatok le róla – hunyorog ránk.

Aztán ő is kísétál. Rám se nézett. Ez ezerszer jobban fáj bármiféle másnaposságnál.

Tök jó az ebéd Valerie-vel, de kikönyörgök egy korai lelépést, mert még mindig olyan érzés, mintha rozsdás késeket szurkálnának a fejembe. Nevetve közli, hogy minél durvább a

másnaposság, annál jobb lehetett a buli, de hagyom, hogy azt higgye, amit Callum hisz: hogy azért szenvedek, mert túl sokat ittam.

Nem tudom, miért nem mesélem el neki, ami Daniellel történt. Val a barátnőm, és ő lenne az első, aki péppé verné Danielt azért, amit velem tett. Valami mégis visszatart tőle, hogy elmondjam. Talán a szégyen.

Nem kéne szégyellnem magamat. Tényleg nem kéne. Nem csináltam semmi rosszat, és ha a legapróbb jelét észleltem volna annak, hogy Daniel ekkora pszichopata, be se mentem volna vele oda. Soha.

De valahányszor a tegnap estére gondolok, látom magamat, ahogy Reed nevét suttogva letépem a ruháimat, miközben Daniel tapogat. És ettől eluralkodik rajtam a szégyen.

És még csak azzal sem tudom elterelni a figyelmemet, hogy mi történt utána. A jó résszel, amikor más okból suttogtam Reed nevét. Gondolni sem bírok erre, mert elszomorodom tőle. Reed akart engem tegnap este, és adott magából annyit, amennyit hajlandó volt, de most megint elvette.

Valerie kitesz a ház előtt, aztán elhajt a házvezetőnőjük kocsijával. Ebédnél említette, hogy jövő hétvégén hazajön a barátja, és várom, hogy megismerjem a srácot. Annyit beszél Tamról, hogy máris úgy érzem, mintha ismerném.

Megint gyönyörű az idő délután, ezért elhatározom, hogy fürdőruhát veszek, és kifekszem a medence partjára. A napfény remélhetőleg megint embert farag belőlem. Elhelyezkedem az egyik nyugágyban egy könyvvel, de csak húsz percig maradok egyedül, mert megjelenik Gideon fürdőgatyában.

A Royal fivérek közül valószínűleg neki van a legalacsonyabb testzsírszázaléka. Olyan az alakja, mint egy úszóé. Easton mesélte, hogy emiatt kapott teljes ösztöndíjat. Az ikrek azt hajtogatják, hogy olimpiai aranyérmes lesz belőle. Még szerencse, hogy ma egyetlen olimpiai szaktekintély sem figyeli, mert rögtön kizárná. Egyenetlen a tempója, és ijesztően lassan halad.

De lehet, hogy semmi okom aggodalomra. Hiszen ezen kívül

még csak egyszer láttam úszni. Talán ma csak lazít.

– Ella – szólal meg, amikor csaknem egy órával később kimászik a medencéből.

– Hmm?

Odajön hozzám, és mindenhol víz csöpög róla a fapadlóra.

– Lesz ma este egy buli a parton. A Worthington-birtokon – mondja a mellkasát törölgetve. – Azt szeretném, hogy maradj itthon.

– Most már te felelsz a társas programjaimért? – vonom fel a szemöldökömet.

– Ma este én – jelenti ki ellentmondást nem tűrően. – Komolyan mondom. Tartsd távol magad a partitól!

A tegnap este után eszem ágában sincs valaha is elmenni egy újabb buliba, de ettől még nem örülök, ha megszabják, mit csináljak.

– Talán.

– Ne talánozz itt nekem! Maradj itthon!

Azzal eltűnik a házban. Alig öt perc múlva kísétál Easton, és a nyugágyam fölé tornyosul.

– Brent Worthingtonnak lesz ma...

– Egy bulija – fejezem be helyette. – Ja, tudom.

– Te nem mész – közli a borostáját dörzsölgetve.

– Látom, beszéltél Gideonnal.

Az arcára van írva, hogy beszélt, de mégis másképpen próbálkozik.

– Figyelj, hugi! Semmi okod kimoccanni ma este – villantja rám a kisfiús mosolyát. – Legyen egy laza estéd, pihenj, nézzél szappanoperákat...

– Szappanoperákat? Minek nézel te engem, ötvenéves háziasszonynak?

– Oké, akkor nézzél pornót! De ma este nem jössz velünk.

– Veletek? Reed is megy?

Easton vállat von. Ideges leszek attól, hogy nem néz a szemembe. Mégis mi a fenét terveznek ma estére? Összeszorul a gyomrom a félelemtől. Daniel is ott lesz? Azért akarnak távol tartani a bulitól?

Esélyem sincs feltenni a kérdést, mert Easton már el is húzott. Mély sóhajjal megfogom a könyvemet, és próbálok arra a fejezetre koncentrálni, amit éppen olvasok. Hiába. Megint aggódom.

– Szia.

Felpillantva Reedet látom közeledni. Ma először néz a szemembe.

– Hogy vagy? – ereszkedik le a mellettem lévő nyugágyba.

– Jobban – teszem le magam mellé a könyvet. – Már nem hasogat a fejem, de még mindig gyengének érzem magam.

– Enned kéne valamit – bólint.

– Ettem.

– Akkor egyél még!

– Tele vagyok, hidd el – vigyorodom el. – Valerie iszonyatos mennyiségű garnélát dugott le a torkomon ebédkor.

Reednek megrezzen a szája széle.

*Mosolyogj! – **könyörgök neki némán.** Mosolyog rám! Érints meg! Csókolj meg! Vagy akármi...*

Nem mosolyodik el.

– Figyelj, a tegnap este... – köszörüli meg a torkát. – Valamit tudnom kell.

– Jó – ráncolom a homlokomat.

– Te... ez... – dadogja, aztán vesz egy mély lélegzetet. – Úgy érzed, hogy kihasználtalak?

– Mi? Nem, dehogyis!

A válaszom ellenére ugyanolyan átható tekintettel néz rám.

– Őszintének kell lenned velem. Ha úgy érzed, hogy kihasználtalak, vagy bármi olyat tettem, amit nem akartál, hogy megtegyem, akkor muszáj elmondanod.

Felülve odahajolok hozzá, és két tenyerem közé veszem az arcát.

– Semmi olyat nem tettél, amit ne akartam volna.

Látványosan megkönnyebbül, de aztán eláll a lélegzete, amikor végighúzom az állán a hüvelykujjamat.

– Ne nézz így rám!

– Hogy? – suttogom.

– Tudod, hogy! – fejt le morogva az arcáról a kezemet, és imbolyogva feláll. – Nem történhet meg még egyszer. Nem fogom hagyni.

– Miért nem? – nyilall belém a tehetetlen düh.

– Mert nem helyes. Én nem... Nem akarok tőled semmit, érted? – magyarázza gúnyos félmosollyal. – Csak jó fej akartam lenni veled tegnap este, mert be voltál ekizve, és megkönnyebbülésre volt szükséged. Tettem neked egy szívességet, de ennyi az egész. Nem akarok tőled semmit.

Azzal elcsörtet, mielőtt válaszolhatnék. Vagy inkább mielőtt közölhetném vele, hogy hazug disznó. Nem akar tőlem semmit? Baromság. Ha nem akarna tőlem semmit, akkor nem csókolt volna úgy, mintha éhezne, és csak velem tudná csillapítani az éhségét. Ha nem akarna tőlem semmit, akkor nem imádta volna úgy a testemet, mintha minden idők legnagyobb ajándéka lenne a számára. Nem tartott volna a karjaiban, amíg elaludtam.

Hazudik nekem, és most már minden eddiginél jobban aggódom. Az aggodalom mellett eltökéltséget is érzek. Nyilvánvaló, hogy Reed Royalnak olyan titkai vannak, amiknek a megfejtéséhez hozzá sem tudok kezdeni.

De meg fogom őket fejteni. Mindent meg fogok tudni. Hogy miért tartja mindenkitől a távolságot, miért érzi magát értéktelennek, és miért játssza el, hogy nincs köztünk semmi, pedig mindketten tudjuk, hogy van. Az összes titkát meg fogom tudni, a fene egye meg!

Ami szerintem azt jelenti, hogy ma este megint bulizni megyek.

26. FEJEZET

MEGERŐSÍTÉSRE, VAGY LEGALÁBBIS BENNFENTES INFÓRA van szükségem. Abból, amit Gideon mondott, tudom, hogy Worthingtonék lent laknak a parton, és elég közel ahhoz, hogy áthallatsszon a zaj. Biztos vannak a családban a Royal fiúkkal egykorú srácok. Mindössze ennyit tudok.

Még szerencse, hogy ismerek egy pletykakirálynőt.

Valerie az első csengetésre felveszi a telefont.

– Még több tengeri herkentyűt akarsz? Megmondtam neked, hogy a kaja a legjobb gyógyír másnaposságra.

Egy újabb csillaghal lenyelésének még a gondolatától is öklendeznem kell.

– Kösz, nem. Csak az érdekelne, hogy ha befejezted a Skype-olást Tammal, átjönnél-e kémkedni velem a Royal fiúk után.

Valerie-nek eláll a lélegzete.

– Máris indulok.

– Hé! Van kocsid? – kérdezem gyorsan, mielőtt leteszi.

– Nincs. És egyik srácot se tudod megkérni, hogy eljöjjön

értem, ugye? – szomorkodik.

– Ne aggódj! Durand majd elhoz ide. Basszus, ha elmondom Callumnak, hogy át akarom hívni az egyik barátnőmet, még ő maga fog önként jelentkezni.

– Jaj, Callum! Király! Öreg, de jó pasi.

– Fúj, Valerie... Elmúlt negyven.

– És? Az ilyeneket hívják ezüstrókéknak. Tudod, ki van oda az ilyenekért?

– Fogalmam sincs. Az egyik Pasztell lány?

– Á, dehogy. Azoknak a csajoknak fogalmuk se lenne, mit kezdjenek egy felnőtt férfival. Pláne olyannal, akinek több évtizedes tapasztalata van. Jordan nővére! Huszonkét éves, és állandóan idősebb pasikat hoz haza. A legutóbbinak ősz volt a haja, és esküszöm, vénebb volt Brian bácsinál. Nem tudom, hogy a lány perverz-e, apakomplexusa van, vagy csak ezek a fickók tudják, mit csinálnak.

– Akkor lehet, hogy egy kissé betaláltam a beszéléssel, amit Jordan buliján a fejéhez vágtam?

– Biztos nem javított a helyzeten – mondja vidáman Valerie.

– Most leteszem, mert komolyan mindjárt kihányom az ebédemet.

Miután leraktam, próbálom kivenni a fejből a képet, hogy Callum perverz dolgokat csinál éppen.

Szerencsére Durand ráér, és sürgősen a Royal-birtokra szállítja Valerie-t.

– Fúj, ez a hely olyan... – keresi a szavakat a száját tátva a szobámban.

– Gyerekes? Kislányos? Egy rosszul sikerült Valentin-nap emléke? – szolgállok néhány javaslattal.

– Érdekes – dől hátra a rózsaszín fodros ágytakarón.

– Így is lehet mondani.

Elhelyezkedem a fésülködőasztal fehér szőrmével borított székén, és nézem, ahogy Valerie a baldachinos ágy csillogó függönyére pislog.

– Kérsz valamit inni? Van idebent egy mini hűtő is – nyitom ki az italhűtő üvegajtóját a fésülködőasztal alatt.

– Aha. Egy cukormentes akármit. Amúgy a rózsaszínt leszámítva szuper ez a szoba. Tévé, menő ágy... – nyúl a takaróhoz. – Ez selyem?

Éppen a hűtőben nyúlkálok, amikor előáll ezzel a kérdéssel.

– Selyem takarón alszom? – kérdezek vissza.

– Hát igazából alatta alszol. Mármint nem muszáj, de elvileg a lepedőn alszik az ember, a takaró alatt.

Valerie-t mintha aggodalommal töltene el, hogy a bizarr gyerekkorom révén talán nem vagyok tisztában a lepedő fogalmával. Sajnos nem is jár olyan messze az igazságtól.

– Tudom, okostojás – nyomok a kezébe egy diétás kólát, és kibontok magamnak egy másikat. – Csak fura. Eljutottam a hálózásáktól a selyemtakaróig.

De elég volt az ágy témából. Infóra van szükségem.

– Mindent tudni akarok Worthingtonékról – közlöm vele.

– Azokról a Worthingtonékról, akiknek telekommunikációs cégük van, vagy az ingatlanos Worthingtonékról? – kérdezi a kólásdobozba mormolva.

– Fogalmam sincs. Itt laknak a közelben, és ma este bulit rendeznek a parton.

– Ó, akkor azok az ingatlanos Worthingtonék lesznek. Kábé ötháznyira laknak innen. Van egy italtartód? – emeli fel a kólásdobozt.

Odadobok neki egy jegyzetömböt, amire ráteheti.

– Brent Worthington végzős. Nagyon fenn hordja az orrát, bár inkább a neve, mintsem a pénz miatt. A barátnőjének, Lindseynek két éve csődbe mentek a szülei, és kivették a lányt az Astor Parkból, mert nem tudták kifizetni a tandíjat, de Brent nem szakított vele, mert Lindsey egy AFL.

– És az Afl család mivel foglalkozik? – kérdezem.

Valerie nevetve megrázza a fejét.

– Nem, ez nem egy vezetéknév. Az amerikai forradalom lányainak rövidítése. A csaj családfája az első három hajó egyikéig vezet vissza, amelyik idejött Angliából.

– Ez komoly? – tátom el a számat.

– Aha. Amúgy miért érdekel?

– A Royal fiúk odamennek ma este, és azt mondták, hogy én maradjak itthon.

– Miért? Azok a bulik elég lájtosak a gimis partik mezőnyében. Minden ajtót kulcsra zárnak a házban, mert Brent nem akarja, hogy bárki szexeljen a szobákban. Egy mosdót lehet használni, ami rögtön a terasz mellől nyílik. A medenceparti házat is bezárják. Brent gondoskodik ételről és itálról, és szereti, ha mindenki úgy megy, mintha yachttúrára indulna. Rajta még countryklubos sportzakó is van, és az összes lány szép ruhába bújik. Nincs kivétel.

Ez szörnyen hangzik. Ha Royalék elmesélték volna, még csak szólniuk sem kell, hogy maradjak itthon. De szóltak, úgyhogy valami biztos történni fog, amit nem akarnak, hogy lássak, vagy hogy a részese legyek.

– Daniel Delacorte vajon meg van hívva?

Valerie eltöpreng, aztán lassan bólint.

– Aha. Az apja bíró. Szerintem Daniel is az akar lenni, és jól jön az embereknek egy ilyen öribari, nem igaz?

Itt és most értem meg, hogy a gazdagok mitől lesznek még gazdagabbak. Kiépítik a gimiben ezeket a kapcsolatokat, vagy talán még hamarabb, később meg csak folytatják egymás hátának vakargatását.

– Történt valami közted és Daniel között tegnap este? Tudom, hogy másnapos voltál, de Jordan azt mondta, hogy annyira eláztál, hogy Reednek kellett kihoznia Farriséktől. Ugye, nem... csinált valamit? – aggódik Valerie.

Nem akarom elmesélni neki, hogy milyen borzalmas volt az este, de ha benne lesz a dolgokban, akkor megérdemli, hogy tudjon valamit.

– Azt hitte, könnyű préda vagyok. Pedig nem. Royalék pedig nem szeretik, ha szórakoznak a majdnem-tesójukkal. Maradjunk ennyiben!

– Istenem, mekkora köcsög! – fintorodik el Valerie. – De mire kellek én, ha ők bosszút forralnak?

– Nem tudom, hogy forralják-e. Csak azt tudom, hogy hárman is szóltak, hogy semmiképp se menjek el ma este a Worthington-

buliba.

– Imádom, hogy nem érdekel, mit gondolnak Royalék – csillan fel Val szeme, és az ágyról leugorva kivágja a szekrényem ajtaját. – Lássuk, milyen Worthington-kompatibilis ruháid vannak.

Megiszom a maradék kólámat, miközben ő egymás után nézi meg és szavazza le a cuccaimat.

– Több ruhára lenne szükséged. Még az én szekrényemet is teltömik Carringtonék mindennel, amit akarok. Tudod, fontos a látszat. Nem tudtam, hogy Callum ennyire sóher veled.

– Nem az – sértődöm meg Callum helyett. – El kellett mennem vásárolni Brooke-kal, aki olyan helyekre vitt, amiket túl drágának találtam.

– Errefelé minden drága – legyint Valerie. – Gondolj erre úgy, mint az egyenruhád kibővítésére. Amúgy meg, ha rosszul nézel ki, az emberek ugyanazt fogják gondolni, amit én. Hogy Callum skótot játszik veled. Aha! – kiált fel egy sötétkék nyári ruhával a kezében, aminek pici ujját és mély V-kivágását fehér csipke szegélyezi. Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna, ami azt jelenti, hogy Brooke akkor választotta ki, amikor nem néztem oda. – Ez jó lesz. A mély dekoltázs azt üzeni, hogy szexi vagy, de anélkül, hogy ötven dollár lenne a tarifád, és előre kérnéd a pénzt.

– Meghajlok a szakértői véleményed előtt.

A korábbi munkámnál ennél marhára mélyebb dekoltázsra volt szükség, hogy az ember előre kapjon ötven dolcsit. Átsétálok a szoba másik végébe, és nekiállok átöltözni. Már későre jár, és biztosan ott akarok lenni, mielőtt elkezdődik a tűzijáték.

– Kölcsönvehetem ezt a ruhát? – húz maga elé egy fehér csipkedarabot Valerie.

– Felőlem... Teszek rá.

Három centivel alacsonyabb nálam, így az alja combközépig fog neki érni.

– Csak kíváncsiságból kérdezem, hány ruhára lenne szükségem? – érdeklődöm. Nekem kettő bőven elég.

– Pár tucatra.

– Te most viccelsz? – fordulok felé gyorsan, de halál komoly arcot vág.

– Nem viccelek – akasztja vissza a ruhát a szekrénybe, és elkezd számolni az ujjával. – Kellenek délutáni ruhák, hajós ruhák, buliruhák, persze countryklubba és szórakozóhelyre való fajták is, kerti partis ruhák, hivatalos iskolai buliba való ruhák, iskola utáni ruhák, esküvőre való ruhák, temetési ruhák...

– Temetési ruhák? – vágok közbe. Már alig bírom követni.

– Csak csekkoltam, hogy figyelsz-e – mutat rám kacintva Valerie. Elneveti magát, amikor forgatom a szememet, és elkezdek vetkőzni. – Sokkal több ruhára lenne szükséged, mint amennyi van neked. Fontos a látszat, még a Royal családnak is – magyarázza a felsőjéből kibújva, amitől szinte elvész a hangja. – Például ha csak a legapróbb negatív dolgot mondod Maria Royalról, az összes fia bekattan. Reedet majdnem lecsukták, amikor rátámadt egy gyerekre a South East gimiből, amiért gyógyszerfüggő öngyilkosnak nevezte.

– Azzal vádolta Mariát, hogy megölte magát? – kiáltok fel döbbenet.

Valerie körülnéz, mintha azt várná, hogy mikor csap le rá Reed. Aztán halkabban folytatja:

– Ez egy pletyka, amit Royalék nem szeretnek hallani. Még be is perelték Maria orvosát, amiért félrekezelte őt.

– Megnyerték a pert?

– Hát megegyeztek, az orvos pedig itt hagyta a praxist, és elment az államból, szóval... azt hiszem.

– Húha!

– Úgyhogy vadul védik az anyjukat, és szerintem fontos nekik, hogy a kívülállók úgy lássák, hogy jól bánnak veled.

Belém nyilall a felismerés. Ezt csinálja Reed? Csak gondoskodik a család hírnevéről? Nem, az nem lehet. Az a sok minden, amit itt csináltunk azon a selyemtakarón és alatta, az négy szemközt történt, és semmi köze a Royal névhez.

Az órára pillantva látom, hogy sietnünk kell. Gyorsan befejezem az átöltözést, de a tükörben egy problémával szembesülök.

– Val, ennek túl mély a dekoltázsa – fordulok felé, hogy megmutassam: kilátszik a melltartóm fehér masnija.

– Akkor melltartó nélkül kell jönnöd – von vállat Valerie. – Tegyel fel ragtapaszt, ha félsz a bimbóvillantástól.

– Hát jó.

Pedig kitör a frász, hogy melltartó nélkül tartózkodjak egy irányítószámon Daniellel.

Még félórába telik, mire megcsináljuk a frizuránkat és a sminkünket. Igazából Valerie-t is én festem ki. Csak ámul, hogy mennyi sminkcuccom gyűlt össze.

– Lehet, hogy rád fér néhány ruha, de a sminkkészleted oltári pöpec! – kiált fel.

– Köszí, de most fogd be, különben összekenem rúzzsal a fogadat – lengetem meg előtte fenyegetően az ajakecsetet, mire engedelmesen becsukja a száját.

Amikor elkészülünk, megvárjuk, hogy a Royal fiúk elinduljanak. Ajtók csapódnak és csoszogás hallatszik a folyosóról. Minimum egyvalaki megáll az ajtó előtt.

Összerezzenek a fülsüketítő dörömböléstől, amit Easton hangja követ:

– Minden oké odabent? Korán jövünk majd.

– Nem érdekel! – kiabálok vissza tettetett dühvel. – És ne kopogj be még egyszer! Haragszom. Mindegyikőtökre.

– Még Reedre is? – viccelődik Easton.

– Mindegyikőtökre.

– Ne már, hugi... ez a te érdekedben van.

Hirtelen már képtelen vagyok haragot színlelni.

– Ti, Royalok, még akkor sem tudnátok, mi a jó nekem, ha egy Playboy-nyuszi tolná az arcotokba.

Valerie mindkét hüvelykujját felemeli elismerésképpen.

Easton színpadiasan felsóhajt odakint.

– Persze, mert nem látnék semmit, ha egy Playboy-nyuszi állna előttem. Túlságosan lefoglalna, hogy a mellét bámuljam, mint hogy bármi másra is figyeljek.

Valerie nem bírja visszatartani a nevetést.

– Ne csináld – sziszegem neki. – Ezzel csak biztatod.

– Hallom, és igen, biztat vele – közli az ajtó mögül Easton. – Két óra múlva itthon vagyunk. Várj meg minket, és megnézünk együtt egy filmet.

– Kopj le, Easton!

Azzal elcsoszog.

– Easton olyan cuki! Ha nem lennék oda ennyire Tamért, durván rámennék – ismeri be Valerie.

– Nem hinném, hogy megszerezni jelentene gondot – felelem szárazon.

– Akkor mi jelentene?

– Megtartani.

27. FEJEZET

ACIPÓNKKEL A KEZÜNKBEN SÉTÁLUNK VALERIE-VEL a Worthington-birtok felé.

– Hogyhogy nem esnek be idegenek ebbe a buliba? – kérdezem kíváncsian. – Bárki fel tud sétálni a partról a házba, nem?

– Már a ruhából tudják, ki nem tartozik oda. Ráadásul csak azok férnek hozzá ehhez a partszakaszhoz, akik itt laknak. Úgyhogy nem sétálhatsz ebben a homokban, ha nem engedhetsz meg magadnak egy tízmillió dolláros vityillót.

– Lehet, hogy be sem engednek minket?

Ez eddig nem jutott eszembe, mert még sohasem jártam ilyen

partin.

– Kizárt. Te Ella Royal vagy, én meg, még ha csak egy szegény rokon is, de Carrington.

Még csak odáig sem jutunk el, hogy szembetaláljuk magunkat Brent Worthingtonnal, mert az öt Royal fiú egy kupacban áll a birtok szélén. Éppen törik a fejüket valamin, ahogy sejtettem. És nyilván Danielen akarnak bosszút állni, hiszen ki más lehetne a célpont?

Ha bárkinek is kijár, hogy revansot vegyen, az én vagyok. Egyenesen odacsörtetek hozzájuk, de még csak észre sem vesznek.

– Szia, bátyus. Mizu? – bököm hátba Gideont.

Reed megpördül a tengelye körül, és ő szid le először.

– Mit csinálsz itt? Megmondtam neked, hogy maradj otthon.

– Én is megmondtam – ráncolja a homlokát összeszorított szájával Gideon.

– Én is – áll be a sorba Easton.

– És ti ketten? – nézek várákozva az ikrekre, akik egyforma terepszínű rövidnadrágban és galléros pólóban feszítenek, és egy krokodil embléma van a bal mellizmuk felett. Ők ártatlan képpel pislognak rám. Most végképp nem lehet őket megkülönböztetni egymástól, és talán pont ez tetszik a barátnőjüknek. Muszáj lesz összerúszoznom az egyiket még ma este.

– Hát csak szólok, hogy nem kutya vagyok. Nem maradok nyugton a helyemen, csak mert megparancsoltátok. Amúgy is, miért kellett volna távol tartanom magamat ettől a bulitól? Itt is drogot raknak a piába?

Valerie-nek eláll a lélegzete, s ezért öt szempár mered rám bosszúsan.

– Nem – feleli Gideon. – De ha bármi rossz történne, apa nem lenne annyira dühös, ha közben otthon lennél az ágyikódban.

– Vagy smárolnál Valerie-vel – teszi hozzá Easton. – De az a fontos, hogy otthon és az ágyban – pontosít, amikor ráirányulnak a megvető pillantások.

– Danielnek leeshet, hogy tervezünk valamit, ha itt lát – néz még csúnyábban Reed.

Valerie odalép mellém.

– Ha azt akarjátok, hogy ne legyen feltűnő, hogy terveztek valamit, akkor Eastonnak le kéne nyomnia valaki torkán a nyelvét, Reednek pedig édes kis semmiségeket kéne suddognia Abby fülébe...

Fúj!

– .. .Gideonnak az iskolai dolgaival kéne foglalkoznia, nektek pedig – mutat az ikrekre – szívatnotok kéne az embereket azzal, hogy máhára nem lehet titeket megkülönböztetni egymástól.

Easton köhögésnek álcázza a röhögését, az ikrek pedig mindenhová néznek, csak Valerie-re nem. Reed és Gideon pedig hosszú pillantást váltanak. A Royal fivérek között ők a vezérek. Legalábbis ma este.

– Nincs értelme hazaküldenünk téged, ha már itt vagy, de ez Royal dolog – vet Gideon szúrós pillantást Valerie-re, aki gyorsan kapcsol.

– Hú, de szomjas lettem. Szerintem lehúzom a házigazdát egy pohár pezsgőre.

Miután Val elmegy, összedörzsölöm a tenyeremet.

– Szóval mi a terv?

– Reed beleköt Danielbe, aztán kigyepálja belőle még a szart is – világosít fel Easton.

– Ez borzalmas terv.

Megint felém fordulnak. Kissé zavarba hoz, hogy öt Royal csak rám figyel.

Reedet és Gideont veszem célba, akiket meg kell győznöm.

– Azt hiszitek, hogy csak úgy ráveszitek majd Danielt a verekedésre?

Mindketten vállat vonnak.

– Biztos úgy gondoljátok, hogy ez működni fog, mert mindannyian azért fogtok küzdeni, hogy megvédjétek a család hírét. De ennek a tahnak nincs becsülete. Nem sportszerű. Az a fajta, aki bedrogoz egy lányt, mert nem hisz magában eléggé, vagy nem elég türelmes ahhoz, hogy elnyerje a kegyeit. Gyáva. Reed pedig tíz kilóval nehezebb, és rendszeresen harcol – mutatok az eszelősen kigyúrt testére.

– Tud róla, hogy harcolni jársz? – szól közbe Gideon. Reed kurtán bólint, Gideon pedig két kézzel legyint, mintha elege lenne a gimis hülyeségeinkből.

– Attól még meg akarja majd védeni magát – érvel Reed.

– Fogadjunk száz dolcsiba, hogy röhögve mondja majd, hogy te fogsz győzni. És ha így is erőlteted, akkor te leszel a rosszfiú.

– Nem érdekel.

– Rendben. Ha csak meg akarjátok verni, akkor hajrá – mutatok a hátsó kertre, ahol kezd gyűlni a tömeg.

– Reed nem üthet először – jegyzi meg Easton.

Értetlenül nézek egyikükről a másikra.

– Ez valami harcosok klubja szabály?

– Nem. Apa pár hónapja rajtakapta Reedet, hogy verekszik. Azt mondta, hogy ha ez még egyszer megtörténik, akkor elküldi az ikreket katonai iskolába.

Húha, ez aztán ördögi húzás! Tudom, hogy Reedet nem zavarná, ha katonai iskolába kéne járnia, vagy legalábbis nem annyira. De nem bírná elviselni, ha az ikreknek lenne muszáj. Callum mindig meg tud lepni.

– Akkor egyáltalán nem is üthetsz meg senkit?

– Nem. Nem húzhatok be senkinek, hacsak nem magamat vagy egy családtagot kell megvédenem a közvetlen veszélytől. Pontosan így fogalmazott – préseli ki összeszorított fogakkal Reed. – Ha van jobb ötleted, akkor nyögd ki!

Nincs, és ezt ők is tudják. Gideon megrázza a fejét, és mintha még Easton is csalódott volna bennem. A sötétkék égboltra nézek, aztán az óceánra, majd fel a házra, és végül megint a fiúkra. Támad egy ötletem.

– Van Worthingtonéknál medenceparti ház?

– Aha – feleli tépelődve Reed.

– Hol?

Royalék medenceparti házának szinte minden fala üvegből van, így az egyik oldalán át az óceánt látni, a másikon pedig a medencét.

– Mutasd meg – húzom meg Reed karját.

Reed segít felkaptatni a sziklás emelkedőn át a hátsó kertbe.

Rámutat egy sötét épületre a hatalmas, szögletes medencét körülvevő betonpart mellett.

– Worthington zárva tartja.

– Hogy senki se szexelhessen odabent. Valerie mondta.

Ez tökéletes, minden stimmel. Végigmérem az ikreket.

– Ha csajnak kell öltöznöm hozzá, akkor én kiszálltam – emeli fel a kezét Sawyer. Legalábbis azt hiszem, hogy ő az, mert ott a csuklóján a halványuló égésnyom.

– Hadd hívjam ide Valerie-t! Ketten kellünk majd hozzá. És szükségem lesz az ikrekre is. A többiek tegyenek úgy, mintha csak buliznának. Amikor eljön az ideje, Sawyer majd kijön és szól nektek. Gyűjtsetek annyi embert a medence köré, amennyit csak tudtok. Talán kamerát is készíttetek elő.

– Mit eszeltéi ki, hugi? – lép mellém Easton.

– Egy kigúnyolt nő vagy egy akarata ellenére bedrogozott lány haragjával a pokol tüze sem ér fel – válaszolom rejtélyesen, mielőtt elrohanok Valerie-ért.

A medence és az óceánpart között félúton találok rá, ahogy Savannah-val cseveg. Milyen szerencsés véletlen!

– Hahó, beszélhetnénk egy kicsit?

Valerie-nek vonszolnia kell Savannah-t, de sikerül félreterelnem őket.

– Figyelj, bocsánatot kell kérnem, amiért nem hallgattam rád

– mondom először Savannah-nak. – Magányos voltam, és olyasvalakire vártam, aki nem lehetett az enyém, ezért lógtam Daniellel. Hibáztam.

Összeszorítja a száját, de vagy az őszinte megbánásom hatja meg, vagy az, hogy mindketten utáljuk Danielt.

– Elfogadom a bocsánatkérésedet – közli mereven.

– Jaj, Sawy, ne legyél már pukkancs! – csitítja Valerie. – Azért vagyunk itt, hogy bosszút álljunk Danielen. Ugye, Ella?

Savannah érdeklődve felvonja a szemöldökét, én pedig lelkesen bólintok.

– Elmesélem a tervet.

Miután kifejem a részleteket, Valerie ujjong, Savannah viszont szkeptikusnak tűnik.

– Tényleg úgy gondolod, hogy be fog dőlni ennek?
– Figyelj, ez a srác bedrogozza a lányokat, hogy szexelhessen. Nem fogja visszautasítani az ajánlatot. Ez a gyenge pontja, amit ki is fogunk használni.

Savannah elegánsan vállat von.

– Hát jó. Benne vagyok. Buktassuk le ezt a tahót!

Daniel egy nyugágyon ül a medence mellett, egyik kezében egy Heinekennel, a másikban pedig egy fiatalkának tűnő lány combjával, aki biztos elsős. Megint eluralkodik rajtam a késztetés, hogy igazságot tegyek. Meg kell állítani Danielt. Ahogy Savannah fogalmazott, ideje lebuktatni.

– Szia, Daniel – üdvözlöm a lehető legmegadóbb hangon.

Felkapja a fejét, és a Royal testvéreket keresi a tekintetével a tömegben. Miután nem látja őket, hátradőlve közelebb húzza magához a lányt, mintha valami pajzs lenne.

– Mit akarsz? Dolgom van.

A balerinacipőm hegyével megpiszkálom a betont.

– Csak bocsánatot szerettem volna kérni a múltkori miatt. Én... túlreagáltam. Te Daniel Delacorte vagy, én meg... Egy felcicomázott senki – érvelek hányingerrel küszködve.

A lány kelletlenül fészkelődni kezd.

– Ööö... szerintem keres a nővérem.

Azzal kicsusszan Daniel keze alól.

– Csak egy percre foglalom le Danielt, utána a tiéd – vágok közbe, mielőtt a fiú ellenkezne.

– Csak egy percre? – kérdezi gúnyos mosollyal Daniel. – Annál sokkal tovább bírom.

A lány kuncogva eliszkol. Meg tudom érteni. Szörnyen kellemetlen végignézni, ahogy valaki ennyire lejárhatja magát. Amint hallótávolságon kívülre ér, Daniel önfeledt mosolya lesújtó pillantássá változik.

– Miben sántikálsz?

– Szeretnék még egy esélyt – hajlok előre, hogy lássa a dekoltázsomat. – Hibát követtem el. Ha egyszerűen elmondtad

volna, mint akarsz, nem reagálok túl.

Istenem! Nem hiszem el, hogy ilyen szarságokat kell mondanom neki.

A mély nyakkivágásomra téved a tekintete, és megnyalja az ajkát, mint valami perverz állat.

– Royalék nem tűntek valami boldognak.

– Dühösesek voltak, amiért jelenetet csináltam. Azt akarják, hogy fogjam be és húzzam meg magam.

– Mégis itt vagy.

– Az apjuk rájuk parancsolt, hogy hozzanak el.

– Szóval bosszút akarsz állni rajtuk? – ráncolja a homlokát Daniel. – Erről van szó?

– Őszintén? Kicsit – hazudom, mert talán tetszik neki az ötlet.

– Unom, hogy azok a parasztok rám erőltetik, hogy olyannak tettesem magam, amilyen nem vagyok – vonok vállat. – Szeretek bulizni, szeretem jól érezni magam. Próbáltam jó kislány lenni a kedvükért, de... nem vagyok az.

Látszik rajta, hogy felkeltettem az érdeklődését.

– Úgyhogy hagyjuk a színjátékot! Akármit is szeretnél, benne vagyok, és nem egyedül – mutatok a hátam mögé. – Ugye, ismered Valerie-t?

Daniel bólint, és megint a mellemet nézi.

– Meséltem neki a barátaidról, Zoéről és Nadine-ről. Érdekli a dolog. Arra gondoltunk, hogy...

Ekkor a térde mellé támaszkodva odahajolok a füléhez.

– Arra gondoltunk, hogy megmutathatnánk neked, mit tudnak az Astor Parkos lányok. Tudod, mindketten táncosok vagyunk.

– Tényleg? – csillan fel Daniel szeme.

– És azt csinálhatsz velünk, amit csak akarsz – húzom tovább az agyát.

Most már valami komolyabba csap át az érdeklődése.

– Bármit?

– Bármit... és mindent. Fényképezőt is nyugodtan hozhatsz. Lehet, hogy örülnél egy kis emléknek.

– Hol? – kérdezi a lába közé nyúlva. Fúj, ez előttem taperolja

magát? Összeszorítom a számat, hogy ne okádjak bele az ölébe.

– A medenceparti házban. Megpiszkáltam a zárat. Öt perc múlva ott találkozunk.

Azzal elszembázok, és hátra se nézek. Ha rosszul ítéltem meg Danielt, és ez nem fog működni, akkor lebógtam a Royal fiúk előtt. De szerintem nem tévedek. Daniel Delacorte nem fogja visszautasítani a lehetőséget arra, hogy megalázzon két „felcicomázott senkit”, és fényképeket mutogasson róla a perverz haverjainak.

Amikor belépek a kis épületbe, Valerie felugrik az egyik székről a kettő közül, amit Savannah-val odahúztak a padlótól plafonig érő ablakhoz. Royalék medenceparti házához hasonlóan ez is szinte teljesen üvegből van, hogy látni lehessen rajta keresztül a házból az óceánt. De van sötétítő, és a két lány mindet behúzta.

– Tetszik, ahogy átalakítottátok a berendezést – ékelődöm.

Valerie hozzám vág valamit, amit reflexből elkapok. Egy köntös megkötője az.

– Kösz, minimalisták vagyunk. Savannah-val arra gondoltunk, hogy zavaró tényezők nélkül jobban lehet majd élvezni a műsorunkat. Neked jó lesz ez az öv?

Eszembe jut Reed a yachton.

– A célnak megfelel – tekerem a csuklómra. – Hol van Savannah?

– A fürdőszobában! – sziszegi odabentről.

Erőteljes kopogás jelzi, hogy megérkezett Daniel.

– Kezdődik a műsor! – suttogom, aztán ajtót nyitok.

28. FEJEZET

BEVILLANT, HOGY TALÁN CSAK MEG AKARSZ SZÍVATNI, de most láttam Royalékat inni. Reed mintha tövig be akarná nyomni Abbynek ma este – mér végig leplezetlenül Daniel, aztán Valerie-t is. – Rólad meg nem is hittem volna, hogy ilyen rossz kislány vagy, Val. De sejthettem volna.

Mert mindketten csórók és olcsók vagyunk, mi?

Valerie-nek összetéveszthetetlenül gúnyos félmosolyra húzódik a szája. Nem valami profi benne, hogy édelgést színleljen, úgyhogy igyekszem elterelni Daniel figyelmét.

– Mit szeretnél csinálni először? – simogatom meg a vállát, és odavezetem a szoba közepén lévő asztalhoz, ami biztos túl nehéz volt ahhoz, hogy Valerie és Savannah megmozdítsa.

– Mi lenne, ha ti ketten kinyalnátok egymást? – indítványozza.

– Semmi előjáték? Csak úgy bele a közepébe?

A szükségesnél egy kicsit határozottabban lenyomom az asztalra, mielőtt folytatom:

– Szerintem rád fér, hogy megtanuld a várakozás izgalmát. Hadd táncoljunk neked egy kicsit!

A karjára támaszkodva hátradől, és lekicsinylően biccent egyet az állával.

– Jó. De látni akarom, ahogy taperoljátok egymást, és jó sokat mutattok közben.

Valerie összekapja magát, és előrelép.

– Mi lenne, ha megmasszíroznánk? Volt már ilyenben részed?

– Masszázsban? Persze. Apa klubjában mindig.

– De két lánytól, boldog befejezéssel? – tesz hívogató mozdulatot az ujjával. – Ahogy Ella is mondta, ne siessük el a dolgokat! Megmasszírozunk, aztán nézheted, ahogy csináljuk. Végül is neked kéne először elmenni.

Daniel eltöpreng egy pillanatra az ajánlaton, aztán belemegy.

– Aha, jól hangzik. Ti csak várjátok ki a sorokat, ribancok – kacsint ránk, hátha poénnak értékeljük a ribancozását. Egyikünk se nevet, és emberfeletti erőt kíván, hogy ne verjük be az önelégült pofáját.

– Hadd segítsünk levetkőzni – ajánlkozom kedvesen.

Daniel szerencsére mit sem sejt. Reedben vagy Gideonban nem bízna, de két olcsó csajban már igen, akik a gazdag rokonaik nélkül valószínűleg úgyis az utcán árulnák magukat. Ez a gondolkodás teszi lehetővé a kis színjátékunkat. Hiszen ő Daniel Delacorte, a bíró fia, a lacrosse játékos, a makulátlan hírnevű fiú, akiről senki sem sejtene, hogy mekkora gyökér. Egy pillanatra sem kételkedem benne, hogy Savannah unokatestvére a család egyik kevésbé sikeres ágához tartozik.

Valerie-vel felkészülünk rá, hogy hozzá kell érniünk Daniel testéhez, de legnagyobb megkönnyebbülésünkre nincs szüksége segítségre. Egy szempillantás alatt ledobja a rövidnadrágját, a bokszerét meg a pólóját.

– Hú, de lelkes valaki – motyogja az orra alatt Valerie.

Daniel megnyalja a száját.

– Hová menjek?

Valerie csípőre teszi a kezét, és úgy tesz, mintha eltűnődne a válaszon.

– Mi lenne, ha oda mennél? – mutat egy párnahalomra az ablak előtt.

Daniel odasiet, hogy letérdeljen a puha párnákra.

– Vigyázz a fogaddal! Jobb, ha ráhúzod a szádat.

Többet már úgysem fogsz utasíttatni – gondolom magamban, aztán egy laza mozdulattal felkapom az asztalról a gyümölcsöstálat, és fejbe vágom vele Danielt.

Üvöltve hátrálni kezd.

– Mi a tököm? – kap döbbenten a tarkójához.

– Megmondtam nektek, hogy a tál kevés lesz! – ront ki a fürdőszobából Savannah. Előkap egy flakon hajlakkot, és egyenesen belefújja Daniel arcába, mielőtt az felugorhatna.

– Anyátokat! Halott ribancok vagytok! – kiabál Daniel, aztán balra botorkálva nekimegy az ablaknak.

Mindhárman nevetünk.

– Nem akarom kinyírni, csak mozgásképtelenné tenni – emlékeztetem Savannah-t. – Mit szólsz a gyertyatartóhoz?

Meglendítem a súlyos ezüstfegyvert, és vállon vágom vele Danielt. Savannah a feje búbjára sújt le a másikkal, mire Daniel összerogy.

Valerie megfogja az egyik övét, és odadobja nekem a másikat.

– Igazad van, Ella. Ez a fickó perverz.

Amilyen gyorsan csak lehet, kikötözzük, mint egy sonkát. A pillanatnyi kábaságát kihasználva könnyedén hátrakötjük a kezét, összekötjük a bokáját, és a köntös övével vetünk egy hurkot a kettő közé.

– Kár, hogy nincs szigetelőszalagunk – veszek fel egy banánt a földről, és feldobom a levegőbe. – Odaragaszthatnánk a seggébe.

– Szuper lenne – duruzsolja Valerie.

Savannah a homlokát ráncolja.

– Nekem van valamim, amivel célba vehetnénk a seggét.

Azzal odacsörtet, hátralendíti a lábát, és beviszi a legdurvább rúgást, amit filmekben kívül valaha láttam. Úgy tűnik, hogy fikarcnyit sem csillapodott a haragja Daniel iránt, miután fejbe vágta egy kétkilós gyertyatartóval.

Meglepő erővel csapódik be a kis lába. Daniel a kábulatból

kizökkenve felvonyít a fájdalomtól. Savannah-nak gonosz mosolyra húzódik a szája. Valerie-vel látjuk, hogy odahajol, és valamit a fülébe suttog, amitől Daniel megborzong.

Utána Savannah felegyenesedve beletúr a hajába, és lesimítja a tincseit, hogy tökéletesen álljanak csinos kis fején.

– Én kész vagyok. Nem akarok még egy percet ezzel a szemétládával tölteni.

– Várj! – mondja Valerie. Felé fordulunk, és éppen egy almát dob fel a levegőbe.

Lassú vigyor terül szét az arcomon.

– Arra gondoltok, amire én? – kérdezem. Olyan gonosz ez a terv... imádom!

Savannah nevetésben tör ki, de úgy, hogy szinte képtelen segíteni nekünk kinyitni Daniel száját, hogy belenyomjuk az almát. Egy kába és pucér fiúnak viszont így sincs esélye hármunkkal szemben.

– Menjünk – szaladok az ajtóhoz. Sawyer ott vár. – Kész vagyunk – mondom neki.

– Mi is – válaszolja vidáman. – Kinyírtátok? Csak mert az a kiáltás elég durván hangzott.

– Szerintem Savannah azt akarta, de visszafogtuk.

– Mindig is bírtam azt a csajt – jegyzi meg Sawyer.

Hátrahajolva intek a lányoknak, hogy menjenek ki. Savannah és Valerie eltűnik a tolóajtón át a part felé. Amint kiérnek az óceánhoz, felkapcsolom a villanyt, és megnyomom a gombot a távirányítón, amivel kihúzom a függönyt. Worthingtonék megkönnyítették a dolgunkat. Amíg felgyulladnak a lámpák és széthúzódik a függöny, Sawyerrel együtt a lányok után vonszoljuk a seggünket, akiket Sebastian mellett találunk.

– Nem hiszem el, hogy lemaradunk a műsorról – teszi a kezét Valerie vállára Seb, amikor odaérünk hozzájuk.

Ez engem is kiakaszt, de nem tartottuk jó ötletnek, hogy én és a másik két lány részese legyen Daniel leleplezésének. Ha bármelyik haverja rájön, hogy mi vagyunk e mögött, akkor ellenünk fordulhatnak. Az ikrek testőrként szolgálnak arra az esetre, ha ez megtörténne.

Várjuk, hogy mikor ütik meg a fülünket a Daniel felfedezéséről áruklódó hangok, miközben ő ott fekszik, mint egy pucér kötözött sonka.

Először azt halljuk, hogy több embernek egyszerre áll el a lélegzete. Valaki kiabál, de nem értjük, mit. Utána pillanatnyi csend következik, ami nekem hosszúnak tűnik, a meztelenül kikötözött Daniel számára pedig biztos egy örökkévalóságnak.

– Jaj, istenem!

– Baszki, ez Daniel Delacorte?

Újabb hangok csatlakoznak, mígnem úgy tűnik, hogy minden vendég a látottakat kommentálja.

Tapsikolás, füttyögés és sikoltozás hallatszik, én pedig valamiért reszketni kezdek. Úgy remegek, hogy rá kell támaszkodnom Sawyerre, aki átkarolja a vállamat és megdörzsöli a karomat.

– Nem... Nem tudom, miért gyengültem el ennyire – dadogom.

– Most megy ki belőled az adrenalin – magyarázza a zsebében matatva, és a kezembe nyom egy doboz mentolos cukorkát. – Csak ez van nálam, bocsi.

– Jó lesz – motyogom, és bekapok két szemet. A rágásra koncentrálok, és vagy az apró cukorlöket miatt, vagy pedig azért, mert végre valami másra figyelhetek, abbamarad a reszketés, és kezdek átmelegedni. – Hol vannak a fiúk?

Sebastian olyan derűs pillantást vet rám, mintha pontosan tudná, melyik tesójára vagyok kíváncsi.

– Végignézik Daniel megszégyenülését az Astor Park többi diákjával együtt, és gondoskodnak róla, hogy a jó sztori terjedjen el.

– Milyen sztori?

– Az igazság. Hogy egy lány verte meg.

– Három lány – pontosítok.

– Jobban hangzik, hogy csak egy – csattan fel Sawyer.

– De te nem akarsz részt vállalni benne?

– Nyilvánosan? Á! Visszajutna apához, aki megint itt lenne a seggünkben ezzel a katonai sulí dologgal – feleli Sawyer

vigyorogva. – De mi tudjuk, hogy mi voltunk, és csak ez számít.

Ekkor három alakra figyelek fel a töltésen. Jön a többi Royal fiú. Sawyer karon fogva elvonszol a parton, Valerie pedig utánam kiabál, hogy majd Savannah-val megy haza. Gyorsan intek neki, miközben elrohanok az ikrekkel. A tesóik nem sokkal vannak lemaradva mögöttünk.

– Látnod kellett volna az arcát... – kezdi Gideon.

– Hú, milyen icipici farka van! – duruzsolja Easton. – Vajon összement, vagy tényleg olyan kicsi?

– Elég durva volt az a zúzódás a homlokán. Te csináltad? – kérdezi lenyűgözve Reed.

A három Royal fiú mind egyszerre beszél, ahogy körülzár minket.

– Hé, hé! – emelem fel a kezemet. – Egyszerre csak egy.

– Jól csináltad – borzolja meg Gideon a hajamat, amin meglepődöm.

– Tökéletes volt! – hadarja Reed. A szemében csillogó elismeréstől átmelegszen és elolvadok.

Easton pedig felkap és megpördül velem.

– Király vagy, Ella! Majd emlékeztess rá, hogy soha ne cssszem fel az agyadat.

Hátrafordulunk, amikor hirtelen üvöltözés és káromkodás hallatszik a Worthington-birtok felől. Easton letesz a földre, ahogy a töltés tetején sokadalom jelenik meg. Utána csobbanást hallunk. Belöktek valakit a medencébe?

– Most lökte be Penny Lockwood-Smitht a medencébe! – rikkantja az egyik bulizó, aztán nevetésben tör ki.

– Itt jön – sóhajt fel Gideon.

Danielről van szó, aki átcsörtet az emberek sorfalán. Még az éjszaka sötétjében is látszik, hogy iszonyúan pipa.

– Ne engedd, hogy megharapjon – suttogja a fülembe Easton.
– Lehet, hogy veszett.

Daniel megáll a gyep szélén, miközben a partot fürkészi. Amikor meglát minket, morogva ránk mutat, aztán egyetlen ugrással lent terem a homokban. Elismerésre méltó megmozdulás.

– Nézzétek, hogy tolja – csodálkozom.
– Benne van a lacrosse csapatban – emlékeztet Sawyer.
– Kinyírlak titeket! Mindegyikötöket! Veled fogom kezdeni, te szemét ribanc!

Reed felénk fordulva megvillantja ritka mosolyát.

– Ez fenyegetésnek hangzott, ugye?
– Szerintem Ella közvetlen veszélyben van – bólint Easton. – Tudod, hogy ez nem tetszene apának.

Még sohasem láttam Reedet ilyen boldognak, mint most, ahogy a háta mögé tol, miközben Daniel egy szál terepszerű sortban rohan a homokban. Fénypontok villannak fel a távolban, mert sok bulizó megörökítésre érdemesnek találja a pillanatot. A fiúk maguk mögé hessegetnek, így oda kell furakodnom az ikrek közé, hogy lássam, mi történik.

Épp időben, mert amint kidugom a fejemet a Royal-muszklik közül, Daniel morogva ráveti magát Reedre, aki egy lépést tesz előre, mielőtt belecsap az öklével Daniel állkapcsába.

Daniel eldől, mint egy zsák.

29.. FEJEZET

MINDANNYIAN JÓKEDVŰEN INDULUNK VISSZA A VILLÁBA. Gyorsan írok egy üzenetet Valerie-nek, hogy biztos jó-e neki, ha Savannah-val megy haza, és azt válaszolja, hogy persze. Megtudom, hogy Carringtonék egysaroknyira laknak Montgomeryéktől.

Easton mellettem sétál. Az ikrek elöl haladnak, miközben még mindig az utolsó jeleneten röhögnek. Felénk fújja a hangjukat a szél. – Egy pillanat alatt kiütötte – kuncog Sawyer.

– Reed új rekordja – helyesel Sebastian.

Reed és Gideon mögöttünk jön. Valahányszor hátranézek, közel hajolva beszélgetnek. Nyilvánvaló, hogy vannak titkaik, amikről Easton és az ikrek nem tudnak. Ez kezd zavarni, mert már tényleg kezdtem bedőlni a mottónak, hogy a Royal fiúk összetartanak.

A házhoz érve megállok a felfelé vezető lépcsőn.

– Sétálok egy kicsit a parton – mondom Eastonnak.

– Veled megyek.

– Azt hiszem, egyedül akarok lenni – rázom a fejemet. – Ne vedd magadra!

– Dehogy veszem – hajol előre, hogy megpuszilja az arcomat.

– Első osztályú bosszút álltál ma este, hugi. Te vagy az új hősöm.

Miután Easton elmegy, egy sziklán hagyom a cipőmet, és mezítláb kelek útra a puha homokban.

Alig húszlépcsnyire jutok a hold fényével megvilágított úton,

amikor a hátam mögül lépteket hallok. Nem kell megfordulnom ahhoz, hogy tudjam: Reed az.

– Nem kéne egyedül idekint lenned.

– Miért, szerinted Daniel egy szikla mögül kiugorva rám támad?

Reed utolér, én pedig megállok és felé fordulok. Most is eláll a lélegzetem gyönyörű arcától, mint mindig.

– Lehet. Alaposan megszégyenítetted ma este.

– Te meg kiütötted – mondom nevetve. – Most biztos otthon jegeli a képét.

– Ő kezdte – von vállat Reed.

A vizet bámulom. Reed pedig engem. Érzem, ahogy perzseli a tekintete az arcomat, úgyhogy keserű mosollyal megint felé fordulok.

– Ki vele!

– Mivel?

– A többi hazugsággal. Tudod, hogy tegnap éjjel csak szívességet tettél nekem, igazából nem is érdekellek, blabla – legyintek.

Meglepő módon felkacag.

– Jaj, istenem! Ez egy nevetés volt? Emberek, Reed Royal nevet! Valaki telefonáljon a Vatikánba, mert igazi isteni csoda történt!

– Olyan idegesítő vagy – kuncog megint.

– Aha, de attól még kedvelsz.

Erre elhallgat. Számítok rá, hogy csendben is marad, de végül káromkodik egyet az orra alatt, és azt válaszolja:

– Ja, lehet.

– Két csoda egy este alatt? – színlelek csodálkozást. – Mi van, világvége?

Reed belemarkol a hajamba, és egy picit meghúzza.

– Na, elég volt.

Közelebb lépek a vízhez, de még hidegebb, mint általában. Felsikkantok, amikor a lábujjamhoz ér, aztán hátraugrok.

– Utálom az Atlanti-óceánt – jelentem ki. – A Csendes sokkal jobb volt.

– A nyugati parton laktál? – kérdezi zsörtölődve, de kíváncsian.

– Laktam már keleten, nyugaton, északon, délen. Laktunk mi mindenhol. Sehol se maradtunk sokáig. Szerintem egy év volt a leghosszabb idő, Chicagóban. Vagy talán Seattle, ahol két évig éltünk. De az nem számít, mert anya beteg volt, és nem volt más választásunk, mint nyugton maradni.

– Miért költöztetek ennyiszer?

– Főleg a pénz miatt. Ha anya elveszítette a munkáját, akkor pakolnunk kellett, és oda menni, ahol pénz van. Vagy szerelmes lett, és akkor odaköltöztünk az aktuális pasijához.

– Sok pasija volt? – érdeklődik rekedten.

– Igen – válaszolom őszintén. – Gyakran lett szerelmes.

– Akkor nem is volt igazán szerelmes.

Kíváncsian nézek rá.

– Az vágy – von vállat Reed. – Nem szerelem.

– Lehet. De neki szerelem volt – mondom, és egy pillanatra elhallgatok. – A szüleid szerették egymást?

Nem kellett volna megkérdeznem, mert kővé dermed.

– Apa azt állítja, hogy igen. Csak közben rohadtul biztos, hogy sohasem viselkedett úgy, mint egy szerelmes férfi.

Szerintem Reed téved. Már abból is lehet tudni, hogy Callum nagyon szerette Mariát, ahogy róla beszél. Nem tudom, hogy a fiúk miért nem hajlandóak ezt belátni.

– Hiányzik nektek, ugye? – próbálok nyugodtabb vizekre evezni, de ugyanolyan feszült marad az arca.

Nem válaszol.

– Nyugodtan kimondhatod. Nekem mindennap hiányzik az anyukám. Ő volt a legfontosabb ember az életemben.

– Sztriptíztáncosnő volt.

Megfeszül a vállam a gúnyos beszólástól.

– És? – kelek rögtön az anyám védelmére. – Azért táncolt, hogy kifizesse a számláinkat. Így lett fedél a fejünk felett. Kifizette a táncóráimat.

– Ő vett rá téged a vetkőzésre, amikor beteg lett? – kérdezi Reed szúrós kék szemekkel.

– Nem. Nem is tudott róla. Azt mondtam neki, hogy pincérnő vagyok, ami igaz is volt. Tényleg felszolgáltam, és egy benzinkúton is dolgoztam, de ez a kettő nem volt elég a kórházi számláinak kifizetésére, úgyhogy elloptam a személyijét, és munkát kaptam az egyik klubban – mesélem mélyet sóhajtva. – Nem várom el, hogy megértsd. Neked sohasem kellett aggódnod a pénz miatt.

– Nem, tényleg nem.

Nem tudom, hogy ő indul-e el előbb, vagy én, de megint sétálunk. Először még van köztünk néhány lépés távolság, ám ahogy haladunk, egyre közelebb kerülünk egymáshoz, mígnem minden lépésnél összeér a fedetlen karunk. Meleg a bőre, én pedig minden érintésnél bizseregni kezdek.

– Az anyám jó ember volt – szólal meg végül.

Callum is ezt mondta. Eszembe jut a nő, akit Steve elvett – Dinah, a szörnyű hárpia, aki a saját meztelen képeit rakta ki a lakásban –, és eltöprengek rajta, hogy két jó barát hogy házasodhatott össze két ennyire hihetetlenül különböző nővel.

– Gondoskodó volt. Talán túlságosan is. Mindig rácuppant a sírás sztorikra. Folyton kitett magáért, hogy másoknak segítsen.

– Veled is ilyen volt? És a tesóidhoz?

– Imádott minket – bólint Reed. – Mindig számíthattunk rá, tanácsokat adott, segített a tanulásban. És mindennap kettesben is töltött időt mindegyikünkkel. Biztos nem akarta, hogy bármelyikünk is elhanyagolva érezze magát, vagy úgy tűnjön, mintha lenne kedvence. Hétvégenként pedig együtt csináltunk dolgokat.

– Például mit? – kérdezem kíváncsian.

– Múzeumba mentünk, állatkertbe, sárkányozni... – von vállat.

– Sárkányozni?

– Sárkányt eregetni, Ella – Forgatja a szemét. – Ne mondd, hogy sose csináltad.

– Pedig nem – szorítom össze a számat. – Egyszer viszont jártam állatkertben. Anya egyik barátja elvitt minket egy trágya állatsimogatóba a puszta közepére. Volt ott egy kecske, egy láma

meg egy kismajom, amelyik kakival dobált, amikor elsétáltam mellette.

Reed hátrahajtott fejfel kacagni kezd. Ez a legszexibb hang, amit valaha hallottam.

– Aztán kiderült, hogy az állatkert csak fedősztori volt egy drogdíleres találkozóhoz. A pasi füvet venni ment oda.

Egyikünk sem mutat rá a kettőnk gyerekkora közötti szélsőséges különbségekre, de tudom, hogy mindkettőnknek ezen jár az agya.

Folytatjuk a sétát.

Reed ujjai súrolják a kezemet. Lélegzet-visszafojtva várom, hogy megfogja a kezemet, de nem teszi, és alig bírok megküzdeni a csalódással. Hirtelen megállok, hogy a szemébe nézzek. Nem jó ötlet, mert érzem, hogy látja a vágyakozást az arcomon. Ettől zárkózottá válik a tekintete, én pedig elfojtom a dühömet.

– Tetszem neked – állapítom meg.

Megrándul az állkapcsa.

– Akarsz engem.

Újabb rándulás.

– Cseszd meg, Reed! Miért nem tudod bevallani? Miért kell hazudni?

Nem válaszol, úgyhogy sarkon fordulva elviharzok, miközben felferem magam mögött a homokot. Hirtelen egy rántást érzek hátrafelé, és a vállam izmos férfimellkasba ütközik, a tüdőmből pedig kiszorul a levegő.

Reed a nyakamhoz hajol, hogy egészen közelről a fülembé suttojon:

– Azt akarod, hogy kimondjam? Rendben, kimondom. Akarlak. Kurvára akarlak.

Érzem, ahogy a fenekemhez nyomja a keménységét, és ebből tudom, hogy nem hazudik. Borzongás fut végig a gerincemen, Reed pedig szembefordít magával, aztán rátapasztja a száját a számra.

Olyan forró a csókja, hogy lávává változik mellettünk az Atlanti-óceán. Szétnyílnak az ajkaim, ő pedig becsúsztatja a nyelvét, és éhesen bebarangolja vele a számat. Levegőért

kapkodva kapaszkodom széles vállába, majd lefelé vándorol a kezem szálkás derekára.

Felmordulva megmarkolja a fenekemet, és úgy helyezkedik a csípőjével, hogy minden centiméterét érezzem.

Aztán egy újabb szédítő csók után elengedve hátratántorodik.

– Jövőre egyetemre megyek – szólal meg rekedten. – Elmegyek, és valószínűleg sohasem jövök vissza. Nem vagyok elég önző ahhoz, hogy belekezdjek valamibe, amit nem tudok befejezni. Nem csinálhatom ezt veled.

Azt akarom mondani, hogy nem érdekel. Elfogadok bármit, amit adni tud nekem, még ha csak egy kis időre is. Csak képtelen vagyok kimondani, mert tudom, hogy úgyseem hatná meg.

– Menjünk vissza a házba – motyogja, miután továbbra sem szólok semmit.

Szó nélkül követem. Még mindig bizsereg a szám a csókjától, és még mindig fáj a szívem a visszautasításától.

Már éppen elszenderedek, amikor nyikorogva nyílik a szobám ajtaja. Álmosan felemelem a fejemet. Rögtön magamhoz térek.

Reed bemászik mellém az ágyba. Egy szót sem szól. Túl sötét van ahhoz, hogy lássam az arcát, de érzem a testének melegét, ahogy közelebb húzódik hozzám. Forró tenyerével megsimogatja az arcomat, aztán megfogja az államat, hogy felemelje a fejemet.

– Mit csinálsz? – suttogom.

– Úgy döntöttem, hogy önző leszek – közli gyötrődve.

Hatalmasat dobban a szívem a boldogságtól. Átkarolom a nyakát, hogy magamhoz öleljem. Közel van egymáshoz a szánk, de nem csókol meg.

– Csak ma éjjel – jelenti ki.

– Tegnap éjjel is ezt mondtad.

– De most komolyan is gondolom.

Aztán megcsókol, és még mielőtt tiltakozhatnék, belefeledkezem a szánk sietős találkozásába.

Felmordul, amikor összeér a nyelvünk. Hozzám préselődik erős csípője, és a combomhoz nyomódik a keménysége.

Szembefordulok vele, így mindketten az oldalunkon fekszünk, ahogy a szánk összeforr.

– Baszki... – bukik ki belőle, majd benyúl a pólóm alá. A bugyimba.

Játszani kezd az ujjával, hogy megérintse azokat az érzékeny pontokat, amiktől belenyögök a csókba. Simogatjuk egymás testét, végighúzzuk a tenyerünket az összes meztelen bőrfelületen, amit csak elérünk, és egyikünk sem húzódik el, hogy levegőt vegyen, miközben szó szerint felfaljuk egymást.

Nem telik sok időbe, mire szétrobban bennem a feszültség. Eláraszt a gyönyör, és belenyögök a szájába. Reed megremeg, s ezúttal ő mordul fel.

Utána összegabalyodva fekszünk, és mintha órákig csókolóznánk. Sohasem akarom elengedni. Azt akarom, hogy örökre maradjon ebben az ágyban.

De amikor reggel kinyitom a szememet, ugyanúgy hűlt helye, mint tegnap.

Eszembe jut, hogy talán csak álmodtam az egészet, de megfordulva érzem az illatát a párnámon. A samponját, a tusfürdőjét meg a fűszeres kölnijét. Itt volt. Tényleg megtörtént. Mellbe vág a hiányérzet, és még a függönyön át beszűrődő napfény sem enyhíti a csalódottságot, amivel felkelek.

A csalódottság helyét viszont egy szempillantás alatt átveszi az ijedtség, mert egyszer csak éles visítás harsan a házban. Mintha a nappaliból jönne, úgyhogy kiugrom az ágyból és feltépem az ajtót. Ekkor újabb visítás teszi próbára a dobhártyámat.

– Ezt nem úszod meg! – ordítja Brooke. – Ezt már nem, Callum Royal!

30. FEJEZET

PONT AKKOR ÉREK ODA A LÉPCSŐKORLÁTHOZ, amikor Easton kidugja a fejét a szobája ajtaján. Mindenfelé szétáll a haja, és kivörösödött szemmel sétál oda hozzám.

– Mi a franc...? – motyogja.

Mindketten lenézünk a nappaliba, ahol Brooke szemtől szemben áll Callummal. Szinte már komikus a jelenet, mert Brooke több mint egy fejjel alacsonyabb, így a világ legkevésbé fenyegető teremtésének tűnik.

– Jogom van itt lenni! – kiabálja Brooke, és Callum mellkasának közepére bök az egyik karmával.

– Nem, nincs. Nem vagy sem Royal, sem pedig O’Halloran. Ez nem a te helyed.

– Akkor mondd meg, hol van a helyem? Miért tűröm el az összes baromságodat? Úgy kezelsz, mintha a szeretőd lennék, nem pedig a barátnőd! Hol a gyűrűm, Callum? Hol a picsában van a gyűrűm? Nem látom Callum arcát, de észreveszem, hogy megfeszül a válla. – Alig húlt ki a feleségem! – bődül fel.

Easton is megfeszül mellettem. Oldalra nyúlok, hogy megfogjam a kezét, ő pedig úgy megszorítja az enyémet, hogy belenyilall a fájdalom.

– Úgy teszel, mintha nem lenne nagy dolog újraraházasodnom...

– Két éve! – vág közbe Brooke. – Már két éve halott! Tedd túl magad rajta!

Callum megtántorodik, mintha pofon vágták volna.

– Már nem fogom hagyni, hogy az orromnál fogva vezess. Nem!

Azzal Brooke előreveti magát, és megmarkolja Callum ingét.

– Végeztem veled, megértetted? Végeztem! – teszi hozzá, majd ellöki magától Callumot, és az ajtó felé rohan. Túsarkak kopognak a márványpadlón.

Callum nem megy utána. Amikor Brooke ezt észreveszi, megfordul és rámutat.

– Ha most elmegyek, soha többé nem jövök vissza.

– Vigyázz, nehogy seggbe csapjon az ajtó kifelé menet – feleli jéghideg hangon Callum.

Easton gúnyosan elvigyorodik.

– Te... te szörnyeteg! – sikoltja Brooke. Olyan erővel vágja ki az ajtót, hogy végigcsap a légáramlat a nappalin, és még az emeleten is érezni.

Eltűnik szőke feje és miniruhába bújtatott teste, majd ugyanakkora svunggal becsapódik az ajtó.

Csend telepszik a nappalira. Mozgolódást érzékelek a szemem sarkából, és megfordulva látom, hogy az összes Royal fiú ott áll mögöttünk. Az ikrek álmosnak tűnnek. Gideon döbbentnek. Reednek kifürkészhetetlen az arca, de esküszöm, mintha a tekintete győzedelmes volna.

Easton meg sem próbálja leplezni az örömét.

– Ez most tényleg megtörtént? – kérdezi tőlünk a fejét rázva.

Callum meghallja a fia hangját, és felnéz a korlátra. Látszik rajta a döbbenet, de nincs elkeseredve, amiért elviharzott a barátnője.

– Apa! – kiált fel Easton fülig érő szájjal. – Király vagy. Gyere, csapj bele!

Az apjának elsötétül az arca. Nem válaszol Eastonnak, inkább rám pillant.

– Ha már úgyis ébren vagy, Ella, gyere le a dolgozószobámba! Csevegnünk kell valamiről.

Azzal kimegy a nappaliból.

Az ajkamba harapok, mert nem tudom, kövessem-e. Hirtelen

eszembe jut, mit mondott az előbb Brooke-nak: hogy nem Royal, és nem is O'Halloran. Ettől még idegesebb leszek. Szerintem Steve miatt veszekedtek, ami azt jelenti, hogy közvetett módon miattam.

– Menj – mormolja Reed, amikor nem moccanok a korláttól.

Ösztönösen engedelmeskedem a parancsának, mint mindig. Olyan, mintha hatalma lenne fölöttem, és nem vagyok biztos benne, hogy ez tetszik. De nem tudok rajta változtatni.

Remegő térdekkel lemegyek Callumhoz a dolgozósobájába. Már is a bárszekrénynél áll, és éppen egy pohár whiskey-t tölt magának, amikor belépek.

– Jól vagy? – kérdezem halkán.

– Jól vagyok. Minden rendben – legyint egyet a pohárral a kezében, amitől az ital kilöttyen. – Ne haragudj, hogy erre kellett felkelned.

– Szerinted tényleg vége köztetek?

Nem tehetek róla, sajnálom Brooke-ot. Ismerem a hisztis énjét, de egyébként kedves volt velem. Legalábbis azt hiszem. Nem könnyű megfejtteni Brooke Davidson.

– Valószínű – kortyol bele a whiskey-be Callum. – Tulajdonképpen volt valami abban, amit mondott. Két év hosszú várakozási idő egy nőnek – teszi le a poharat az asztalra, majd beletúr a hajába. – A végrendeletet holnaphoz két hétre fogják felolvasni.

– Végrendeletet? – nézek rá értetlenül.

– Igen. Steve végakarátát.

Még mindig nem értem.

– Az már megtörtént, nem? Mintha azt mondtad volna, hogy volt temetés.

– Volt, de a vagyon sorsa még nem tisztázódott. Dinah-val már Steve halála után benyújtottuk a fellebbezést, de a felolvasást el kellett halasztani a megtalálásodig.

Dinah ennek biztos nagyon örült.

– Tényleg ott kellennem? Nem Dinah örököl mindent, mert ő volt a felesége?

– Ez ennél sokkal bonyolultabb – feleli Callum, de nem fejti ki,

hogy miért. – És igen, ott kell lenned. Én is ott leszek, mint a törvényes gyámod, és Dinah meg az ügyvédek is. Ő tegnap este elutazott Párizsba, de két hét múlva visszajön, és mindent elrendezünk. Megígérem, hogy nem fog fájni.

Dinah O'Halloran jelenlétében? Aha, persze. Nagyon is fájni fog.

De inkább csak bólintok.

– Oké. Ha ott kell lennem, akkor ott leszek.

Callum is bólint, és megint felemeli a poharat.

Callum nem sokkal később elindul golfozni. Azt mondja, hogy ki fog tisztulni a feje, mire végigsétál a tizennyolc lyukon. Aggódok, hogy vajon mennyire akarja lenni magát, de eszembe jut, hogy ő a felnőtt, én meg csak egy tizenhét éves, úgyhogy inkább ráharapok a nyelvemre.

A Royal fiúk is elszállingóznak. Gideon még ebéd előtt visszamegy az egyetemre. Mindig boldogabban megy, mint ahogy jön.

Hamarosan egyedül maradok. Megmelegítem a maradék quiche-t, aztán fontolgatom, hogy sétáljak egyet a parton.

Még csak egy hónapja lakom a Royal-palotában, de ez az egy hónap tele volt... Hát, élettel. Mindig történik valami. Nem mindig jó. Viszont nem voltam egyedül, és mostanáig, eddig a magányos pillanatig nem is tudatosult bennem, hogy nem szeretek egyedül lenni. Jó, ha körülvesz a család és a barátok. Még akkor is, ha a család extra problémás.

Nem tudom, hogy Gideon vajon ezért jár-e haza.

– Hagytál nekem abból a tojásos cuccból? – hallom Reed hangját, amitől összerezzenek.

A szívemhez kapok, nehogy kiugorjon a helyéről.

– Megijesztettél. Azt hittem, elmentél Eastonnal.

– Á... – sétál át a konyhán, hogy átlessen a vállam fölött. – Mi

van még a hűtőben?

– Kaja – felelem.

Játékosan meghúzza a hajamat – legalábbis remélem, hogy nem komoly céllal –, aztán nekilát felmérni a választékot.

Ott áll a hűtő előtt, egyik kezével az ajtót tartva, a másikkal pedig a szekrényre támaszkodva, egészen addig, amíg kihűl a konyha.

– Mi az? – kérdezem, míg két falat között szünetet tartok, hogy megcsodáljam szexi sziluettjét, és azt, ahogy kaja után kutatva megfeszülnek az izmai.

– Nem gondolod, hogy csinálnod kéne nekem egy szendvicset? – hallom valahonnan a hűtő mélyéről.

– Erre nemleges a válaszom.

Azzal becsapja az ajtót, és odajön hozzám az asztalhoz, hogy elrántsa előlem a tányért meg a villát, majd belapátolja a fél quiche-t, mielőtt ellenkezhetnék.

– Az az enyém volt! – nyúlok oda, hogy erőszakkal visszavegyem.

– Sandra biztos azt akarná, hogy megoszd velem – tol el magától fél kézzel már megint.

Basszus! El kéne kezdenem gyúrni. Még egyszer megpróbálom visszaszerezni a tányért, ám Reed ezúttal nem hárít. Magához húz, amin úgy meglepődök, hogy elveszítem az egyensúlyom. Az ölében landolok, terpeszben az izmos combjain.

Szabadulási törekvéseimnek az vet véget, hogy fél kézzel megmarkolja a fenekemet, és magához húz. Amikor megcsókol, lelkesen viszonzom, mert hallani akarom azokat az érces kis hangokat, amik elárulják, hogy milyen hatással vagyok rá.

– Eltűntél reggelre – szólok meg, miután kibontakozunk a csókból. De legszívesebben visszaszívnám a megjegyzést, mert attól tartok, hogy olyat mond rá, ami fájni fog.

– Nem akartam.

– Akkor miért mentél el? – dobom félre a büszkeségemet, de ő nem veszi rossz néven.

– Mert elgyengülök tőled – simogatja meg a hajamat. – Nem bízom magamban annyira, hogy egész éjjel egy ágyban maradjak

veled. Francba, már a feléért is lecsuknának annak, ami eszembe jut.

Rózsaszín köd ereszkedik rám a szavaitól.

– Túl sokat gondolkozol.

Ad valami fura hangot, amiben türelmetlenséget, gúnyt és vidámságot is hallani, aztán megint megcsókol. De a csók már nem elég. Megfogom a pólója alját. Neki is összevissza kalandozik a keze rajtam: a felsőm alatt, a rövidnadrágom derekánál... Még szorosabban hozzásimulok a megkönnyebbülésért, amit már tudom, hogy csak Reedtől kaphatok meg.

Szétrebbenünk, mert csoszogást hallunk odakintről.

– Te hallottál valamit? – suttogom.

Reed egyetlen laza mozdulattal feláll, és velem az ölében kísétál a folyosóra. Senki sincs ott.

Talpra állít, aztán rácsap egy kicsit a fenekemre.

– Miért nem öltözől át fürdőruhába?

– Ööö... miért öltöznék?

Inkább vissza akarok menni vele az asztalhoz, hogy az ölében üljek, amíg hülyére csókol, de ő máris elindult kifelé.

– Mert úszunk egyet – szól hátra a válla fölött.

Mélyet sóhajtva felbattyogok a lépcsőn. Felérve látom, hogy Brooke jön ki a szobámból. Vagy legalábbis úgy tűnik.

Földbe gyökerezik a lábam.

Dühbe gurulva gyanakodni kezdek, amitől összeszorul a gyomrom. Mi a fenét művel a szobámban?

Jaj, a francba! Odabent van a pénzem.

Mi van, ha elvette?

Gyorsan végigmérem, de nincs nála táska, és olyan szűk a ruhája, hogy semmiképpen sem tudna elrejteni egy köteg pénzt. Ettől viszont még nincs helye itt. Nem leplezem a nemtetszésemet, miközben felé csörtetek.

– Mit csinálsz itt? – kérdezem.

– Nicsak, itt a kis árva Ella, a Royal-palota új hercegnője – tántorog felém.

– Mintha azt mondtad volna Callumnak, hogy elmész, és nem jössz vissza többet.

– Jó lenne, mi? – kérdezi gúnyos félmosollyal, és oldalra veti hosszú szőke haját. Bármilyen pozitív érzést is táplált irántam, az már a múlté.

Semmi értelme belemenni ebbe, úgyhogy mellette ellépve a szobám ajtaja elé állok.

– Tartsd távol magad a szobámtól! Komolyan mondom, Brooke. Ha megint elkaplak idefent, szólok Callumnak.

– Persze. Callumnak, a megmentődnek. Aki kiszedett a kukából, és elhozott a palotájába – néz rám keserűen. – Ugyanezt csinálta velem is. Engem is megmentett, tudod? De képzelj, drágám... Pótolhatóak vagyunk. Kibaszottul képes lecserélni minket – hadonászik az orrom előtt a tökéletesen manikűrözött kezével. – Megváltozott az életed, ugye? Mint valami hercegnőé egy tündérmesében. De tündérmesék nem léteznek. Az ilyen lányok, mint mi, a bál után visszaváltoznak Hamupipőkévé.

Észreveszem, hogy könnybe lábadt a szeme.

– Brooke... – szólalok meg kedvesen. – Hadd hívjak neked egy taxit, jó?

Megesik rajta a szívem. Fáj neki, ami történt, és segítségre van szüksége. De nem tudom, mit tehetek érte azon kívül, hogy épségben hazajuttatom.

– Téged is meg fog unni – folytatja Brooke, mintha meg se hallott volna. Mindegy, mit mondok. Csak közönség kell neki. – Ezt jól jegyezd meg!

– Köszí az észrevételt – felelem szárazon. – De szerintem ideje menned.

Próbálok a lépcső felé vezetni, de elhúzódik tőlem, és a szemközti falhoz botorkál. Hisztérikus nevetés szakad fel cseresznyepiros ajkairól.

– Sokkal tovább tartottam a markomban Royalékat, mint te, szívem.

Nem vagyok hajlandó tovább hallgatni. Csak nyivákolni akar, és rosszat mondani Royalékra. Semmivé foszlik a türelmem, úgyhogy bemegyek a szobámba, becsapom az ajtót, és beszaladok a fürdőbe. Reszkető kézzel benyúlok a szekrénybe, s

megkönnyebbülve felsóhajtok, amikor kitapintom az odaragasztott pénzköteget.

El kell raknom egy olyan helyre, amihez csak nekem van hozzáférésem. Minél hamarabb.

– Mi a baj? – kérdezi Reed, amint kilépek a teraszra.

Nem tudok rögtön válaszolni, mert hozzáragadt a nyelvem a szájpaddlásomhoz. Képtelen vagyok agyműködést produkálni, amikor Reed egy szál szörfnadrágban áll előttem, ami olyan lazán lóg rajta, mintha mindjárt le akarna csúszni. A mellkasa egy merő nyalogatni való izomtömeg, úgyhogy nehezen megy az összpontosítás. Jelentőségét veszíti a szóváltásom Brooke-kal, amikor a világ legszexibb pasija áll előttem.

– Ella? – sürget, a hangjában bujkáló mosollyal.

– Mi az? – rázom meg a fejemet. – Ja, bocsi. Brooke volt itt. A szobámból jött ki. Legalábbis azt hiszem, hogy onnan.

Callum szobája a ház másik felén van. A hatalmas lépcső választja el egymástól a két szárnyat: egyik oldalán a fiúk szobái vannak, Callumé a másikon. A vendégszobák pedig a földszinten. Brooke-nak tényleg semmi keresnivalója nem volt a mi szárnyunkban.

Reed a homlokát ráncolva elindul az ajtó felé.

– Már elment – mondom neki. – Láttam, ahogy elhajt a kocsijával, mielőtt kijöttem.

– Meg kell változtatnunk a kapu belépőkódját – motyogja.

– Mmm-hmm – bámulok rá.

Mielőtt észbe kaphatnék, Reed felkap és bedob a medencébe.

Hatalmas és szerencsédén csobbanással érkezem a vízbe, hogy aztán köpködve bukkanjak a felszínre.

– Ez meg mire volt jó? – kiabálom a vizes hajamat félresimítva az arcomból.

– Úgy tűnt, hogy rád fér egy kis hűtés – vigyorog huncutul.

– Te beszélsz? – mászkok ki a kövezett medencepartra, és utánavetem magam.

Könnyedén elslisszol. Nincs értelme üldöznöm. Nagyobb és gyorsabb nálam, így hát trükkhöz kell folyamodnom.

Úgy teszek, mintha beverném a lábujjamat az egyik nyugágyba.

– Aucs! – kiáltok fel, és odasántikálok a medence szélére, ahol lehajolok, hogy a lábamat dajkáljam.

Reed rögtön odajön.

– Jól vagy?

Felemelem az elvileg sérült lábamat, hogy nézze meg.

– Beütöttem a lábujjamat.

Lehajol, én pedig belököm a vízbe.

Azonnal felbukkan, és megrázza a fejét, hogy kijöjjön a szeméből a víz.

– Hagytam – közli vigyorogva.

– Persze.

Ámulva figyelem a testére tapadt vízcseppeket.

– Már úgyis mindketten vizesek vagyunk, úgyhogy akár be is vonszolhatnád a csinos kis seggedet a medencébe – tesz hívogató mozdulatot az ujjával.

– Miért? Hogy lenyomj a víz alá?

– Nem foglak lenyomni. Cserkész becsületszavamra – tartja fel a kezét, két ujjával V alakot formázva.

– Azt hittem, hogy ez általános iskolai jelentkezés, nem pedig cserkész eskü – jegyzem meg hunyorogva.

Erre rácsap a vízfelszínre, hogy jól összefröcsköljön.

– Jelentkezni bárhogya lehet, okostojás. Ne akard, hogy kimenjek érted.

– Csak azért megyek be, mert be akarok menni. Nem pedig azért, mert megparancsoltad.

Reed a szemét forgatva megint összefröcsköl.

Hátrahúzódok, aztán a medence széléhez rohanva magasan felugrom a levegőbe, és a térdemet átfogva landolok Reed mellett. Hallom, hogy vonyítva felnevet, amikor elsüllyedek a vízben.

Nagyjából tíz percig próbáljuk vízbe fojtani egymást.

Eközben lehet, hogy a kelleténél egy kicsit lejjebb rángattam a fürdőnadrágját, ő pedig talán súrolta a bikinifelsőmet a kezével. Még erre az enyhe érintésre is reagál a testem.

Amikor megint lemerülök, hogy célba vegyem a csípőjét, megragadja a csuklómat, és felhúz a víz alól. Utána pedig hátravonszol, hogy leüljön a medencét körülvevő lejtős részre, én pedig előtte álljak a vízben.

– Azt hiszed, hogy gatyátlaníthatsz, mi?

– Én csak úsztam – felelem pislogva. – Ártatlan vagyok, őrmester – tartom fel a még mindig csapdába ejtett csuklómat.

– Nem tűnsz ártatlannak – húzza végig az egyik ujját a mellemen.

Ezt bizonyítva végigsimítom a vádliját a lábfejemmel, és önelégült mosollyal konstátálom, hogy fészkelődni kezd.

– Hideg van idekint. Attól lett ilyen a mellbimbóm – magyarázom.

– Ha fázol, akkor fel kéne hogy melegítselek.

És a szabad kezével teljesen félrehúzza a bikinifelsőmet.

Azt hiszem, eddig mindig behunytam a szememet, amikor megérintett. Sokkolóan szexi látvány, ahogy fényes nappal odahajol. Először csak gyengéden megharap, aztán a nyelvével enyhíti a szűrő érzést, míg végül szívogatni kezdi a mellbimbómat.

Te jó ég!

– Én... ööö... szerintem vízbe fogok fulladni.

Felemeli a fejét, és huncutul rám vigyorog.

– Azt nem hagyhatjuk.

Azzal kiemel a vízből, és bevisz a medenceparti házba.

Levegőért kapkodva botladozunk el a kanapéig. Reed hanyatt vágja magát rajta, aztán magára húz, hogy lovagló ülésben a combján kösse ki. Mindketten csuromvizesek vagyunk, de nem zavar, hogy a pucér mellkasára csöpög a hajamból a víz. Túlságosan lefoglal, hogy fel kell nyögnöm, mert két kézzel

markolássza a bikinifelsőmet, miközben fel-felemelkedik a csípője.

Kiköti a csomót a tarkómnál és a hátam mögött, mire leesik rólam a felső. Rögtön fellángol a tekintete.

– Azóta akarlak, amióta először megláttalak – ismeri be.

– Tényleg? – ékelődöm. – Azóta, amióta először besétáltam a házatokba, és te odaálltál a lépcsőkorláthoz, hogy csúnyán nézz rám?

– Aha. Úgy voltál felöltözve, mint egy csöves. Az a flaneling nyakig begombolva, meg az a tüzes pillantásod... A legforróbb dolog volt, amit valaha láttam.

– Egy kicsit más fogalmaink vannak arról, hogy mi számít forrónak.

Erre felkacag.

Apropó, forró: szinte lángol a mellkasa. Égeti a tenyeremet, ahogy simogatom. Lehajolok, hogy megcsókoljam, és olyan lelkesen viszonzozza, hogy eláll a lélegzetem. Tökéletesen összeillik az ajkunk. Végighúzom a két kezemet a mellkasán, amitől az ő lélegzete áll el. Beleremegnek az izmai az érintésembe.

Imádom a tudatot, hogy én vagyok az, akitől beindul. Tőlem indul be Reed Royal, aki mosolygás helyett csúnyán néz, és aki hét lakat alatt rejtegeti az érzéseit a világ elől.

De most semmit sem rejteget. Az arcára van írva, hogy mennyire vágyik rám. Érzem is, ahogy hozzám simul.

Lehajolok, hogy megint megcsókoljam. Felnyögök, amikor szívogatni kezdi a nyelvemet. Aztán felsikkantok, amikor a hüvelykujjával cirógatja a mellbimbómat.

Levegőért kapkodva dőlök a tenyerébe, mire ő mordul fel.

– Megint önző vagyok – motyogja.

– Szeretem, amikor önző vagy – lehelem.

Elfúló hangon felnevet, aztán rám gördül, és benyúl a bikinialsómba.

– Azt akarom, hogy jó legyen neked – jelenti ki, mielőtt a számra tapasztja a száját, és végigcikázik rajtam a gyönyör. Behunyt szemmel hagyom, hogy végigsöpörjenek rajtam a

hihetetlen hullámok. Már mindketten úgy lihegünk, hogy a medenceparti ház összes üvegfelülete bepárásodott.

– Reed... – ejtem ki a nevét, és minden homályba vész. Kikapcsol az agyam. Semmi mást nem tudok, csak engedni, hogy az élvezet átvegye fölöttem az uralmat.

Amikor visszaérkezem a földre, rám vigyorog, mint aki meglehetősen elégedett magával.

Hunyorogva nézek rá, mert legszívesebben lecsapnám, amiért így el tudom veszíteni tőle a fejemet. De ez hülye gondolat, mert istenem, milyen jó érzés volt!

Az viszont nem árthat, ha egyenlítek. Meglököm, hogy megint hanyatt feküdjön, aztán elkezdem csókolgatni a mellkasát. Minden csodás négyzetcentiméterét.

Reed levegőért kapkod. Amikor a fürdőnadrágja derekához érek a számmal, megfeszül. Felemelem a fejemet, hogy lássam az arcát. Szoborszerű az izgatott várakozástól.

– Reed? – piszkálom remegő ujjakkal a fürdőnadrág derekát.

– Hmm? – kérdezi most már csukott szemmel.

– Megtanítanál, hogy kell... ööö... tudod... – mormolom.

Kipattan a szeme, és bosszankodva látom, hogy visszatartja a nevetést.

– Á! Aha, persze.

– Aha, persze? – ráncolom a homlokomat. – Nem kell, ha nem akarod.

– Akarom! – vágja rá olyan vicces gyorsasággal, hogy végül én nevetek. – Nagyon-nagyon akarom – bújik ki gyorsan a nadrágból.

Zakatóló szívvel hajolok közel. Jól akarom csinálni, de legszívesebben elfutnék a lámpaláztól, mert érzem, ahogy néz.

– Tényleg nem csináltad még? – kérdezi rekedten.

Megrázom a fejemet. Valamiért úgy tűnik, hogy Reed kiborul ezen.

– Mi a baj? – vonom össze a szemöldökömet, amikor még gyötrelmesebb arcot vág.

– Akkora seggfej vagyok! Amiket mondtam neked a hajón... Utálnod kellene engem, Ella.

– De nem utállak – simogatom meg a térdét. – Taníts meg, hogy jó neked.

– Már így is jó – mondja ködös tekintettel, és gyengéden beletúr hátul a hajamba. Másik kezével megfogja az enyémet, és ráteszi a farkára. – A kezedet is használd – suttozja.

– Így? – szorítom meg kissé.

– Igen, így. Ez... jó.

Felbátorodva bekapom a begyét, és szívogatni kezdem. Úgy összerezzen, hogy majdnem leesik a kanapéről.

– Ez még jobb – mormolja.

Elmosolyodom közben, mert tetszik, hogy milyen hangokat ad ki. Tapasztalatlan vagyok ugyan, de remélem, hogy lelkesedésem kompenzálja, mert tényleg szeretném, hogy jó legyen neki. Azt akarom, hogy elveszítse a fejét.

Tovább simogatja a hajamat, és előbb válik valóra a kívánságom, mint hittem. Vadul remeg, ahogy végigsöpör rajta a gyönyör. Utána mellé bújok, ő pedig szorosan magához húz.

– Én ezt nem érdemlem meg.

Rá akarok kérdezni, hogy érti ezt, de nincs rá lehetőségem, mert az egyik üvegajtón hangosan dörömbölnek.

– Hugi! Bátyó! Vége a pásztorórának!

Easton az. Az agyát eldobva röhög, miközben az üveget csapkodja.

– Kopj le – szól neki Reed.

– Szeretnék lekopni, de apa most hívott. Éppen hazafelé tart, és utána szeretne minket elvinni vacsorázni. Öt perc múlva itt van.

– Francba! – ül fel Reed, és beletúr a hajába. Aztán végignéz a meztelen testünkön, majd elvigyorodik.

– Fel kéne öltöznünk. Apa összefosná magát, ha így találna minket.

Tényleg? Amióta elkezdődött ez a dolog Reeddel, most először gondolkodom el rajta, hogy mit szólna Callum, ha megtudná.

Összeszorul a szívem, mert Reednek igaza lehet. Még csak egy hónapja vagyok itt Bayview-ban, de Callum máris túlfélt engem. Sőt, már azelőtt is védelmezni akart, hogy megismert.

Callumnak ez nem fog tetszeni.

Megakad a tekintetem Reed pucér fenekén, ahogy feláll és magára rántja a fürdőnadrágot.

Á, Callum ki fog akadni!

3 I. FEJEZET

ELLA! – kiabálja Callum a lépcső alján fél óra múlva. – Gyere le, mutatni akarok neked valamit.

A másik oldalamra fordulva rászorítom a párnát a fejemre. Nem akarok kilépni a szobámból. Azért jöttem fel, hogy átöltözzek a vacsorához, de igazából csak itt fekszem az ágyban, és újraélem a medenceparti házban történt fantasztikus dolgokat.

Nem akarok lemenni, hogy meglássam Callumot, és elkezdjek aggódni, hogy mit szólna vagy mit érezne, ha tudná, mit csináltunk Reeddel. Itt akarok maradni ebben a rózsaszín oázisban, és magamhoz ölelni az emlékeket. Mert amit most csináltunk Reeddel, az jó volt, helyénvaló, és semmi sem teheti tönkre az emlékét.

De elég nehéz figyelmen kívül hagyni a kitartó hívást. Pláne, hogy már Easton is püföli az ajtót.

– Gyere már, Ella! Éhes vagyok, és apa nem engedné, hogy elinduljunk az étterembe, amíg nem jössz le.

– Megyek – pattanok ki az ágyból, aztán belebújok a vitorláscipőmbé, ami egyébként a kedvenc lábbelim lett. Baromi kényelmes.

Eszembe jut, hogy talán hatalmas divatbakinak számít a fedélzeten kívül is ilyet hordani, de elvetem a gondolatot, mert nem érdekel.

A lépcsőfordulóban látom, hogy az összes Royal rám vár odalent. Mindegyiknek az arcán különböző szélességű mosoly terül el: Reedé félénk, Callumé pedig fülig ér.

– Nem lehetne, hogy legalább az egyikőtök a plafont bámulja? – zsörtölődöm. – Zavarba hoztok.

– Gyere ki, és akkor mindannyian azt fogjuk bámulni, ami itt áll a ház előtt – legyint türelmetlenül Callum.

Akaratom ellenére eluralkodik rajtam az izgalom. Biztos megérkezett az autóm. Vagy legalábbis az az autó, amit Callum szerzett nekem, hogy azzal járjak. Próbálok nem lerohanni a lépcsőn, de Easton megunja a várakozást. Kettesével szedi a lépcsőfokokat felém, és levonszol a nappaliba, majd a többiek kiterelnek az ajtón.

A kocsifeljáró közepén, a hatalmas kövekkel kirakott lépcső aljában egy kétülékes kabrió áll. A belseje krémszínű bőrrrel és sötét, fénylő fával van borítva. A kormánykerék krómozása úgy csillog, hogy szinte el kell takarnom a szememet.

De mindez még korántsem olyan döbbenetes, mint a színe. Nem rózsaszín. Nem piros. Hanem igazi királykék. Ugyanaz az árnyalat, amelyik az engem idehozó repülőt díszítette, és ami Callum névjegyén is látszik.

Callum felé kapom a fejemet, aki bólint.

– A kaliforniai gyárunkban festettem át. Ez hivatalosan is az a királykék, ami az Atlantic Aviation szabadalma. Pontosabban Royal-kék.

Reed a derekamra teszi a kezét, és gyengéden előretol. Botladozva elindulok a kocs felé. Olyan gyönyörű, tiszta és új, hogy félek beülni a volán mögé.

– Készen állsz, hogy elindulj vele egy körre?

– Nem, nem igazán – vallom be.

Mindannyian nevetnek, de nem rajtam, hanem mert őszintén viccesnek tartják a helyzetet. Megdobban a szívem. Tényleg ez a családom? A gondolattól semmivé foszlanak bennem az utolsó megmaradt korlátok is.

Callum átadja nekem a kulcsokat egy papírral együtt.

– Ez itt a kocsi tulajdoni lapja. Bármí történik, a tiéd.

Ami azt jelenti, hogy ha bármilyen okból kifolyólag úgy döntök, hogy elmegyek, ő elvárja, hogy ezt a kocsit magammal vigyem. Ez baromság, hiszen még beleülni se merek.

– Gyere, vigyük el ezt a szépséget egy körre – nyitja ki a másik ajtót Reed, és bepattan az anyósülésre.

Miután mindenki várakozó tekintettel néz rám, nincs más választásom, mint odasétálni és behuppanni a volán mögé. Reed elmagyarázza, hogy húzzam előrébb az ülést, hogy billentsem lejjebb a kormányt, és hogy működik a rádió – ami ugye a legfontosabb.

Utána pedig szó szerint egy gombnyomással beindul a motor, és elindulunk.

– Utálok vezetni – vallom be a kihalt kétsávos útra kanyarodva, amelyik a Royal-rezidenciához vezet. Nem bírom rávenni magamat, hogy negyvennél gyorsabban menjek. A fákkal szegélyezett út mentén épült házakat vagy kapu védi, vagy olyan hosszú a kocsifeljáró, hogy mást se látni, mint a lombok közé vesző aszfaltot.

Az autó elég kicsi ahhoz, hogy Reed az ülésem támlájára tudja tenni a karját, az ujjait pedig beleszővi a hajamba.

– Akkor még szerencse, hogy itt vagyok neked, mert én meg szeretek vezetni.

– Tényleg? – kérdezem halkán. Szinte örülök neki, hogy az utat kell bámulnom kék szeme helyett. – Mármint itt vagy nekem?

– Aha, azt hiszem.

Az út további része úgy telik, mintha szárnyalnék.

– Úgy tűnik, élvezted – üdvözl Callum, amikor visszaérünk.

– Életem legjobb útja – jelentem ki. Annyira megrészesgít a boldogság, hogy a karjaiba vetem magam.

– Te túl jó vagy hozzám, Callum. Köszönöm! Köszönök mindent!

Callum megdöbben a hirtelen érzelmi kirohanásomon, de gyorsan viszonozza az ölelésemet. A fiúk választanak szét bennünket az üres gyomrukra hivatkozva, úgyhogy elmegyünk egy közeli steakétterembe, ahol Royalék fejenként öt adagot esznek.

Hazaérve felrohanok a szobámba, és hozzáteszem „Az Utat” életem legfantasztikusabb eseményeinek képzeletbeli listájához. Rögtön a második helyen áll az „Orális Szex” után.

Aznap éjjel – olyan későn, amikor már a macskák is biztos nyugovóra tértek – Reed bemászik mellém az ágyba.

– Olyan szépet álmodtam – motyogom, miközben hátulról átölel.

– Mit?

– Azt, hogy felbukkantál a szobámban, és egész éjjel öleltél.

– Tetszik az álom – suttogja a fülembe, aztán pont azt csinálja. Ölel, amíg el nem alszom.

Mire felébredek, megint eltűnt, de érzem az illatát az ágyneműben.

Odalent a konyhaasztalnak dőlve találom.

– Nem kell edzésre menned? – kérdezem lazán. Nem akarom elhinni, hogy továbbra is ő akar elvinni dolgozni.

– Nem engedhetlek ki az útra ilyen korán egy új autóval. Jobban össze kell szoknod velem, hogy félálomban is tudd vezetni.

Próbálok úgy tenni, mintha kevésbé zakatolna a szívem az izgalomtól.

– Hé, én édesdeden aludtam, amíg egy nagy mackó úgy nem döntött, hogy pont jó lesz neki az ágyam.

– Biztos rossz tündérmesébe keveredté – húzza meg a hajamat.

– Melyik lenne jó? Az *Aladdin*, mert szeretnél elvinni egy varázslatos szőnyegtúrára? – járatom fel-le a szemöldökömet.

Reed nevetésben tör ki.

– Hát ezt gondolod a farkamról? Hogy varázslatos?

Úgy elpirulok, hogy csak még jobban röhög.

– Baszki, te tényleg szűz vagy, mi?
Lángoló arccal emelem fel a középső ujjamat.
– Ezt gondolom rólad, meg a varázslatos ööö...
– Farkamról – siet a segítségemre kacagva. – Gyerünk, szűz lány, mondd csak ki, hogy farok!
– Jó. Oké, te egy farok vagy.

A kocsihoz menet végig csúnyán nézek rá.

Reednek sikerül összeszednie magát, amikor becsatolja a biztonsági övét. Odahajol, hogy megcsókoljon, amitől minden bosszúságomnak lőttek.

Az egész reggeli műszak alatt a fellegekben járok a French Twistben, és az iskolában ülve is végig megmarad a jókedvem. Néhányszor összefutunk Reeddel a folyosón, de néhány titokzatos pillantáson meg egy tőle kapott kacsintáson kívül nem kommunikálunk. Nem is bánom, mert szerintem még nem állok készen rá, hogy közhírré tegyem, hogy nagyjából kábé összegabalyodtam a nagyjából kábé bátyámmal.

Ebédnél mindketten megdöbbenünk Valerie-vel, amikor Savannah int nekünk, hogy ülünk oda hozzá meg a barátnőjéhez.

A „Buktassuk le Daniel Delacorte-ot” hadművelet ezek szerint több szempontból is sikeresnek bizonyult, bár Savannah kissé mintha még feszengene a társaságomban.

Suli után a déli pálya gypén fekvé csinálom a házimat, amíg Reed és Easton befejezi a csapatmegbeszélést. Utána Reed visz haza, és egész úton körém fonja a karját.

Hazaérve kiderül, hogy Callum elment egy üzleti útra Nevadába, tehát az egész ház a miénk vasárnapig. Halleluja!

Este Reed akkor szambázik be a szobámba, amikor éppen olvasok.

– Persze, gyere csak be, nem bánom – jegyzem meg gúnyosan. A hátamra fordulva nézem, ahogy letesz egy hatalmas tál pattogatott kukoricát az éjjeliszekrényemre.

– Kösz, ez igazán megnyugtató. Kérsz valamit inni? – néz be a mini hűtőmbé. – Nincs itt semmi, amin ne szerepelne a „light”

szó?

Azzal visszasétál az ajtóhoz, és kinéz rajta a folyosóra.

– Hozd a sört! Ellának csak diétás szarjai vannak.

Egy halovány okét hallok a folyosó másik végéről.

– Félek megkérdezni, mi folyik itt – ülök fel az ágytámlának dőlve.

– Megnézzük a meccset.

– Megnézzük?

– Te, én meg Easton – magyarázza, majd bemászik az ágyba. Arrébb megyek, hogy ne üljön rám.

Kétkedve nézek körül. Reednek és nekem elég nagy az ágy, de még Eastonnak is?

– Szerintem nem fogunk elférni.

– Dehogynem!

Reed egy laza félmosollyal felemel, hogy a lába közé rakjon és szorosan a mellkasához öleljen.

Easton pillanatokon belül megjelenik, hogy elfoglalja a felszabadult helyet. Szeme se rebben azon, hogy ilyen intim helyzetben talál minket. Reed közénk veszi a pattogatott kukoricát, és bekapcsolja a tévét.

– Az ikrek hol vannak? – kérdezem. Már így is zsúfolt az ágyam a két nagyra nőtt Royallal, de ha még az ikrek is jönnének, az olyan lenne, mint dupla D-s ciciket suvasztani egy A-s melltartóba.

– Átmennek Laurenhez – feleli Easton, mielőtt egy marék kukoricát töm a szájába.

– Mindketten?

– Ne kérdezz olyat, amire nem akarod tudni a választ – sejteti a lényeg Reed, én pedig inkább tényleg befogom.

Ha lenne még kérdésem, szerintem akkor se kapnék rá semmiféle választ. Amint elkezdődik a meccs, olyan, mintha ott se lennék. Reed és Easton együtt ujjong, zúgolódik és pacsizik. Én azzal töltöm az időt, hogy a feszes popsikat bámulom \$ képernyőn, miközben gúnyosan mosolygok a célzásokkal teli kommentáron. Mint például azon, hogy a labdát vivő pasasnak tényleg célba kéne vennie a rést, vagy hogy a másik csapat

képtelen a hátsó behatolásra.

Egyik srác sem értékeli a meglátásaimat, így csak elhelyezkedem Reed lábai között, és élvezem a társaságot. Reed néha megsimogatja a hátamat vagy a hajamat. Ösztönös és magától értetődő mozdulatok ezek, mintha évek óta egy pár lennénk, én pedig éhes kiscica módjára szomjazom őket. Ennél sokkal rosszabbul is tölthetném az estét.

Elég egyértelmű az állás, úgyhogy valamikor a meccs közben elalszom, mert jóllaktam pattogatott kukoricával, és unom a játékot.

Arra ébredek, hogy Easton telefonja ordít. Kimegy, hogy felvegye, Reed pedig kinyújtózik mellettem, mintha csak a kályhám lenne.

– Ki az? – kérdezem álmosan.

– Passz. Elaludtál?

– Nem, csak pihentetem a szememet. Mi van a meccsel?

– Az Oroszlánok kinyírják a Titánokat.

– Ezek igazi csapatnevek, vagy csak kitaláltad őket?

– Igazi csapatnevek – feleli mosolyogva, miközben végighúzza az egyik meleg ujját a rövidnadrágom derekán. Nyújtózom egyet, és élvezem, ahogy előnt a nem régóta ismerős forróság.

– Befejeztük a meccsnézést?

Ez inkább javaslat a részemről, mint kérdés.

Reednek elsötétül a kék szeme. Rám mászik, hogy az ágyhoz szegezzen a karjával és a lábával.

– Igen, szerintem befejeztük.

Lassan fölém hajol, én pedig várakozva megnyalom az ajkamat...

– ... mi a franc, pontot szereztek az Oroszlánok? – ront be Easton.

Reed mélyet sóhajtva legördül rólam.

– Milyen jó lenne, ha az emberek megtanulnának kopogni... – suttogom, amíg Easton felkapja a távirányítót az ágyról, és hangosabbra veszi a meccset.

Reed csak karba font kezekkel felmordul. Mindketten azt nézzük, ahogy Easton elkezd fel-alá járkálni.

A kék-ezüst mezes csapat, amelyiknek oroszán van a sisakján, végigmenetel a pályán. A lángoló T betűs sisakban feszítő ellenfél nem védi valami jól a térfelét. A következő húsz perc azzal telik, hogy az oroszlanosok egyik touchdown-t viszik be a másik után, mígnem egyenlítenek.

Easton magánkívül van. Mire felharsan a sípszó, már olyan fehér, mint a függönyöm.

– Mi az? – csattan fel Reed. – Mennyit tettél fel erre a meccsre? „Hajlamos vagyok a függőségre. Az anyukámtól örököltém.” Jaj,

Easton...

– Semmi gáz, bátyó – von vállat, mintha nem lenne gond. Reednek úgy mozog az állkapcsa, mintha rá akarna kiabálni az öccsére.

– Ha bármire szükséged van, csak szólj!

– Oké, persze – mosolyog ránk elgyötörtén Easton. – Most el kell intéznem egy telefont. Addig ne csináljatok semmit, amit én nem csinálnék – teszi hozzá színlelt jókedvvel.

– Easton szerencsejáték-függő? – kérdezem, miután hallom a szobájának ajtaját becsukódni.

– Lehet – fúj egyet Reed dühében. – Nem tudom. Szerintem azért játszik és iszik, mert unatkozik, nem pedig azért, mert függő. De nem vagyok pszichiáter.

Nagyon szeretnék mondani valamit, ám csak ennyire telik:

– Sajnálom.

– Semmit sem tehetünk érte – von vállat Reed, miközben úgy megfeszül az állkapcsa, hogy szerintem maga sem hiszi el. – Megyek, lefekszem – tápászkodik fel.

Magam alá húzom a lábamat, és igyekszem leküzdeni a kísértést, hogy ne könyörögjek neki a maradásért.

– Oké – cincogom.

– Ma este nem lennék jó társaság – ráncolja a homlokát.

– Semmi baj – kelek fel az ágyból, és elindulok a fürdőszoba felé. Fáj-e, hogy ma éjjel nem akar velem maradni? Egy kicsit.

Elkapja a csuklómat, amikor elhaladok mellette.

– Csak fel vagyok pörögve... Nem akarok rád erőltetni

semmit.

– Ez most egy „nem a te hibád, hanem az enyém” szöveg? Mert az a leggázabb. Senki sem kíváncsi rá.

– Nem – húzódik mosolyra a szája széle. – Ez most egy „olyan szexi vagy, hogy az már veszélyes” szöveg, és elég kemény kihívást jelent, hogy levegyem rólad a kezemet. Szó szerint keményet.

Szembefordulok vele, hogy megbökjem sziklaszilárd mellkasát.

– Ki mondta, hogy azt akarom, hogy levedd?

Megfogja az ujjamat, és magához húz.

– Tényleg készen állsz, Ella? Kész vagy mindenre?

A habozásommal meg is kapja a választ. Közel hajol hozzám, és hozzádörgöli az orrát az arcomhoz.

– Nem állsz készen. Semmi gond, mert tudok várni, de kínszenvedés nekem melletted aludni. Ahogy hozzám préselődik a tested... és felébredek...

Elfúl a hangja, de tudom, mit akar mondani, mert rám is igaz.

Hirtelen olyan helyeken kezdek fájni, ahol nem is sejtettem, hogy fájhatnak.

– Más dolgokat csinálhatnánk – nyalom meg az ajkamat a medenceparti házra gondolva.

Erre morogva belefúrja az arcát a nyakamba.

– Nem kell sietnünk. Tényleg nem. Lassan fogunk haladni, és úgy csináljuk majd, ahogy kell.

Azzal egy újabb mély sóhaj után eltol magától, és félresimít egy hajtincset a szememből.

– Rendben? – kérdezi.

Semmi értelme tiltakoznom. Ismerem már Reedet annyira, hogy ha egyszer eldöntött valamit, akkor sok időbe telik megváltoztatni a döntését, ami azt jelenti, hogy egyedül töltöm az éjszakát.

– Rendben – állok lábujjhegyre, hogy pusztit nyomjak az arcára, de elfordul, így a szánk találkozik.

A hosszú, gyengéd csók, amit kapok tőle, igencsak enyhíti a fájdalmamat. Az sem olyan rossz, hogy hozzám simul a kemény

testével.

És a visszautasítás emléke is semmivé foszlik, amikor Reed később bebújik mellém az ágyba. Némán magam köré húzom a karját, és mély, édes álomba merülök.

32. FEJEZET

MI VAN KÖZTETEK REEDDEL? – szegezi nekem Valerie a kérdést a csütörtöki ebédnél.

– Mire gondolsz? – kérdezem olyan ártatlan képpel, amennyire csak tudom.

– Amikor tegnap elsétált melletted bioszra menet, megpöckölte a hajadat.

Rámeredek Valerie-re, és elkezdek nevetni.

– És ez Reed Royaltól már hivatalos vallomásnak számít? – kérdezem hitetlenkedve.

Valerie bólint.

– Reed nem mutatja ki nyilvánosan az érzéseit. Még akkor sem, amikor állítólag Abbyvel járt...

Erre elfintorodom. Nem szeretem egy mondatban hallani ezt a két nevet. Valerie viszont ügyet sem vet rám, és folytatja:

– Kerülte őt. Nem volt semmiféle szekrénynek dőlős csókolózás. Nem volt kézen fogva járkálás. Persze, Abby elment a focimeccsekre, de Reed a pályán volt, úgyhogy nem smároltak a meccsek alatt, meg semmi ilyesmi – meséli a távolba révedve, mintha elképzelné a jelenetet. Nekem öklendeznem kell. – Szerintem csak egyszer látták őket együtt az emberek, egy buliban. Úgyhogy ja. Hatalmas dolog, hogy szándékosan megérintett téged.

Rámeredek a helyi tenyésztőtől származó tanyasi csirkemellre és a szintén helyben termesztett friss zöldségekre a

tálcámon, hogy Valerie ne lássa: ez nekem is hatalmas dolog. Kedd délelőtt még órákig az járt a fejemben, ahogy Reed hozzáért a tarkómhoz.

Összeszedem magam, és megint Valerie-re nézek.

– Békét kötöttünk.

Csupán ennyit vallok be.

Val aggódva pillant rám, de nem erőlteti a témát, hiszen jó barát.

Huncut mosollyal átnyúlok az asztal fölött, hogy megfogjam a kezét, és a szívemre tegyem.

– Te vagy az első a szívemben, Val.

– Remélem is, te ribanc – markolja meg a mellemet, mire rácsapok a kezére.

Vihogva bekap egy répadarabot. Ebéd után pedig közli, hogy a Moonglowban megint lesz egy buli tizennyolc alattiaknak.

– Jössz?

Habozok, mert legszívesebben csípőből írnék Reednek, hogy ő mit csinál. Csak aztán rájövök, hogy ezzel nemcsak lebuktatnám magunkat Valerie előtt, hanem az is igaz, hogy mindegy, mi van köztünk Reeddel, nekem is megvan a magam élete.

– Megyek – bólintok határozottan.

Val kedvtelve megböki a vállamat, miközben visszafelé tartunk a szekrényekhez.

– Táncolunk a ketrechen? – kérdezem vigyorogva.

– Hát katolikus a pápa?

– Szükségem lesz új ruhára?

– Már megint úgy viselkedsz, mintha ez lenne az első napod a suliban – rázza a fejét színlelt döbbenettel. – Semmi sem ragadt rád, amióta itt vagy? Persze hogy kell új ruha.

Megbeszéljük, hogy később elmegyünk vásárolni.

– Érted megyek munka után – ajánlom fel neki, miután eszembe jut a vadiúj verdám, amelyik otthon áll.

Val megtorpan, és megragadja a karomat.

– Hogyhogy értem jössz? Kaptál kocsit?

– Egy kabriót – bólintok. – Callumtól.

Val hosszan és halkán füttyent egyet, de elég hangosan ahhoz,

hogy háromméteres körzeten belül minden fej felénk forduljon.

– Azzal jöttél suliba? – csapja össze a kezét. – Látni akarom!

– Á, nem – válaszolom, csak aztán elhallgatok, mert kell egy jó kifogás, hogy miért hozott el Reed ma reggel. – Reeddel jöttem. Neki edzése van reggelente, ezért logikus, hogy telekocsizzunk.

– Meddig akartok még úgy tenni, mintha nem járnátok? – forgatja a szemét Valerie.

– Addig, amíg bárki is elhiszi – mondom bujkáló mosollyal. Ennyire vagyok hajlandó elismerni, hogy igaza van.

Sejthető volt, hogy Valerie-nek mennyire tetszeni fog a kis autó. Egy sima plázába navigál, ahol drágák a dolgok, de nem annyira, mintha egy egész havi fizetést húznék magamra. A félretett pénzből vettem el egy keveset, hogy vásároljak valamit a ma esti bulira. Miután visszaérünk a Royal-villába, megcsinálom a haját és a sminkjét, aztán a sajátomat is. Drámai hatásra hajtok, amilyen egy szórakozóhelyre való.

– De szexi vagyok! – állapítja meg tükörbe nézve Vak – Hadd lőjek egy szelfit Tamnak!

– Majd én lefotózlak.

Ideadja a telefonját, és csinálók róla pár képet, amit azonnal elküld a barátjának. Olyan, mintha szuper lenne a kapcsolatuk, pedig a srác nem jött el a múlt héten, ahogy ígérte. Val nem nagyon akadt ki ezen.

– Hogy csinálod? – kérdezem tőle. Beugrik, hogy Reed nemsokára egyetemre megy, és vajon hogy fogom viselni, hogy idősebb csinos lányok lesznek körülötte.

Valerie lefényképez, mielőtt válaszol:

– Bíznom kell benne. Sok fotót küldök neki.

– Meztelen képeket?

– Aha. Olyanokat is, de többnyire nyaktól lefelé... a biztonság kedvéért – fintorodik el. – Nem mintha nem bízna benne, csak ha ellopják a telefonját vagy ilyesmi.

– Értem. Neked Tam volt az első? – kérdezem habozva.

– Elítélsz miatta? – kíváncsiskodik.

– Nem, dehogyis! – legyintek. – Eszembe se jutott.

– Várj... – néz rám hitetlenkedve. – Te szexeltél már?

– Nem, soha – vallom be lehajtott fejjel.

– Soha? Húha! Most át kell gondolnom a kapcsolatodat Reeddel, mert nincs az az isten, hogy az a srác kibírja nélküle.

– Én... én... ööö... – dadogok, mert nem találom a szavakat.

– Nem úgy értettem! – kapja a szája elé a kezét. – Ha veled van, akkor biztos nem fekszik le mással. Amikor Abbyvel járt, sohasem láttam másik lánnyal.

– Ja, jó.

Egy kicsit lezsibbadtam. Eszembe se jutott, hogy mással szexelhet. Ezért nem sürget?

– Hülye beszólás volt tőlem – szorítja meg a vállamat Val. – Egyáltalán nem gondoltam komolyan. Tényleg nem. Csak poénkodni akartam, de rosszul jött ki. Megbocsátasz?

– Hát persze – ölelem át, de mégis érzem, hogy bogarat ültetett a fülembé.

Perceken belül alig takaró ruhában, magas sarkúban és feltupírozott hajjal lépünk ki a szobámból. Easton is pont akkor jön ki az övéből, és Rittyent egyet.

– Hová mentek? – kérdezi.

– Megint buli van a Moonglowban.

– Reednek mondtad? – vonja fel a szemöldökét.

– Nem. Kellene?

Reggel óta nem találkoztam vele.

– Rendben. Később találkozunk – jelenti ki Easton, mielőtt lekocog a lépcsőn.

– Hol? – kiáltok utána.

– Szerinted? – horkan fel. – Megmondom Reednek, hogy egy szál ragtapaszban elmentél ketrectáncolni, és akkor egy forrófejű Royallal lesz dolgod.

– Akkor Reed és Easton is ott lesz ma este – vonja le a következtetést Valerie.

Én pedig meg sem próbálom leplezni az elégedett mosolyomat.

Szinte azonnal odakísérnek minket Valerie-vel a ketrechez, amint belépünk az ajtón. Biztos emlékeznek ránk. Két dalon át nyomjuk a műsort, amikor valaki a nevemet kiabálja. A rácsok között kinézve látom, hogy Easton tölcserít formál a kezéből, és úgy ordít.

A pult felé mutat, amikor észreveszem. A karját követve megpillantom Reedet, aki ugyanabban a pózban áll a pultnak dőlve, mint amikor legutóbb itt táncoltunk Valerie-vel. Csak ezúttal nem tűnik el.

Megvár.

Megvárja, hogy lemenjek a ketrecből.

Megvárja, hogy átsétáljak a terem másik végébe.

Megvárja, hogy odaérjek hozzá.

És minden egyes lépésemet követi a parázsló tekintetével, ahogy közeledem.

– Mire gondolsz? – kérdezem karnyújtásnyira megállva tőle.

Szúrós pillantást vet a mellemre, majd a szűk fekete miniszoknyából kilátszó lábamra.

– Pontosan tudod, mire gondolok – vesz egy mély lélegzetet.

– De mivel nyilvános helyen vagyunk, csak gondolhatok rá.

A vállához emelem a kezemet, mire ez a srác, aki nem hajlandó mások előtt kimutatni az érzéseit, megfogja és odahúzza a szájához. Érzem a tenyeremen a forró lehetét, aztán pedig durván magához ránt.

– A pasik felét megörjítetted – morogja a hajamba.

– Csak a felét?

– A másik fele Eastonba szerelmes.

Beletúr a hajamba, és végighúzza benne a kezét egészen a derekamig. A finom rántástól hirtelen a lábai közé tántorodom. Mindkettőnknek elakad a lélegzete.

– Táncolnék – nyögöm ki nagy nehezen.

Azzal felhajtja az akármit, amit iszik, lecsapja az üres poharat a pultra, és megfogja a kezemet.

– Menjünk!

A parketten szorosan egymáshoz simulunk. Egyik izmos combját a lábam közé tartja, és behajlítja a térdét, így szó szerint lovagolok rajta. Aztán végighúzza az ujjait a combom frissen felfedett hátsó részén.

Átkarolom a nyakát, és teljesen rábízom magam.

– Majdnem szétrobbant a gatyám attól, ahogy táncoltál – mondja rekedten a fülembe.

– Igen? Tetszik, amikor együtt táncolunk Valerie-vel?

Szerintem minden srác ilyesmiről fantáziái.

– Valaki más is volt veled odafent? – simogatja meg a hajamat. – Én csak téged láttalak.

Ettől kis híján pocsolyává olvadok.

– Ha így folytatod, még a végén célba érsz.

Eláll a lélegzete, és még szorosabban markolja a testemet.

– Menjünk innen?

Átforrósodva, félve és totálisan epekedve bólintok.

– Hadd keressem meg Eastont! Szólok neki, hogy lelépünk – szorítja meg a kezemet, és pusztít nyom a halántékomra. Felderülök az ártatlan csóktól.

– Én meg odamegyek a pulthoz egy pohár vízért.

Teljesen kiszáradtam.

– Oké. Egy pillanat és jövök.

Reedet elnyeli a tömeg, ahogy elindulok az ellenkező irányba, és megpróbálok leinteni egy pultost. Val még mindig odafent van a ketrecben, hogy széttáncolja a csinos seggét.

Egy helyes srác áll elém, lelógó barna hajjal. Ing van rajta kockás rövidnadrággal. Mintha ismerős lenne. Nem tudom, hogy az Astor Parkba jár-e.

– Ella Royal, ugye? – kérdezi.

Már feladtam, hogy az igazi vezetéknevemen hívjanak az emberek. Az ujjaim közé veszek egy tízdollárost, és az egyik pultos biccentéssel jelzi, hogy észrevett.

– Vízet! – tátogom. A lány bólint, aztán bedugja a pénzt a borraalós üvegbe. Sok ez egy pohár vízért, de szomjas vagyok, és szerintem így szolgálnak ki a leggyorsabban.

– Igen, Ella vagyok. Te is az Astor Parkba jársz?

– Scott Gastonburg – mutatkozik be a pultra könyökölve. – Kérdezhetek valamit?

– Persze – veszem el a poharat a pultostól, és kiabálva megköszönöm.

– Csak arra lennék kíváncsi, hogy az ikrekkel kezdted-e, és kor szerint folytatod a többi Royallal, vagy csak úgy random váltogatsz közöttük?

Olyan gyorsan fordulok felé, hogy a kezemre löttyen a víz.

– Cseszd meg!

– Örömet, bébi, de engem nem Royalnak hívnak – tárja szét a kezét.

Ellenállok a kísértésnek, hogy a pohár tartalmát ennek a seggfejnek az arcába öntsem.

– Menj a francba! – csapom le a poharat a pultra, de megfordulva Reedbe ütközöm.

Vet rám egy pillantást, aztán a kockás sortos furcsa arckifejezésére, és rögtön kapcsol, hogy mi folyik itt.

– Mit mondtál neki? – kérdezi Scottól résnyire szűkült szemmel, miközben a háta mögé húz engem.

– Semmit – húzom meg Reed karját. – Tényleg semmit.

Scottból vagy hiányzik a túlélési ösztön, vagy bátorra itta magát, mert vigyorgva válaszol:

– Ellie felajánlotta az előbb, hogy szexeljünk, de emlékeztettem rá, hogy én nem vagyok Royal. Még csak uncsitesó sem. Azért szívesen lecsapok rá, ha veletek már végzett.

Reednek olyan gyorsan lendül az ökle, hogy nekem esélyem sincs reagálni. Mire tudatosul bennem, hogy mi történik, Scott már a földön hever, Reed pedig püföli. Még a dübörgő basszus ellenére is hallom, ahogy a bütykökkel találkoznak a csontok.

– Reed! Reed! Gyere már – kiabálom a vállát rángatva, de ő csak arra koncentrál, hogy átszabja Scott arcát. Többen is próbálnak nekem segíteni, bár egy részük szerintem csak aktívan szurkol a harchoz.

Végül keresztülverekedik magukat a tömegben a kidobók, hogy

elvonszolják Reedet. Scottot ott hagyják a földön fekve, vérző orral és bedagadt szemmel.

– Le kell lépnetek – veti oda az egyik fekete pólós kidobó.

– Jó – rántja ki magát Reed a szorításából, és elkapja a csuklómat. Ki sem kell nyitnia a száját, mert tudom, mit akar.

– Előkerítem Eastont.

Reed bólint. Az egyik kidobóra mutat: egy szőke fickóra, aki úgy néz ki, mint aki szteroidot eszik reggelire és kisgyerekeket vacsorára.

– Te vele mész. Ha *megint* történik vele valami, akkor ez a kóceráj nem éri meg a holnapi zárást, és játszótér lesz a helyén.

Nem várom meg, hogy Reed egyezségre jusson a kidobókkal. El kell tűnnie innen, mert buzog benne az adrenalin. Látom rajta, hogy muszáj lelépnie, mielőtt újabb verekedésbe keveredik.

– Easton odaát van a mosdóknál – kiabálja nekem, miközben a bejáráshoz kísérik. Valnak semmi nyoma, de Eastont meg kell találnom.

Sietek, és közben sutyorgást hallok. A verekedéshez legközelebb állók elkezdtek pletykálni.

– Mi történt? – kérdezi valaki.

– Szerintem egy újabb Royal-dekrétum érvényesítését láttuk. Ha egy rossz szót is szólsz Ella Royalról, fél évig szívószállal eszel.

– Biztos szuper a csaj az ágyban – jegyzi meg egy másik.

– Nincs jobb a ribancoknál – csatlakozik egy újabb hang. – Azok bármit megengednek.

Zúg a fülem. Kísértést érzek, hogy egyesével megismétljem az önelégült pofájukkal, amit Reed csinált Scottéval, de nem állhatok meg, mert pont kiszúrom Eastont a mosdók felé vezető folyosón.

Átverekszem magam a tömegben, Easton viszont nem megy be a férfi mosdóba. Helyette a folyosó végi kijáratot veszi célba.

– Elnézést – motyogom a sorban álló lányokat kerülgetve, és elhaladok egy nem is annyira sötét sarokban smároló pár előtt. – Easton! – kiabálok utána, de nem áll meg. Tudom, hogy hall engem, mert összerezzzen. De csak megy tovább.

Végigrohanok a folyosón, hogy néhány másodperccel utána

kövessem kifelé az ajtón. Rögtön megállok, mintha falnak ütköztem volna.

Az épület mögötti sikátorban van két másik fickóval, és nem úgy néznek ki, mintha csak cigiszünetre jöttek volna.

Jaj, ne! Mibe keveredett Easton?

A két pasasnak hátra van nyalva a sötétbarna haja. Fehér pólóban és olyan laza farmerban feszítenek, hogy biztos kilátszana az alsógatyájuk, ha megfordulnának. Nem mintha díjaznám a látványt. Az egyiknek fémlánc lóg az övbújtatójáról.

– Menj be, Ella – közli Easton hidegebb és keményebb hangon, mint valaha.

– Várjunk csak! – szólal meg a láncos hapsi a csomagját markolászva. – Vele is törlesztheted az adósságodat, ha akarod. Egy hétre kölcsönadod a bukszát, és kvittek vagyunk.

A Royalék előtti életem tele volt ilyen nyomorúsággal, tehát rögtön felismerem a zsarolást.

Eszembe jut a hétfő esti focimeccs, amit a tévében láttunk.

– Mennyi? – kérdezem Lánc úrtól.

– Ella... – vág közbe Easton.

– Mennyivel tartozik nektek?

– Nyolcezerrel.

Majdnem elájulok, de Easton mellettem megpróbálja úgy előadni, mintha aprópénzről lenne szó.

– Jövő hétre meglesz. Nyugi, csak várjátok ki!

Ha tényleg aprópénz lenne neki, akkor nem fenyegetnék itt egy sikátorban. Lánc úr ezzel tisztában van.

– Ja, persze. Ti, gazdag kölykök, hitelből éltek, de én nem. Én max egy hétig fedezem a csóró seggeteket, mert ki kell fizetnem a számlákat. Úgyhogy add elő a lóvét, különben a héten te leszel a figyelmeztetés a punci haverjaidnak, hogy Tony Lorenóval nem lehet szórakozni.

Eastonnak megfeszül a válla. Mindannyian tudjuk, hogy verekedésre készül.

Tony benyúl a zsebébe, mire összeszorul a gyomrom a félelemtől.

– Állj! – nyúlok a táskámba a slusszkulcsért. – Nálam van

annyi. Várjatok itt!

– Mi a franc, Ella? – kiált fel Easton.

Senki se vár. Mindhárman követnek a kocsimhoz.

33. FEJEZET

MÍKÖZBEN MEGNYOMOM A CSOMAGTARTÓT NYITÓ GOMBOT a slusszkulcsom, körülnézek a parkolóban, hogy hol áll Reed Roverje. Sehol sem látom, szóval biztos az épület másik oldalán van.

Elönt a megkönnyebbülés, mert a legrosszabb forgatókönyv az lenne, hogy ő is belecsöppen ebbe a kis jelenetbe. Ma este már péppé vert valakit. Tudom, hogy nem habozna megint megtenni, főleg az öccse védelmében.

– Nagyon ajánlom, hogy ne fegyverért nyúlkalj – sziszegi mögöttem Tony.

– Persze, öregem... – forgatom a szememet. – Pont egy csomó géppuskát tartok a csomagtartómban. Nyugi.

Felemelem a pótkereket fedő szőnyeget, hogy kivegyem az emelő alá dugott műanyag zacskót. Nehéz szívvel szedem ki belőle a pénzköteget, hogy kiszámoljam a kért nyolcezet.

Easton egy szót sem szól, csak homlokráncolva bámul. És még jobban ráncolja a homlokát, amikor odacsapom a bankjegyeket

Tony tenyerébe.

– Tessék! Számla kiegyenlítve. Öröm volt veletek üzletelni – jegyzem meg epésen.

Tony gúnyos félmosollyal áll ott, amíg átszámolja a pénzt. Kétszer is. Amikor harmadjára is elkezd, Easton felmordul.

– Mind megvan, köcsög. Húzzál innen!

– Vigyázz a szádra, Royal! Még mindig mutathatok veled példát, ha úgy tartja a kedvem.

Mindannyian tudjuk, hogy nem fog. Egy verekedés csak felhívná a figyelmet az „üzleti tevékenységére”.

– Ja, és mostantól fogadj másnál – veti oda Tony. – Már nem kell a pénzed. Meguntam, hogy a rusnya pofádat nézzem.

A két pasas eloldalog. Tony közben a farzsebébe dugja a pénzt, és tényleg kivillan hátul a gatyája.

Miután elmentek, szembefordulok Eastonnal.

– Beléd meg mi ütött? Miért állsz szóba egyáltalán ilyen alakokkal?

Erre csak vállat von.

Hítetlenkedve nézek rá, és közben eláraszt az adrenalin. Bajunk eshetett volna. Tony kinyírhatta volna. Erre ő itt áll, mintha magasról tenne az egészre. Sőt, mintha bujkáló mosolytól görbülne felfelé a szája széle.

– Ez neked vicces? – kiabálok rá. – Feláll attól, hogy majdnem kinyírattad magad, mi?

– Ella... – szólal meg végre.

– Nem, kuss legyen! Most nem vagyok rád kíváncsi – nyúlok a táskámba a telefonoméért, hogy megírjam Reednek: hazaviszem Eastont, és otthon találkozunk.

A műanyag zacskó még mindig a kezemben van, úgyhogy bedobom a csomagtartóba, és igyekszem nem gondolni rá, hogy milyen üres. Nyolcezer dolcsinak annyi, plusz háromszáznak a mai vásárolgatás miatt. Csak ezerhét-száz dollár a menekülési tartalékom, amíg Callum ide nem adja a következő havi tízezres járandóságomat.

Nem terveztem szökést, miután ennyi pozitív változás történt az életemben, most viszont kísértést érzek, hogy felmarkoljam a

pénzt és elfussak vele.

– Ella... – kezdi megint Easton.

– Ne most – tartom fel a tenyeremet. – Meg kell keresnem Valt.

Felhívom. Hátha meghallja odabent, hogy csörög a telefonja.

Szerencsére felveszi.

– Szia, minden oké?

– Most már igen – vetek lesújtó pillantást Eastonra. – Ki tudsz jönni hozzánk a kocsához? Nem engednek vissza.

– Megyek.

– Ella... – próbálkozik ismét Easton.

– Nincs most ehhez kedvem.

Erre befogja a száját, és feszült csendben várjuk Valt. Amikor megérkezik, beparancsolom Eastont a szűkös hátsó ülésre. Val szóra nyitja a száját, hogy tiltakozzon, ám bölcsen úgy dönt, hogy nem lenne értelme.

Síri csendben telik az út a Carrington-házig.

– Felhívsz holnap? – kérdezi Val, miután kipattan. Easton is kiszáll utána.

– Aha. És bocsi a ma este miatt.

– Néha beüt a szar, bébi – mondja elnéző mosollyal. – Nem nagy cucc.

– Jó éjt, Val.

Azzal integetve eltűnik a villában, Easton pedig némán behuppan az anyósülésre. Úgy szorítom a kormányt, mint az állat, és igyekszem a vezetésre koncentrálni, csak ez nehéz, miközben iszonyúan le akarom csapni a mellettem ülő srácot.

Öt perc múlva végre normálisan veszem a levegőt, és meghallom Easton hangját.

– Ne haragudj!

Mintha őszintén megbánta volna, úgyhogy felé fordulok.

– Lenne miért.

– Miért tartasz kápét a kocsiban eldugva? – kérdezi habozva.

– Csak.

Hülye válasz, de ennyire számíthat tőlem. Túl mérges vagyok ahhoz, hogy bármi mást mondjak neki.

Ám kiderül, hogy Easton jobban ismer, mint gondoltam.

– Apától kaptad, ugye? Ezzel vett rá, hogy lakj velünk, most meg rejtegeted, hátha le kell lépned innen.

Összeszorítom a fogamat.

– Ella...

Összerezzenek, amikor ráteszi meleg kezét az enyémre, majd a vállamra hajtja a fejét. A selymes haja csiklandozza meztelen vállamat, és ráveszem magamat, hogy ne nyugtassam meg egy simogatással. Most nem érdemel csitítgatást.

– Nem mehetsz el – suttogja bele a nyakamba. – Nem akarom, hogy elmenj.

Megpuszilja a vállamat, de nincs semmi fülledtség a gesztusban. És az sem romantikus, ahogy a kezemet megszorítja.

– Hozzánk tartozol. Te vagy a legjobb dolog, ami valaha is történt ezzel a családdal.

Húha, ezen meglepődöm.

– Te a miénk vagy – motyogja Easton. – Sajnálom a ma estét. Komolyan, Ella. Kérlek, ne haragudj rám!

Elpárolog a dühöm. Úgy hangzik, mint egy elveszett kisfiú, és most már nem tudom megállni, hogy-ne simogassam meg a haját.

– Nem haragszom. De basszus, Easton, ezt a fogadósdit abba kell hagynod! Lehet, hogy legközelebb már nem leszek ott, hogy kihúzzalak a csávából.

– Tudom – morogja. – Most sem kellett volna kihúznod. Megígérem, hogy visszaadom neked azt a pénzt, minden centet.

Azzal felemeli a fejét, hogy megpuszilja az arcomat.

– Köszönöm, hogy segítettél. Tényleg.

– Szívesen – nézek mélyet sóhajtva az útra.

Reed már a ház előtt vár minket. Gyanakodva néz egyikünkéről a másikra, de én bemegyek, mielőtt nekiállhatna kérdezősködni, hogy mi történt. Easton majd elmeséli neki. Fáradt vagyok hozzá, hogy felidézzem.

A szobámba érve kibújok a ruhámból, és felveszem a túlméretezett pólót, amiben aludni szoktam. Aztán bemegyek a fürdőbe, hogy lemossam a sminkemet és megmossam a fogamat. Még csak tíz óra van, de kimerített a tonys jelenet, úgyhogy lekapcsolom a villanyt, és bemászom az ágyba.

Reed csak sokára bukkan fel. Legalább egy óra múlva, ami azt jelenti, hogy tényleg hosszan elbeszélgetett Eastonnal.

– Kihúztad az öcsémet a csávából – szólal meg rekedten, miközben bebújik mellém.

Nem tiltakozom, amikor átölel az erős karjával, és úgy fordít, hogy a pucér mellkasára hajtsam a fejemet.

– Köszönöm – teszi hozzá annyira meghatva, hogy feszingeni kezdek tőle.

– Csak kifizettem az adósságát. Nem nagy dolog – próbálom tompítani az érdemeimet.

– Baszki! Igenis nagy dolog – simogatja a hátamat. – Easton mesélte, hogy pénzt tartasz a kocsidban. Nem kellett volna odaadnod a bukmékernek, de nagyon hálás vagyok, amiért megtetted. Csináltam Eastonnak egy másik segglyukat, amiért szóba állt azzal a fazonnal. A másik bukija rendben van, de Loreno nagyon nincs.

– Remélem, hogy már egyikhez sem fog menni a ma este után.

De erről nem vagyok meggyőződve. Eastonnak kell az a bizsergés, amit a szerencsejáték, az ivászat és minden arra kapható csaj megdugása jelent neki. Ő egyszerűen ilyen.

Reed magára ránt, és mindketten felkacagunk, amikor belegabalyodik a lábunk az ágyneműbe. Lerúgja, aztán magához húzza a fejemet, hogy megcsókoljon. A pólómon keresztül simogat, miközben összefonódik a nyelvünk a számban.

– Haragszol, amiért lecsaptam ma este azt a kretént?

– Megverted Tonyt? – kérdezem értetlenkedve, mert a rajtam kalandozó keze túlságosan leköti a figyelmemet.

– Nem. Azt a faszkalap Scottot – sötétül el Reed arca. – Senki sem beszélhet így veled. Nem fogom hagyni.

Íme, Reed Royal, az én sárkányölőm. Mosolyogva hajlok le,

hogy megint megcsókoljam.

– Lehet, hogy ez rám nézve ciki, de szerintem szexi, ha kijön belőled az állat miattam.

– Csak egy szavadba kerül, és fejbe váglak a bunkósbottal, hogy aztán bevonszoljalak egy barlangba – mondja vigyorogva.

– Jaj, ez annyira romantikus! – jegyzem meg nevetve.

– Sohasem állítottam, hogy jó vagyok a romantikában – feleli rekedten. – Másban viszont tényleg jó vagyok.

Hát igen. Amikor megint összeér az ajkunk, vége a beszélgetésnek. Ott fekszünk csókolózva, miközben mindkét keze fel-le jár a testemen. Nemsokára becsusszan az ujjá, és megfedkezem a ma esti buliról, a szélhámosról és Easton könyörgéséről, hogy maradjak. Hű, még a nevemet is elfelejtem.

Csak Reed létezik. Itt és most ő a nekem a világ középpontja.

Gyorsan telik a hétvége. Callum szombat reggel hazaér, úgyhogy Reeddel muszáj kiosonnunk a medenceparti házba. Este pedig vacsorázni megyek Valerie-vel, és végre beadom a derekamat, hogy elmeséljem neki, milyen csúnya dolgokat művelek Reed Royallal. Nagyon lelkes, viszont kiemeli, hogy a legcsúnyább dologra még nem került sor, és emiatt továbbra is apácának csúfol.

De én nem bánom, hogy Reed lassú tempót diktál. Részben már abszolút készen állok rá, hogy átlépjük az utolsó korlátot, de ő mindig visszafogja magát, szinte mintha megijedne. Fogalmam sincs, mitől félhet, hiszen napi szinten elvagyunk egymással, csak éppen máshogyan.

Hétfőn Reed visz suliba, és legnagyobb sajnálatomra csak úgy elrepül a tanítási nap. Ma lesz a végrendelet felolvasása, de hiába könyörgök az órának, hogy lassabban ketyegjen, túl hamar csengetnek ki az utolsó óráról. A főbejárat lépcsőjén lesétálva már ott vár rám a városi autó.

Callum nem beszél sokat, amíg Durand vezet, ám amikor odaérünk a Grier, Gray és Devereaux ügyvédi irodának otthont adó csillogó épület elé, bátorító mosollyal fordul felém.

– Lehet, hogy eldurvul a helyzet odabent – figyelmeztet. – Tudd, hogy Dinah csak ugat, de nem harap. Legalábbis többnyire.

Azóta nem találkoztam Steve özvegyével, hogy fent jártam a lakásán, és nem várom az újabb alkalmat. Nyilván ő sem várta, mert gúnyos mosoly ül ki az arcára, amint belépünk Callummal a menő irodába.

Négy ügyvédnek mutatnak be, aztán egy kényelmes kanapéhoz terelnek Callum már majdnem leül mellém, amikor az egyik ügyvéd megmozdul, és egy ismerős alak lép ki a háta mögül.

– Te meg mit keresel itt? – csattan fel Callum. – Direkt megmondtam, hogy ne gyere.

Brooke-nak szeme sem rebben a hangnemtől.

– Azért vagyok itt, hogy támaszt nyújtsak a legjobb barátnőmnek.

Dinah odalép mellé, és a két nő egymásba karol. Akár testvérek is lehetnének a hosszú szőke hajukkal meg a törékeny alkatukkal. Hirtelen tudatosul bennem, hogy semmit sem tudok a kapcsolatukról, és talán rég meg kellett volna kérdezniem Callumot. Szemlátomást irtó közeli viszonyban vannak.

Ha térfelet kell választanunk, akkor szerintem mi Brooke-kal egymással szemben vagyunk. Én a Royal családhoz vagyok hű. Brooke megvető pillantásából látszik, hogy ezt ő is tudja. Biztos azt hitte, hogy majd mellé állok. Hogy ő, Dinah meg én összefogunk a gonosz Royal hímek ellen, és ehhez képest árulást követek el.

– Én kértem, hogy jöjjön – szólal meg Dinah fagyosan. – Most pedig kezdjük el! Foglalásunk van egy korai vacsorára a Pierre’s-ben.

Amiatt aggódik, hogy elkésik az étteremből, miközben kihirdetik az elhunyt férje végakarátát? Ez a nő tényleg nem semmi.

Az egyik férfi kilép a többiek közül.

– James Dake vagyok, Mrs. O’Halloran ügyvédje – nyújt kezét Callumnak, aki előbb a kézre pillant, majd hitetlenkedve

Dinah-ra.

Nem vagyok járatos az ilyen dolgokban, de könnyű észrevenni, hogy Callum nem érti, miért hozta el Dinah Brooke-ot egy másik ügyvéddel, és nem is örül ennek.

Callum vonakodva leereszkedik a kanapéra, míg Brooke és Dinah velünk szemben foglal helyet. Az ügyvédek egy-egy székre ülnek, az íróasztal mögött ülő pasas – Grier a Grier, Gray és Devereaux-ból – papírokat igazgatva megköszörüli a torkát.

– Íme, Steve George O’Halloran végrendelete – kezd bele.

Az ősz hajú ügyvéd egy csomó jogi baromságról kezd hadoválni, meg olyan hagyatékokról, amiket nem is tudom, kik kapnak. Néhány alapítványnak is jár pénz, Dinah-nak pedig valami, amit élvezeti jognak hívnak. Dinah ügyvédje erre úgy ráncolja a homlokát, hogy az biztos nem jó Dinah-nak. A Callum fiúk is busás ajándékot kapnak, a felolvasó pedig megköszörüli a torkát, mielőtt idézi a következő mondatot:

– Callum úgyis elherdálja a vagyonát piára meg szőkékre, mire feldobom a talpam.

Callum csak mosolyog ezen.

– A halálom utáni esetleges jogviták elkerülésére pedig kijelentem, hogy...

Túlságosan lefoglal, hogy megfejtsem a „jogvita” kifejezés jelentését, ezért nem hallom a mondat többi részét. Meglepetten összerezzenek, amikor Dinah dühösen felsikolt:

– Micsoda? Nem! Ezt *nem* fogom hagyni!

Odahajolok Callumhoz, hogy magyarázza el, mit mondott az ügyvéd. Elképedek a válaszában. Nyilván én lehetek a jogvita oka. Steve rám hagyta a fél vagyonát, ami körülbelül... Kis híján elájulok, amikor Callum közli az összeget. Basszuskulcs! Az apám, akivel soha életemben nem találkoztam, nem milliókat hagyott rám. Nem tízmilliókat.

Hanem több száz millió dollárt.

Mindjárt kifekszem. De tényleg!

– És a vállalat tulajdonrészének negyedét – teszi hozzá Callum. – Akkor kerülnek a nevedre a részvények, amikor betöltöd a huszonegyet.

A szoba másik végében Dinah talpra szökken, meginog a hihetetlenül magas sarkú cipőjében, és megfordulva haragos pillantást vet az ügyvédekre.

– Az én férjem volt! Mindene az enyém, és nem vagyok hajlandó osztozkodni ezzel a kukából előásott fattyúval, aki talán nem is az ő gyereke!

– A DNS-teszt... – kezdi Callum dühösen.

– A te DNS-tesztet! – kiabál vissza Dinah. – Mindannyian tudjuk, hogy milyen messzire vagy hajlandó elmenni, hogy megvédd a drága Steve-edet! Újabb tesztet követelek, amit az én embereim végeznek! – fordul megint az ügyvédekhez.

– Örömmel teljesítjük ezt a kérést – bólint Grier. – A férje ugyanis több DNS-mintát is hagyott egy raleigh-i magánlaboratóriumban. Magam intéztem a papírmunkát.

Dinah ügyvédje is bátorító szavakkal kapcsolódik be.

– Majd mintát veszünk Miss Harpertől az összehasonlításhoz, mielőtt elmegyünk innen. Majd én felügyelem a folyamatot.

A felnőttek továbbra is beszélgetnek és civakodnak egymással, amíg én néma csendben ülök a döbbenettől. Azon a szón kattog az agyam, hogy „dollármilliók”. Ez több pénzt jelent, mint amennyiről valaha is álmodtam. Egy kicsit furdal a lelkiismeret, amiért ennyit örököltem. Nem is ismertem Steve-et. Nem érdemlem meg a fél vagyont.

Callum észreveszi, hogy mennyire lesújtott képet vágok, és megszorítja a kezemet. Brooke-nak undorodva megremeg a szája széle.

Nem foglalkozom vele, hogy árad belőle az ellenségesség. Csak arra koncentrálok, hogy beszívjam és kifújjam a levegőt.

Nem ismertem Steve-et. Ő sem ismert engem. De ahogy itt ülök a sokkhatással küszködve, hirtelen ráéjszmélek, hogy szeretett engem. Vagy legalábbis szeretni *akart*.

És megfájdul a szívem, amiért esélyt sem kaptam rá, hogy viszonzzam a szeretetét.

34. FEJEZET

MÉG ÓRÁK MÚLVA IS LE VAGYOK ZSIBBADVA a végrendelet felolvasása után. Még mindig le vagyok döbbenve. Még mindig szomorú vagyok. Nem tudok mihez kezdeni a fájdalomtól összeszorult gyomrommal, úgyhogy csak összekuporodom az ágyban, és hagyom, hogy kiürüljön az elmém.

Nem engedem, hogy Steve O'Halloranra tévedjenek a gondolataim, és arra, hogy igazából soha, de soha nem fogom őt megismerni.

Nem gondolok a fenyegetőzésre, amit Dinah adott elő, amikor Callummal kijöttünk az ügyvédi irodából, vagy Brooke dühös szavaira, miután Callum nem volt hajlandó elmenni vele vacsorázni, hogy „megbeszéljék a dolgokat”. Szerintem Brooke vissza akar menni hozzá. Nem vagyok meglepve.

Végül belép a szobámba Reed. Kulcsra zárja maga mögött az ajtót, befekszik mellém, és magához ölel.

– Apa azt mondta, hogy hagyjunk egy kicsit magadra. Adtam neked két órát. Ez már letelt, úgyhogy mondd el nekem, bébi!

– Nincs kedvem beszélni – fúrom bele az arcomat a nyakába.

– Mi történt az ügyvédeknel? Apa nem árult el semmit.

Affene! Reed eltökélte, hogy beszéltet. Morgolódva felülök, és

belenézek az aggódó szemébe.

– Multimilliomos vagyok – bököm ki. – Nem csak egy sima, hétköznapi milliomos, hanem multimilliomos. Eldobom az agyam!

Erre mosolyra húzódik a szája széle.

– Ez most komoly! Mégis mi a fenét kezdjek ennyi pénzzel? – vinnyogom.

– Fektesd be! Adományozz belőle jótékony célra! Költsd el – húz megint magához Reed. – Azt csinálsz vele, amit akarsz.

– De... Nem érdemlem meg – bukik ki belőlem a szerencsétlen válasz, mielőtt meggondolhatnám magam, s azon kapom magam, hogy minden érzelmem a felszínre tör. Elmesélem neki, mi volt a felolvasáson, hogyan reagált Dinah, és hogy rájöttem: Steve tényleg a lányának tekintett, pedig meg sem ismerhetett.

Sokáig beszélek, ám Reed egyszer sem szól közbe. Ráeszmélek, hogy pontosan ezt szerettem volna tőle. Nem tanácsot vagy bátorítást, hanem hogy meghallgasson.

Amikor végre befejezem, még bölcsebben cselekszik: hosszan és mélyen megcsókol, és szorosan magához ölel. Így már nem fojtogat a feszültség.

Végighúzza az ajkát a nyakamon, az államon és az arcomon. Minden csóktól egyre jobban a rabja leszek. Ijesztő érzés ez, ami befészkel magát a torkomba, és legszívesebben elmenekülnék előle. Még sohasem voltam szerelmes. Az anyukámat szerettem, de az más. Amit most érzek, az... Teljesen felemészt. Forró, fájdalmas és erős. Mindenhol ott van bennem: túlcsordul a szívemen, és a vérrel együtt kering bennem.

Reed Royal bennem van. Csak átvitt értelemben, de istenem, mennyire szükségem van rá, hogy szó szerint is bennem legyen! Kell nekem, és így is lesz, úgyhogy vadul odanyúlok a sliccéhez.

– Ella! – kapja el a kezemet. – Nem.

– De – suttogom a szájába. – Akarom.

– Apa itthon van.

Mintha jeges vízzel öntöttek volna nyakon. Callum bármikor bekopoghat, és valószínűleg meg is fogja tenni, mert tudja, hogy

mennyire ki voltam akadva, amikor hazaértünk.

Bosszúsan elkáromkodom magam.

– Igazad van. Nem lehet.

Reed megint megcsókol, de épphogy csak összeér az ajkunk, mielőtt felkel az ágyból.

– Megleszel? Eastonnal elvileg elmegyünk sörözni néhány sráccal a csapatból, de lemondhatom, ha szükséged van rám.

– Nem, dehogyis. Menj csak! Még meg kell emésztennem ezt a pénz dolgot, és úgysem lennék jó társaság ma este.

– Két órán belül jövök – ígéri Reed. – Ha még ébren leszel, megnézhetünk egy filmet vagy valami.

Miután elmegy, megint összekuporodom az ágyban, és alszom két órát, ami totál összezavarja a szervezetemet. Arra ébredék, hogy csörög a telefonom. Döbbenten látom Gideon nevét a kijelzőn. Az összes Royal fiú száma megvan, de Gideon még sohasem hívott.

– Szia, mizu? – veszem fel egy kicsit álmosan.

– Otthon vagy? – kérdezi tömören.

Szinte azonnal magamhoz térek. Csak két szót szolt, de volt a hangjában valami félelmetes. Dühös valamiért.

– Igen, miért?

– Öt perc múlva ott vagyok.

Igen? Hétfőn? Gideon sohasem jön haza hétköznapi az egyetemről.

– Elmegyünk kocsikázni? Beszélnem kell veled.

– Miért nem beszélhetünk itt? – ráncolom a homlokomat.

– Mert nem akarom, hogy bárki is meghallja.

Felülök az ágyban. Még mindig nem vagyok kibékülve a kérésével. Nem mintha attól tartanék, hogy kinyír az út szélén vagy ilyesmi, de mégiscsak furcsa ez a meghívás, pláne Gideontól.

– Savannah-ról van szó, érted? – motyogja. – Azt akarom, hogy maradjon köztünk.

Kissé megnyugszom, de továbbra sem értem a dolgot. Gideon most először említi nekem Savannah nevét. Csak Eastontól tudom, mi volt köztük. De nem tagadom, hogy szörnyen kíváncsi vagyok.

– A ház előtt várlak – mondom neki.

Pont akkor tűnik fel a hatalmas terepjárója, amikor lemegyek a lépcsőn. Behuppanok mellé, mire szó nélkül gázt ad. Az arca és a válla is szobormerev. És meg se szólal, amíg öt perccel később le nem parkol egy kis pláza előtt, és leállítja a motort.

– Ti szexeltek Reeddel?

Eltátom a számat, és zakatolni kezd a szívem, mert váratlanul ér a haragos arckifejezése.

– Ööö... nem.

Ez az igazság.

– De együtt vagytok – erőlteti a témát Gideon. – Összejöttetek?

– Miért kérdezed ezt?

– Próbálok rájönni, hogy mennyire kell majd mérsékelnem a károkat.

Mérsékelni a károkat? Mi a fenéről beszél?

– Nem Savannah-ról kéne beszelnünk? – kérdezem feszengve.

– Savannah-ról van szó. Meg rólad. Meg Reedről – mondja elgyötörten. – Akármit is műveltek, abba kell hagynod. Most azonnal, Ella. Le kell zárnod.

– Miért? – ver összevissza a szívem.

– Mert semmi jó nem fog kisülni belőle.

Beletúr a hajába, amitől kissé hátrahanyatlík a feje, és megpillantok egy vörös foltot a nyakán. Mintha kiszívták volna.

– Reed elcseszett figura – folytatja rekedten. – Pont úgy, mint én. Nézd, te egy kedves lány vagy. Vannak más fiúk is az Astor Parkban. Reed nemsokára elmegy egyetemre.

Gideonnak akadozik a nyelve. Összefüggéstelen mondatok jönnek a szájából, amiket nem is értek.

– Tudom, hogy Reed elcseszett – kezdek bele.

– Fogalmad sincs, mennyire. Nem is sejtet – vág közbe. – Egyvalami közös Reedben, bennem és apában. Az, hogy tönkretesszük a nők életét. Odavonszoljuk őket a szikla széléhez, aztán lelökjük őket. Te jó ember vagy, Ella. De ha itt maradsz, és folytatod ezt Reeddel, én...

Gideonnak elfúl a hangja, miközben levegőért kapkod.

– Te...?

Elfehéredett bütykökkel szorítja meg a kormányt, de nem válaszol.

– Akkor te mit csinálsz, Gideon?

– Hagyd abba a kérdezősködést, és csak figyelj – csattan fel. – Fejezd be az öcsémmel! Lehetek barátok, mint Eastonnal vagy az ikrekkel. Ne vágj bele vele egy kapcsolatba!

– Miért ne?

– Miért vagy mindig ilyen keményfejű, az isten áldjon meg? Próbállak megvédeni, hogy ne törjön össze a szíved, és ne akard kinyírni magad egy marék altatóval – robban ki belőle.

Ó! Így már értem a kirohanását. Az anyukája öngyilkos lett. Jaj, istenem... Savannah is próbálkozott valamivel?

Meg kell beszélnünk pár dolgot Reeddel, de nem hinném, hogy Gideon készen áll hallani ezt. És gyanítom, hogy nem fogja feladni, amíg rá nem bólintok az örült kérésére. Hát jó. Akkor rábólintok. Már így is bujkálnunk kell Reeddel Callum elől. Nem lesz nehéz Gideon előtt is rejtőzködni.

– Oké – fogom meg a kezét. – Befejezem Reeddel. Igazad van, tényleg kavarunk, de semmi komoly – hazudom.

– Biztos? – túr bele megint a hajába.

Bólintok.

– Reedet nem fogja érdekelni. És őszintén szólva, ha te ennyire kiborulsz ettől, akkor biztos meg fogja érteni, hogy az egész nem ér annyit – szorítom meg Gideon kezét. – Nyugodj meg, rendben? Nem akarom tönkretenni az otthoni légkört. Simán pontot teszek ennek a végére.

Gideon egy mély sóhajjal ellazul.

– Rendben. Helyes.

– Most már hazamehetünk? – húzom el a kezemet. – Ha valaki erre jár, és meglátja, hogy itt állunk, akkor holnap beindul a pletykagépezet a suliban.

– Jogos – kuncog erőtlenül.

Kifelé bámulok az ablakon, miközben beindítja a motort és kikanyarodik a parkolóból. Nem beszélünk a visszaúton, és nem

száll ki, amikor kitesz a ház előtt.

– Most visszamész a suliba? – kérdezem.

– Aha.

Azzal elhajt, én pedig valamiért képtelen vagyok elhinni, hogy tényleg visszamegy az egyetemre. Legalábbis nem ma este. Ugyanakkor ki is buktam a kirohanása és az örült kérése miatt, hogy tartsam távol magamat Reedtől. Apro-pó, Reed: az ő Roverje a garázs előtt áll, és megkönnyebbülök a látványtól. Hazajött. És az összes többi kocsinak hült helye, még a városi autónak is, tehát kettesben leszünk.

Odabent kettesével szedem a lépcsőfokokat. Felérve jobbra fordulok, a keleti szárny felé. Minden ajtó nyitva, csak Reedé van becsukva. Az ikrek és Easton sehol, és az én szobámban sincs senki.

Még sohasem jártam Reednél, mindig ő jött át hozzám. Ma este viszont nem fogom megvárni, hogy ez megtörténjen. Gideon tényleg kiborított, és Reed az egyetlen, aki segíthet nekem megérteni a bátyja furcsa viselkedését.

Az ajtó előtt felemelem a kezemet, hogy kopogjak, aztán bánatosan elmosolyodom, mert komolyan mondom, hogy hozzám senki sem szokott bekopogni. Mindenki csak úgy beszambázik, mintha az lenne a világ legtermészetesebb dolga. Meg is mutatom Reednek, milyen érzés ez. Akármilyen gyerekes vagyok, igazából remélem, hogy éppen veri a lompost. Akkor hátha rájön a kopogás fontosságára...

Benyitok.

– Reed...

A torkomra forr a szó. Botladozva megtorpanok, és eláll a lélegzetem.

35. FEJEZET

ÚGY HEVERNEK A RUHÁK A FÖLDÖN, mint valami közönséges filmjelenetben. Magas sarkú oldalra dőlve. Rajtuk egy pár futócipő. Egy póló, egy női ruha, egy fehérnemű... behunyom a szememet, hátha eltűnik a kép, mire megint kinyitom. De nem tűnik el. Fekete csipkeholmik hevernek a földön – amilyeneket én sohasem hordanék –, ahogy a tulajdonosuk ledobta őket, mielőtt bemászott az ágyba.

Felfelé vándorol a tekintetem. Izmos vádlik, térdek, két lazán egymásba fonódó kéz. A meztelen kockahas fölött, a bal mellizomnál – ahol a szívének kellene lennie – friss karmolás látszik. Innen már nem nézek tovább.

— Hol van Easton? – nyögöm ki. Az elmém nem hajlandó befogadni a jelenetet. Felülírja egy másik történettel. Egy olyannal, amelyikben Easton szobájába tévedtem, Reed pedig ugyancsak oda támolygott be részegen.

De Reed szobormerev arccal néz vissza rám, nehogy meg merjem kérdőjelezni a cselekedeteit.

*„Nincs az az isten, hogy az a srác kibírja nélküle” **susognak a fülembé Valerie szavai.***

— És a fiúk, akikkel sörözni mentetek? – teszem hozzá

kétségbeesetten. Minden esélyt megadok Reednek, hogy kiderüljön: valójában más a helyzet. *Hazudj már nekem, cseszd meg!* Ő viszont csak makacsul hallgat.

Brooke úgy kel fel mögötte, mint egy kísértet. Megáll az idő. Végtelenre nyúlik a másodperc, ahogy felfelé húzza a kezét Reed hátán, át a vállán, és végül a mellkasára teszi gondosan manikűrözött ujjait.

Nem kérdés, hogy meztelen. Belecsókol Reed nyakába, miközben végig engem néz. Reed pedig nem moccan. Meg se rezzen.

– Reed...

Csak suttogni bírom a nevét, és belefájdul a torkom.

– Milyen szomorú, hogy ennyire kétségbeestél! – szólal meg Brooke. Idegenül cseng a hangja ebben a szobában. – Ki kéne menned... hacsak nem akarod végignézni – nyújtja ki meztelen lábát, és körülfonja vele Reed csípőjét, amin még rajta van a melegítőalsó.

Egyre jobban fáj a torkom, ahogy még mindig rácsimpaszkodik, Reednek pedig esze ágában sincs elhúzódni tőle.

Brooke keze lejjebb vándorol Reed karján, aki végre megmozdul, amikor a csuklójához ér. Apró, szinte észrevehetetlen rándulás ez. Ijedten figyelem, ahogy Brooke ujjai végigszánkáznak Reed hasán, és még mielőtt megfoghatná, amiről kezdtem azt hinni, hogy az enyém, inkább gyorsan megfordulok és kimegyek.

Tévedtem. Annyi mindenben tévedtem, hogy fel sem tudom fogni, milyen hosszú a lista.

Amikor olyan gyakran költöztünk anyával, arra gondoltam, hogy biztos háttérre lenne szükségem. Amikor anyának már a századik pasija legeltette rajtam túl sokáig a szemét, eszembe jutott, hogy kellene nekem egy apafigura. Amikor éjjel egyedül voltam, ő pedig hosszú és fárasztó műszakokat vállalt pincérnőként, sztriptíztáncosnőként, és isten tudja, milyen munkakörben, hogy engem etessen és öltöztessen, testvérekre vágytam. Amikor beteg lett, pénzért imádkoztam.

Most pedig mindez már megvan, de rosszabb a helyzetem, mint eddig bármikor.

Beszaladok a szobámba, teletömöm a hátizsákomat a sminkkészletemmel, a két szűk farmeremmel, öt pólóval, fehérneművel, egy Miss Candy-s táncosruhával és az anyukám ruhájával.

Visszatartom a könnyeket, mert a sírás nem fog felébreszteni ebből a rémálomból. Csak az, ha az egyik lábamat a másik után teszem.

Síri csend uralkodik a házban. Visszhangzik a fejemben Brooke nevetése, amikor azt mondtam neki, hogy muszáj lennie valahol legalább egy rendes pasinak.

A képzeletem mindenféle jeleneteket gyárt Brooke és Reed főszereplésével. Ahogy Reed hozzáér a szájával, ahogy megsimogatja... A házból kilépve odabotorkálok a sarokhoz, és elhányom magam.

Marja a sav a számat, de megyek tovább. A koci rögtön elindul. Sebességbe kapcsolok, és reszkető kézzel hajtok végig a kocsifeljárón. Várom a filmbe illő pillanatot, amikor Reed kiszalad a házból, és üvölti, hogy menjek vissza.

De az a pillanat nem jön el.

Nincs összeborulás az esőben. Csak a könnyeim folynak, mert már nem bírom visszatartani őket.

A GPS monoton hangja vezet el az úti célomhoz. Leállítom a motort, előveszem a koci tulajdonlapját, és beleteszem az Auden kötetembe. Auden azt írta, hogy amikor valaki lepottyan az égből, és egyik viszontagság éri a másik után, valahol akkor is egy új jövő vár rá, ezért nincs értelme bánkódni a veszteségeken. De ő vajon végigment rajta? Akkor is ezt írta volna, ha az én életemet éli?

Lehajtom a fejemet a kormányra. Rázkódik a vállam a sírástól, és megint öklendeznem kell. Kimászok a kocsiból, és remegő lábakkal odabotorkálok a buszállomás bejáratához.

– Jól vagy, drágám? – kérdezi a pénztáros aggódva. A kedvességétől megint feltör belőlem a zokogás.

– M-meghalt a nagymamám – hazudom.

– Jaj, annyira sajnálom! Akkor a temetésre mész?

Bólintásra rántom a fejemet.

Gépelés közben kopognak a hosszú körmei a billentyűzeten.

– Retúr?

– Nem, csak oda. Nem hinném, hogy visszajövök.

– Biztos? – torpan meg a keze. – A retúr olcsóbb.

– Nincs nekem itt semmi. Semmi – ismétlem.

Szerintem a tekintetemben tükröződő kín győzi meg róla, hogy ne kérdezzen többet. Csendben kinyomtatja a jegyet. Elveszem, és felszállok a buszra, ami nem tud elég messzire és elég gyorsan elvinni innen.

Reed Royal összetört engem. Lezuhantam az égből, és nem tudom, fel bírok-e kelni. Ezúttal tényleg nem tudom.

Köszönetnyilvánítás

Amikor elhatároztuk, hogy szellemi szövetségre lépve együtt írjuk meg ezt a könyvet, még fogalmunk sem volt róla, milyen bombasztikus lesz a közös munka, és mennyire magával ragadnak majd minket a szereplők a világgal együtt, amit megteremtünk. Már az első pillanattól kezdve öröm volt így dolgozni, de néhány igazán csodálatos ember segítségével mindez nem jutott volna el a gondolatainkból az olvasók kezébe.

Köszönet az előolvasóinknak, Margónak, Shaunának és Ninának, akik továbbra is bírnak minket annak ellenére, hogy milyen szörnyű kétségek között hagytuk őket egy-egy fejezet végén.

Ninának, a sajtosunknak a másokra is átragadó lelkesedéséért és az állandó lelkes támogatásért.

Meljean Brooksnek, hogy előállt a borító-ötlettel, ami viszonyúan jól passzol ehhez a sorozathoz.

És persze örök adósai vagyunk az összes bloggernek, véleményezőnek és olvasónak, aki időt szánt az olvasásra, az értékelésre és arra, hogy áradozzon erről a könyvről. A támogatásotokért és a visszajelzésekért éri meg ezt csinálni!

A SZERZŐRŐL

Erin Watt két bestsellerszerző agyszüleménye, akiket a nagyszerű könyvek szeretete és az írásfüggőség köt össze. Egy kreatív képzelőerőben osztoznak. Hogy mit imádnak a legjobban (persze a családjuk és a házi kedvenceik után)? Jó – és néha örült – ötletekkel előállni. Hogy mitől félnek a legjobban? A szakítástól.